KEITH DOUGLASS

ATAC! ATAC! ATAC!

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română:

Uncris

1

***Flight Deck*[1]**

Nava chineză Rising Star

0600 Zone Time (Zulu – 10)[2]

Stelele tocmai dispăruseră când Ishi Zhaolong a început rutina de dimineață. A tropăit pe puntea de zbor, îndreptându-se către tuburile lans-torpile de la tribord cu instrucțiunile de mentenanță în mână.

Zona *cargo,* îşi reaminti singur. Nu *puntea de zbor* – nu pe această navă. Cel puțin nu încă. Dar destul de curând.

Nava de 84.000 tone şi-a petrecut ultimele patru săptămâni pe mare, traversând Oceanul Pacific de la portul-bază Guaydong, până în acest punct aflat la două sute de mile vest de Hawaii. Până în acest moment – cu vremea călduroasă şi ploile de după-amiază care erau predictibile – fiecare porțiune de ocean semăna perfect cu următoarea.

---

[1] Flight deck – puntea de zbor.

[2] Maniera militară de a preciza ora: 0600 – 'oh six hundred; Zone Time – ora locală; Zulu – echivalentul militar pentru GMT.

Totuşi, vremea călduroasă era o uşurare. Era destul de greu să fie menținută iluzia de a fi o navă comercială, făcând mentenanța avioanelor ascunse sub masivele panouri metalice, păstrând restul punții de zbor într-o stare decentă, executând exerciții de urgență ce făceau parte din rutina vieții pe mare – iar toate acestea în timp ce se pretindea a fi vorba de o navă comercială normală.

Evident, cu toții aveau mai multă experiență pe nave comerciale decât pe portavioane. *Rising Star* a fost prima – poate prima dintre multe altele, totuşi prima. Inițial, masiva navă a fost construită ca unul dintre primele portavioane din Uniunea Sovietică. Lipsa valutei a devenit o problemă, făcându-i pe ruşi avizi de dolari. China a fost în stare să achiziționeze matahala ruginită la un preț derizoriu, o nimica toată din veniturile obținute din traficul cu heroină.

Fără catapulte, cu puține utilaje pentru reparații, şi un sistem de propulsie care funcționa mai bine la o viteză de zece noduri[3] decât la viteze de luptă, *Rising Star* era dotat cu optzeci de avioane de luptă Harrier[4] VSTOL[5] şi cu sistem de

---

[3] Nod – unitate de măsură a vitezei – 1 nod = 1.852m/oră.

[4] Harrier – Hawker Siddeley Harrier (colocvial numit *Harrier Jump Jet)* – primul avion operațional cu decolare/aterizare pe verticală, aflat în dotarea Marii Britanii şi SUA. Avea rol de avion de recunoaştere şi luptă

lansare verticală a rachetelor instalat imediat lângă insulă[6], spre pupa. Bateriile de rachete antiaeriene Silkworm şi armamentul de pe avioane completau dotarea pentru luptă.

Şi echipajul. Cea mai mare parte a lui provenea din Navy (Marina Militară) chineză, totuşi experienţa lor era limitată la mici vase de război. Un contingent destul de mare venea din Air Force (aviaţia Militară) contribuind cu experienţa lor în operaţiuni de zbor, şi personal din Army[7] (Armata Terestră) pentru completare. Una peste alta, nu exista nicio Armă din China care să vrea să rămână pe dinafară la prima misiune a acestui Cal Troian.

(sprijin apropiat). Chinezii nu au avut niciodată în dotare Harrier. Ceva mai departe în text, autorul va scrie că doar seamănă cu acesta.

[5] VSTOL – vertical and/or short take-off and landing – cu decolare/aterizare pe verticală.

[6] Insulă – suprastructura unui portavion este concentrată la tribordul punţii de zbor, într-o zonă relativ mică, numită *insulă.*

[7] Autorul foloseşte terminologia americană pentru a desemna forţele armate chineze:

— Armata de Eliberare a Poporului ('Î'SAS? – Zhongguo Renmin Jiefângjun)

— Navy (SAS^^^S^ Zhongguo Renmin Jiefângjun Haijun),

— Air Force (^SAS^^^S^ Zhongguo Renmin Jiefângjun Kongjun),
— Army (^SAS^^^ Zhongguo Renmin Jiefângjun).

În special Army. Timp de decenii şi-au dorit o debarcare amfibie în Pearl Harbor. Acum, aveau această şansă.

Ishi a tras deoparte o prelată descoperind un tub de oțel de trei metri lungime şi un metru în diametru. A îngenuncheat lângă el verificându-i circuitul de aer de înaltă presiune. Pe durata acestei prime misiuni, datorită mişcării produse de valuri, au descoperit faptul că conductele instalate au tendința să crape la rece, iar pe durata primei părți a croazierei au pierdut aproape jumătate dintre garnituri. Ishi n-avea nicio speranță ca aceste conducte să se comporte mai bine în apele calde de lângă Hawaii.

Aerul de înaltă presiune era o componentă esențială a sistemului de luptă. Era unul dintre cele mai nesofisticate aflate la bord, şi totuşi, s-a dovedit a fi cel mai critic dintre toate. Ishi goli sistemul de aer, apoi scoase o supapă.

Rusia a fost recunoscătoare pentru valuta primită – recunoscătoare, dar nu prea mult. Propriile relații cu China au traversat perioade tulburi şi nu avea nicio intenție ca vecina ei să fie prea bine înarmată. Totuşi China insistase că portavionul trebuie livrat cu sistemul de armament complet şi operațional.

A fost făcut un compromis, iar anticele conducte de aer erau doar o parte a lui. Rusia a înlocuit câteva sisteme de

luptă vechi, mai puțin eficiente, pe propriile lor nave, în special la cele ce activau în zonele țintă pentru submarine. Tubul la care lucra acum Ishi era pentru lansarea de la suprafață a torpilelor cu ajutorul aerului comprimat, şi fiind ghidate inițial de un sistem sonar nu foarte grozav, dar relativ de încredere. ASW[8] a constituit pentru Rusia o preocupare deosebită, odată ce deținea cea mai mare flotă de submarine diesel şi nucleare din lume.

Degetele agere ale lui Ishi pipăiră marginea conexiunii dintre furtunul de cauciuc şi tubul de lansare. Părea solid, sigur, fără semne de coroziune sau scurgeri. Se urcă pe tubul de lansare şi deschise valva de aer. Putea auzi şuieratul aerului ce intra în tub, dar nicio scăpare pe la garnituri.

Satisfăcut, a închis aerul comprimat şi-şi scoase carnetul cu rapoartele de mentenanță din buzunarul de la piept. Notă data, ora, apoi bifă rubrica ce indica funcționarea optimă a sistemului. Şi-a mâzgălit rapid inițialele pe linia punctată, apoi a închis cu grijă carnetul şi l-a pus înapoi în buzunar.

---

8 ASW – Anti-submarine warfare – activitate în războiul naval care utilizează nave de suprafață, avioane, elicoptere, submarine pentru a detecta, urmări, avaria şi distruge submarinele inamice.

Submarine. Simți un fior rece la acest gând. Submarinele americane erau deosebit de greu de detectat şi urmărit, după cum îi spuseseră mai mulți dintre tehnicienii cu vechime. Ce anume le făcea ținte atât de dificile, nu ştia, dar îi repetaseră de nenumărate ori că haite de submarine patrulau în perimetrul exterior al celor mai mari insule din lanțul Hawaii. Ei aveau doar o şansă, una singură, de a-şi lansa arma în apă şi de a o direcționa spre țintă înainte ca ei înşişi să ajungă sub atacul devastator al submarinelor americane. O singură şansă.

Păi, după cum se gândea Ishi, o şansa era destul. Se ridică, lipindu-se de tubul lanstorpile. Spera că atunci când va sosi vremea, acesta va ucide multe submarine americane. El va sta acolo, încărcându-l cu torpile cât de repede va putea. Şi în ciuda vorbelor prevenitoare ale celorlalți, el era destul de sigur că submarinele americane nu erau chiar atât de invulnerabile la zece kilograme de explozibil detonat lângă carenă.

Putea vedea celelalte nave comerciale chineze abia vizibile la orizont. În timp ce nava sa era dotată cu *jump* jet-uri, celelalte aveau roluri diferite. De exemplu, una dintre ele se presupunea că transportă gaze lichefiate sau petrol. Dar, de fapt, avea o serie de lansatoare pe verticală a rachetelor

montate în punte. Cea mai mare parte din restul navei era încărcată cu nisip pentru a o face să se scufunde mai mult în apă, ca şi cum ar fi încărcată cu marfă.

Şi mai departe spre sud, o a treia navă ce părea a fi de tip *roll-on roll-off/RO-RO*[9], de fapt transporta două divizii de trupe chineze. Deghizarea era elegantă şi dura doar câteva minute ca să fie înlăturată. Pe dinafară, la prima vedere, părea a fi doar o navă comercială.

— Avionul meu – e pregătit?

Tonul rece îi spuse imediat lui Ishi cine era vorbitorul.

Commander[10] Chan Li se apropiase pe nesimțite, fără ca Ishi să-l audă. Ishi se întoarse terorizat.

Commander-ul era un om înalt, zvelt cu musculatura bine evidențiată sub costumul de zbor subțire, verde. De obicei, arăta ca şi cum cineva tocmai a comis un păcat amarnic care-l obliga pe el, din păcate, să fie cel care trebuie să ia personal măsuri pentru pedepsirea nelegiuitului. Tocmai

---

9 Roll-on/roll-off, RORO – nave destinate să transporte marfă pe roți (automobile, camioane, vagoane), care poate fi încărcată/descărcată pe propriile roți.

10 Commander – autorul foloseşte echivalentul american al gradelor militare din Navy. De fapt, este vorba de *Hai Jun Zhong Xiao* (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel.*

acest zel era cel care-l neliniştea pe Ishi, faptul că dacă o pedeapsă severă, chiar brutală era necesară, Chan se va bucura foarte mult. Tremura numai la gândul de a-i da motiv lui Chan să-l dojenească.

Dacă viața ar fi fost dreaptă, Chan nu ar fi trebuit nicicând să-i adreseze această întrebare lui Ishi. Torpilele, sonarul, acestea erau competențele şi responsabilitatea lui Ishi. Ştia câte ceva despre avioane, ca oricare altul de pe navă, mai mult după ureche, din conversațiile purtate în dormitoare cu cei ce lucrau la ele. Iar ceea ce auzise nu era cu totul încurajator.

Dar Chan se aştepta să primească un răspuns. Cerându-l, chiar. Pentru *commander,* subofițerii erau piese interşanjabile la bordul navei, fiecare având ca singur scop să-i facă lui Chan viața uşoară, îndeplinindu-i aşteptările. În afara acestui fapt, Ishi nu exista pentru Chan.

Atâta aroganță. Atâta putere. Piloții americani erau oare la fel? se întreba Ishi. Cerând de la subofițerii lor mai mult decât era de aşteptat, abia făcând câte ceva în timp ce subordonații roboteau ca nişte sclavi ore nenumărate şi cu mâncare insuficientă?

Trebuie să fie, concluzionă Ishi. Era ceva în zborul pe avioane de luptă care inocula aerul de superioritate în orice

om. Poate că era consecința naturală a părăsirii pământului, a planării într-un regat în care omul nu a fost destinat să pătrundă. Zborul crea monştri brutali, din câte îşi dăduse seama Ishi, şi până acum a făcut tot ce a putut ca să se ferească din calea piloților.

— Da, domnule[11]. Totul este pregătit, răspunse Ishi, conştient că orice alt răspuns ar fi urmat de alte întrebări. Habar nu avea ce status avea avionul lui Chan, dar era gata să parieze că prietenii săi marinari erau prea înspăimântați ca să lase ceva neverificat. Totul este gata.

Chan îl privi pentru un moment, iar Ishi simți un fior de spaimă. În mod sigur omul pricepuse subterfugiul şi ştia că Ishi îl fenta.

— Foarte bine, spuse, în sfârşit, Chan. Te voi face pe tine responsabil dacă nu e gata.

Chan îl studie îndelung, ca pentru a-i memoriza figura, iar Ishi simți cu adevărat teroarea. Dacă nu era totul gata, Chan îl va vâna efectiv pe toată nava şi-l va face să plătească pentru isprava sa.

---

[11] Autorul foloseşte stilul militar american de confirmare: *Yes, sir.* În Armata de Eliberare a Poporului se foloseşte formula: [shi de, xian sheng].

USS[12] Centurion

0605 Zone Time (Zulu-10)

Sonar Technician Second Class[13] Renny Jacobs privi în sus la ceasul digital pentru a patra oară în tot atâtea minute. Arome ispititoare pluteau prin navă venind dinspre bucătărie, şi cu fiecare adiere de aer dinspre sistemul de ventilaţie, stomacul protesta din nou. Era noaptea *surf 'n* tuf[14], iar pe o punte aflată mai jos şi mai spre pupa cu vreo douăzeci de metri, bucătarii frigeau fileuri de carne şi scoteau din mari vase cu aburi homari proaspeţi. Imediat ce fiecare îşi va primi porţia, vor dispărea ca luaţi de vânt. Iar dacă schimbul nu-l va înlocui cât mai repede, Renny va rămâne cu buza umflată.

---

[12] USS – United States Ship - Navă (militară) a Statelor Unite. Prefix la numele navelor militare americane (inclusiv submarine).

[13] E de discutat stilul militar american de mixare grad/funcţie/calificare, mai ales când nu are echivalent în Armata & Marina Militară Română. Ceva mai departe în text, i se atribuie gradul de *Petty Officer (Second Class)* – cod NATO OR-5; echivalent *sergent.*

[14] surf 'n turf – fel de mâncare favorit în bucătăria americană care combină fructele de mare cu friptura. „*Surf* se referă la homar, creveţi, scoici care pot fi fierte, făcute pe grătar sau prăjite cu pesmet”. *Turf,* se referă la o friptură de muşchi de vită la grătar.

Şi unde dracu' era Otter Pencehaven? Şi de ce dracu' nu putea veni niciodată la timp ca să-şi preia schimbul?

Nu că Renny s-ar fi aşteptat ca Otter să renunțe la haleală – ce dracu', nimeni nu face aşa ceva. Nu, obiceiurile erau bine stabilite. Era de presupus că Otter se va duce din timp la masă ca să fie primul când începe servirea. Ia-ți haleala, mănâncă liniştit, apoi mişcă-ți fizicu'n camera de Control să-ți preiei schimbul, ca să poată mânca şi ceilalți. Nu era posibil ca aceştia să părăsească sonarul mai înainte şi să meargă toți, deodată, să înfulece.

Sigur, se aflau chiar lângă coastele Hawaii şi abia terminaseră REFTRA – exercițiu de antrenament – care era ultima etapă înainte de a pleca în deplasare în larg. Au fost patru zile lungi de exerciții, urgențe, ținte simulate şi manevre evazive, cu rezistența echipajului împinsă la extrem de sunetul repetat şi iar repetat al alarmei generale. REFTRA a fost întotdeauna mult mai intens decât orice misiune de rutină în larg.

Sfapper[15]-ul încă nu spusese nimic, dar Renny ştia că au trecut examenul, şi încă cu brio, doar uitându-se la inspectori. Aceştia au fost impresionați, o puteai vedea în

---

[15] Skipper – căpitanul unui nave/echipaj, echipe, etc. O persoană aflată în poziția de conducere.

ochii lor. Desigur, s-au legat şi de nişte mici rahaturi – trebuiau să o facă, nu-i aşa? Dar asta nu însemna prea mult. În ceea ce priveşte chestiunile importante, echipajul sub[16]-ului i-a dat gata pe inspectori.

Nu că asta ar fi contat prea mult atunci când te afli pe punctul de a muri de foame.

Auzi paşi uşori pe culoar şi se întoarse să vadă. Fața plăcută, radioasă a lui Otter apăru, urmată imediat de restul siluetei sale costelive. O vagă urmă de unt topit se zărea la colțul gurii.

— Mişto haleală, spuse el cu voioşie. Se lăsă să alunece în scaunul fixat în podea lângă cel al lui Renny. Nişte homari prima-ntâi.

— Eu de unde să ştiu, afurisitule.

Renny era gata să înceapă iar o admonestare cu privire la preluarea schimbului la timp, dar se răzgândi. Era timpul de masă, şi chiar acum se servea singurul fel pe care-l dorea Renny.

— Am predat, ai preluat, continuă cu tradițională formulă marinărească prescurtată la schimbarea turei de serviciu.

Otter făcu o mişcare aprobatoare din cap şi-şi puse căştile

---

[16] Sub – submarin.

la urechi.

— Ceva deosebit?

Renny marcă contacte de nave comerciale ce traversau ecranul acustic, arătându-i lui Otter ultima lor poziție.

— Nimic important, concluzionă Renny, apoi își scoase căștile pregătindu-se să plece. Cu o excepție.

— Ce anume?

Renny făcu o scurtă pauză, parcă ordonându-și gândurile.

— Un zgomot ciudat, cam ca ce-l făcut de deschiderea tuburilor lans-torpile. Aer comprimat, presupun. Niște bule de aer, apoi nimic.

Otter dădu din umeri.

— Probabil că gagii ăia de la suprafață ventilau ceva.

— Așa am zis și eu. Dar mă așteptam să se repete. Știi cum sunt cei de pe navele comerciale – se mișcă ciclic. Renny arătă cu degetul spre semnătura acustică. Turbină, nu diesel. N-am putut-o corela cu niciun trafic comercial cunoscut.

— Ceea ce înseamnă chiar un șuierat, trase concluzia Otter.

— Mda. Renny parcă auzea homarul și friptura chemându-l. Probabil că despre asta a fost vorba. Vreun

marinar care s-a mişcat aiurea, ca şi tine.

Puntea de zbor

USS Jefferson

0610 ora locală (Zulu – 10)

Lieutenant Commander[17] James „Bam-Bam"[18] Flint se întinse în scaun, oftând. TAO[19] era tipul clasic al băiatului de la țară, masiv, blond, care stătea ore întregi în scaun holbându-se la ecran, aşteptând să se întâmple ceva rău. Petrecuse multe ceasuri dorindu-şi un cablu mai lung pentru căşti, sau măcar nişte boxe care să-i permită să stea în picioare, să se mişte ca să elimine crampele musculare ce apăreau când stătea prea mult timp nemişcat.

Nici azi nu era vreo excepție, o zi relativ liniştită, în ciuda

---

[17] Lieutenant Commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior.*

[18] Bam-Bam – pornind de la numele de familie (Flint), porecla face referire la un personaj din serialul de desene animate *Familia Flintstone.* Poreclele *(noms de guerre)* sunt o practică larg răspândită în rândul militarilor, fiind practic oficializate la piloți (cod de identificare).

[19] TAO – tactical action officer - ofițerul responsabil cu acțiunile tactice de luptă.

antrenamentelor intensive planificate. *Squadron*[20]*-ul* de S-3B Viking[21] tocmai terminaseră o torpilare simulată împotriva unui sub adversar – rol jucat de USS *Centurion,* navă reprezentativă pentru o nouă clasă de submarine de atac. *Centurion* a fost în postură de învingător, până când amiralul i-a ordonat să mărească zgomotul propriu emis pentru a da şi Viking-ilor o şansă în luptă.

Bam-Bam verifică programul exercițiilor de antrenament prevăzute pentru perioada turei sale. Nimic important, nici măcar ceva interesant. Singura chestie mai deosebită era echipa SEAL[22] debarcată în munții din Hawaii, în cadrul unui exercițiu comun cu forțele speciale aparținând altor servicii militare. În principiu, portavionul era pregătit să asigure suport acestei echipe, dar până în prezent, SEAL au preferat să-şi vadă singuri de treaba lor.

După ce ultimul S-3B Viking a aterizat pe punte,

---

[20] Squadron – unitate ce cuprinde un număr de avioane, de obicei 12-24 de acelaşi tip, divizate în trei-patru *flights,* în funcție de tipul avioanelor şi de apartenență (Navy, Air Force, Army).

[21] Lockheed S-3 Viking – avion bimotor, patru locuri, utilizat de US Navy pentru detectarea submarinelor, realimentare aeriană, bruiaj electronic.

[22] SEAL – **SE**a-**A**ir-**L**and - trupe de elită (commando) ale US Navy; acronimul subliniază mediul în care acționează aceste forțe speciale (pe mare-în aer-la sol).

Admiral[23] Everett „Batman”[24] Wayne se lăsă pe spate în scaun şi oftă. Bam-Bam – pilot de Hornet – se întoarse spre el cu o expresie întrebătoare.

— Sir?[25]

Batman făcu o mişcare cu mâna.

— Nimic. Mă gândeam doar.

Îşi îndreptă spatele.

— Până în prezent au făcut o treabă bună. Am să fiu în *Flag Mess*[26]. Dă-mi de ştire dacă se-ntâmplă ceva interesant.

— Am înțeles, *Admiral.*

Bam-Bam se întoarse cu fața la monitor. Ultimul S-3B era marcat ca „prieten” de un simbol pe marele monitor albastru ce domina peretele dinspre babord.

— Ce-o fi înțelegând prin „interesant”? întrebă ofițerul aflat în dreapta lui Bam-Bam.

---

[23] Admiral – gradul de *Admiral* din US Navy are cinci trepte; în acest caz este vorba de cel mai mic nivel, *Rear Admiral (lower half)* cu o stea (cod NATO OF-6).

[24] Batman – referire la celebrul personaj de benzi desenate şi film; un tip formidabil.

[25] Sir – formulă de respect utilizată de un grad inferior când se adresează unui grad superior.

[26] Flag Mess – sala de mese, cantina, popota ofițerilor superiori.

— Depinde de cine-i amiralul, răspunse pilotul. Pentru unii dintre ei, e vorba de tot ce n-a fost prevăzut în planul de zbor, până la ultima secundă. Micromanagementul...

— Ca pe *Vincennes...* spuse ofițerul de veghe.

— Exact. Dar pentru *Admiral* Wayne, e nițel diferit. Consideră că dacă ai trecut testele de TAO şi examenul oral, înseamnă că ai destulă pricepere ca să apreciezi situația. Depinde de unde te afli, de ce se-ntâmplă în lume, dacă ne aflăm în mijlocul unei situații potențial explozive sau dacă navigăm în largul coastelor Hawaii în timpul REFTRA.

— Deci cum ai să ştii când e cazul să-l chemi? întrebă ofițerul. Unele motive sunt clare, cred. Pierzi un avion, ai o coliziune pe mare, careva deschide focul asupra ta – asta e clar. Dar cum poți decide pentru alte cauze?

Mişcarea de pe monitor captă atenția lui Bam-Bam, care, brusc, nu a mai fost interesat de o discuție teoretică cu tânărul ofițer. Adrenalina se revărsă în muşchi eliminând orice urmă de disconfort.

Ofițerul de veghe, sesizând faptul că TAO nu-i mai acordă atenție, se întoarse şi el spre monitor, întrebând:

— Ce-i?

La prima vedere, juniorul nu văzu niciun motiv pentru preocuparea lui Bambam față de ecranul tactic. Viking se

îndepărta zburând direct către ultima poziție cunoscută a submarinului. Boxele de deasupra capului redau conversația dintre avion şi operatorul specialist din modulul USW[27] aflat în compartimentul vecin, o mică secțiune a CDC – centrul de conducere a luptelor – de pe portavion. Deşi în mod normal echipa DESRON[28] conducea acțiunile distrugătoarelor, acest exercițiu era menit să flexibilizeze structura alternativă de comandă în cadrul grupului de bătălie. Modulul USW de pe portavion a simulat pierderea DESRON şi şi-a asumat întreaga coordonare şi răspundere a responsabilităților.

Nu departe spre est, două F-14D patrulau, aşteptându-şi rândul să alimenteze la tanker[29]. Un F-18 Hornet luă o „duşcă" de vreo mie de litri de combustibil de la KS-3[30], înainte de a face prima angajare pe panta de aterizare pe punte. *Wingman[31]-ul* său degajase deja de lângă *tanker* şi

---

[27] USW – se ocupă de coordonarea tuturor măsurilor de luptă anti-submarine.

[28] DESRON – Destroyer Squadron Commodore – comandă grupul de distrugătoare.

[29] Tanker – avionul cisternă.

[30] KS-3 – tip de avion cisternă.

[31] Wingman – coechipier în formația de zbor.

zbura către zona cu formația de aşteptare la aterizare.

— Ce-i? întrebă din nou ofițerul de veghe, tulburat.

În loc să-i răspundă, Bam-Bam mută cursorul de pe monitor şi-l opri scurt pe un simbol ce reprezenta o navă comercială chineză. Făcu click-dreapta pe mouse, şi o mică fereastră cu informații despre navă apăru atât pe marele ecran cât şi pe cel mic din stânga sa.

— Asta e cam ciudat, murmură Bam-Bam.

Mâna îi zvâcni şi s-a aşezat pe telefonul alb aflat pe consolă, între TAO şi ofițerul de veghe.

— Nu-mi place absolut deloc.

Ofițerul de veghe se lăsă pe spate în scaun şi-şi răsuci capul pentru a putea vedea ecranul celuilalt. Cursul, viteza, ultima identificare vizuală, destinația finală, portul de origine, toate erau afişate în mod ordonat. Nava comercială fusese survolată zilnic atât de avioanele P3C de la bazele terestre cât şi de avioanele portavionului, după un program riguros, iar fotografiile erau disponibile în centrul de informații – CVIC – arătând fiecare detaliu al suprastructurii navei.

— Face cincisprezece noduri – ba nu, optsprezece noduri, spuse Bam-Bam privind vectorul viteză ce creştea lent. De fiecare dată când am fost cu ochii pe ea, făcea zece noduri.

— Se apropie *liberarea,* sugeră ofițerul de veghe, referindu-se la clasica manevră din Navy de a mări numărul de rotații pe minut al elicelor peste valoarea ordonată, când nava se apropie de portul de destinație. Se grăbesc să ancoreze şi să descarce încărcătura, probabil.

— Poate că da. Poate că nu. Fir'ar... făcu Bam-Bam şi strânse degetele pe receptorul telefonic. Continuă să înjure încet în timp ce forma numărul de la *Flag Mess.* Vocea i se poticni brusc.

— *Admiral,* aici TAO. Am nava *Rising Sun* la douăzeci de noduri pe direcția Pearl Harbor... şi virează *în vânt* chiar acum*, sir.*

Bam-Bam ascultă un moment, apoi dădu din cap şi spuse:

— Aye-aye[32], Admiral.

Puse receptorul la loc şi ordonă:

— Ridică în aer încă două S-3. ACUM! Harpoon[33]. Spune-i

[32] Aye-aye – răspuns tipic în marina americană şi engleză. Conține o triplă confirmare: *Am auzit ordinul, L-am înțeles, Îl execut imediat.*

[33] Harpoon – tip de rachetă anti-navă, cu rază lungă de acțiune.

lui *handler*[34] şi lui *Air Boss*[35] că amiralul vrea executarea în timp record.

Întrebările se îmbulzeau în mintea ofițerului de veghe, dar era prea ocupat cu executarea ordinelor date de TAO, ca să-l mai întrebe ceva. La câteva secunde după telefon, 1MC[36] au prins viață.

— Flight quarters, flight quarters[37]. Lansare S-3 din Alert-30[38].

Ofițerul de veghe putea auzi tropăitul a nenumărate picioare alergând pe pasajele de trecere, zgomotele de deasupra capului, pe măsură ce echipajele intrau în

---

[34] Handler – responsabilul cu mişcarea avioanelor la bordul unui portavion: hangar, puntea de zbor, decolare/aterizare. Uzual i se spune (amical în argou) *Mangler – neîndemânatecul care creează harababură.*

[35] Air officer (uzual numit Air Boss) – ofițerul responsabil împreună cu asistentul său (Mini Boss) de toate aspectele ce includ avioanele de pe navă şi din zona de 5 mile din jurul acesteia.

[36] 1MC – sistemul audio principal de pe nave. Asigură transmiterea generală a informațiilor şi ordinelor către întreg echipajul, şi este suficient de puternic pentru a putea fi auzit de către oricine, indiferent zgomotele din mediu.

[37] Flight quarters – locurile desemnate personalului ce dețin poziții cheie în desfăşurarea operațiunilor de zbor.

[38] Alert-30 – avioane aflat în status „alarmă" cu decolare în maxim 30 minute.

acțiune.

În sfârşit, după un ultim telefon către *handler* care-l asigură că cele două Viking era pregătite, ofițerul de veghe se întoarse către Bambam şi-l văzu pe *Admiral* Wayne stând chiar în spatele său. Amândoi se uitau cu furie crescândă către monitorul tactic. TAO se adresă ofițerului de veghe.

— General Quarters[39].

Obiceiul de a asculta şi executa ordinele era prea adânc înrădăcinat pentru ca ofițerul de veghe să mai pună măcar o întrebare. Mâna i se apropie de maneta de alarmă şi o acționă încă înainte ca TAO să termine cuvintele.

— Acolo, spuse *Admiral* Wayne, pe un ton furios. Cristoase, sper că nu ne-am trezit prea târziu.

Atunci văzu şi ofițerul de veghe. Simți cum se albeşte la față când înțelese ce se întâmplă.

— Sfinte Dumnezeule! spuse, mai mult pe un ton de rugăciune decât de sudalmă.

Nava comercială avea acum douăzeci şi cinci de noduri, dar adevăratele detalii terifiante nu apăreau pe monitorul tactic. În schimb, erau prezente pe micul ecran TV montat

---

[39] General Quarters / Battle Stations – *Alarmă*! – anunț făcut la bordul navelor de război prin care se ordonă prezentarea tuturor membrilor echipajului la posturi şi pregătirea navei pentru luptă.

sus, în colțul din dreapta al încăperii. Tv-ul era folosit pentru o multitudine de scopuri, dar acum retransmitea imaginile luate de aparatura foto montată pe Viking-ul aflat în aer.

— Nemernicii, spuse Admiral Wayne. Fața sa era o mască de furie rece. De data asta vor primi o lecție.

Vechitura aia de navă comercială părea prinsă în centrul unei tornade. Panouri metalice se desprindeau de pe suprastructura sa, descriau traiectorii greoaie prin aerul tropical înainte de a lovi cu zgomot suprafața valurilor, stârnind coloane de apă şi spumă albă. Masivul transportor de containere continua să navigheze neabătut împotriva vântului, deşi părea să piardă pe rând toate elementele structurii sale. Macarale şi scripeți alunecau uşor peste bordurile laterale şi se scufundau, iar mari porțiuni de punte se „descuamau” spre înapoi, lăsând la vedere elevatoarele. Vechile şine care serveau drept cale de rulare pentru transportul containerelor coborau în punte, iar o suprafață din material antiderapant îi luă locul.

— Alea sunt Harrier, spuse amiralul cu un aer surprins. Nu chiar – dar ceva ce seamănă cu ele. Luă căştile circuitului *Navy Red* – echivalent al *telefonului roşu* – de lângă el. Doamne Dumnezeule, aşa ceva nu e posibil.

— Un Cal Troian, spuse ofiţerul de veghe, uimit. E imposibil.

— Nu numai că este posibil, dar se întâmplă chiar în clipa asta, şuieră Bam-Bam. Aşa că bagă-ţi minţile-n cap şi ridică-mi câteva avioane în aer. Am nevoie de Tomcat[40] şi Viking încărcate cu Harpoon, torpile, cu orice avem în stare să distrugă un portavion. Spune-le celor din modulul USW să activeze *Gertrude*[41] şi să dirijeze submarinul la atac.

Bam-Bam deja transmitea informaţii către *Admiral* Wayne în timp ce acesta vorbea cu ofiţerul de serviciu de la Comandamentul Flotei din Pacific.

Ofiţerul de veghe îl avea pe *Air Boss* în receptorul de la urechea dreaptă, pe *handler* în cel de la urechea stângă, şi un avion vuind chiar peste compartimentul tactic. Acum a luat prima lui decizie: a ordonat Hornet-ului să înceteze alimentarea cu combustibil şi l-a trimis să facă un *bingo*[42] la

---

[40] F-14 Tomcat – avion de vânătoare american, supersonic, biloc, bimotor, cu geometrie variabilă, special conceput pentru US.

[41] Gertrude – telefon subacvatic (UQC, AN/WQC-2) care funcţionează cu ajutorul ultrasunetelor.

[42] Bingo – în argoul aviatic, cantitatea minimă de combustibil care permite doar întoarcerea avionului la bază.

Hickum[43] împreună cu Tomcat-urile. Ținând seama de numărul mare de avioane pe care se pregăteau să le lanseze, n-ar fi avut timp să se ocupe de aterizarea unui *winchester*[44]. *Tanker-ul* a raportat că mai are destul combustibil pentru a mai rămâne în aer încă un tur şi poate alimenta cel puțin primul val de avioane de luptă.

Pe când supravegheau, un nor de praf şi furie s-a ridicat de pe puntea noutransformatului portavion. Două Harrier, câte unul la fiecare capăt al navei s-au ridicat în aer, legănându-se, înclinate într-un unghi neobişnuit. Pe măsură ce contracarau gravitația, au început să alunece spre înainte, câştigând rapid viteză şi altitudine prin tranziția de la configurația de decolare la cea de zbor orizontal.

— Nu, nu, spuse Batman, apoi a înhățat microfonul *Navy Red.* Şi-a dres glasul, apoi a spus, cu o voce aspră. CINCPAC[45], aici *Jefferson.* Vă avertizăm că avioane inamice sunt pe curs de apropiere de insulă.

---

[43] Hickum Field – bază militară americană la Honolulu, Hawaii.

[44] Winchester – un avion care şi-a epuizat încărcătura de rachete/bombe, rămânându-i doar tunul de bord.

[45] CINCPAC – Commander in Chief Pacific - Comandantul Flotei din Pacific.

Răspunsul CINCPAC a fost înăbuşit de zgomotul din TFCC, dar fiecare a văzut oroarea de pe fața amiralului.

— *Wings dirty*[46], *sir.* Se pare că au încărcături complete de rachete aer-sol. Am avioane de-ale noastre care le vor intercepta, dar sunt încă prea departe.

— Air Force… a auzit ofițerul de cart apoi a trebuit să-şi redirecționeze atenția către treaba lui.

— Dacă nu decolează acum, pe urmă va fi prea târziu pentru ei, spuse încet TAO. Le vor surprinde la sol, exact ca… se întrerupse, în mod evident nedorind să spună cu voce tare gândul care era în mintea tuturor.

Exact ca data trecută.

— Acei SEAL, *sir* – încă mai sunt acolo, spuse ofițerul de cart. Doriți să încerc să-i contactez?

Admiral Wayne a dat din cap.

— Stai concentrat pe sarcina de a ridica în aer, înarmate complet, toate avioanele din *airwing*[47]*-ul* meu. Dacă acolo e cineva poate face ceva, aceia sunt Murdoch şi băieții lui. Iar ca să aflăm ce se întâmplă – ei bine, cred că vor afla imediat.

---

[46] Wings dirty – aripi murdare - termen-cod prin care se precizează că un avion de luptă are sub aripi întreaga încărcătură de rachete/bombe.

[47] Airwing – Carrier Air Wing (CVW) *squadron* – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion. Cuprinte mai multe

Pe pielea lor.

2

În Port, Hawaii

0615 ora locală (Zulu -10)

De-a lungul cheiurilor, docurile erau aglomerate cu nave aflate în escală, nave ce se întorceau din Orientul îndepărtat, sau făceau *Pineapple Cruises* – argou pentru croazierele în Hawaii.

Nu toate erau combatante – fiecare grup de bătălie naviga cu cel puțin una, iar uneori chiar mai multe nave de reaprovizionare. Deşi au existat propuneri de a le ataşa de zonele de acțiune şi a le considera ca pe nişte resurse locale, în loc să intre în componența unui grup de bătălie, nimic concret nu se schimbase în modul cum erau alocate.

Combatanții de la bord, ofițerii de serviciu din port, tocmai auzeau teribilele veşti transmise prin circuitul de luptă securizat *Navy Red.* Pentru mulți dintre ei, primul semn că au probleme a fost vuietul din ce în ce mai puternic al sirenelor ce s-au trezit la viață. La început, cei mai mulți dintre ei s-au gândit că e un fel de test de rutină, totuşi

câțiva dintre veterani au pălit şi au alergat imediat la posturile de luptă.

Fiecare navă avea doar o treime din echipaj la bord, iar în unele cazuri, doar o cincime. Teoretic, cel puțin, fiecare compartiment avea destui subofițeri şi ofițeri de grade diferite, încât navele să poată ieşi urgent din port.

Teoretic. Realitatea era mult mai dură.

Totuşi, spre cinstea lor, majorității ofițerilor de serviciu le-au trebuit doar câteva momente ca să înțeleagă ce se întâmplă. Imediat şi-au mobilizat specialiştii în operațiuni de luptă, au manevrat tastele ce activau sistemul automat de armament pentru apărarea de aproape, şi au început să aducă on-line masivul complex de sisteme computerizate şi echipamente de tragere care erau capabile să lanseze rachetele antiaer. Două nave, realizând faptul că niciuna nu are suficient personal la bord pentru ca fiecare să devină activă, au transferat echipele de mecanici şi specialişti pe una dintre ele, lăsând pe cealaltă doar echipa de control a avariilor.

Cea mai mare parte a navelor erau conectate la sursele de energie de la țărm, iar propriile lor motoare erau în *standby.* Toate erau propulsate cu turbine sau cu motoare diesel, cele cu aburi cedând demult locul unor sisteme de propulsie mai

eficiente. Turbinele necesitau doar cinci minute pentru a deveni operaționale, în timp ce motoarele diesel cereau ceva mai mult timp. Pentru ambele tipuri s-au ignorat cel puțin 80% dintre măsurile siguranță prevăzute la pornire în manualul de utilizare.

Pe măsură ce motoarele se trezeau la viață, fiecare navă îşi activa simultan şi sistemele de luptă, utilizând energia adusă de la țărm de cablurile groase. Consumul de energie electrică a crescut de patru ori în primele două minute, apoi s-a dublat din nou. Pe cuprinsul bazei, generatoarele au început să protesteze. Unul a cedat imediat, urmat imediat şi de altele.

Dar echipele de electricieni din bază erau la fel de motivate ca cele de pe nave. Baza Pearl Harbor în sine nu are rachete antiaer, nici baterii de Patriot, nicio posibilitate să se apere singură, în afară de puterea de foc a navelor ancorate la chei. Electricienii de la țărm au intrat în luptă rapid, aducând generatoarele la 150% capacitate de funcționare, reuşind astfel să restaureze furnizarea energiei electrice vitale. Sincopa de energie a durat doar douăzeci de secunde, dar suficientă ca să întrerupă funcționarea tuturor sistemelor de luptă de pe nave. Procedurile de restartare au trebuit reluate peste tot.

La patru minute după ce sirenele au anunțat raidul aerian, prima navă, fregata rapidă USS *Louis B. Puller,* a plecat de la cheu. Parâmele au fost retezate cu toporul de către *boatswain*[48] când şi-a dat seama că nu mai era nimeni pe cheu care să le elibereze de la babale. Fregata se îndepărtă cu precizie de cheu, orientându-şi prova spre larg, în timp ce lansatoarele de rachete erau gata de lansare. Deşi era mult mai rapidă decât marile *cruiser*[49] sau distrugătoare, FFG[50] aveau în dotare rachete cu rază mult mai scurtă decât cele din bateriile surorilor mai mari. Totuşi douăzeci şi cinci de mile pentru o rachetă erau destule pentru un efect devastator.

Lieutenant[51] Brett Carter stătea în mijlocul Centrului de Dirijare a Luptei, întrebându-se dacă nu cumva tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieții sale. Ca ofițer de serviciu aflat la comandă, avea, cu siguranță, autoritatea de

---

48 Boatswain (bo's'n, bos'n, bosun) – şeful echipajului de punte.

49 Cruiser – în prezent sunt cele mai mari nave militare de suprafață (cu excepția portavioanelor) prevăzute cu rachete ghidate cu rază lungă de acțiune.

50 FFG – cod-clasificare pentru fregată cu rachete ghidate.

51 Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan.*

a scoate nava în larg în situații de urgență, fără căpitan sau secund la bord, dar era aproape sigur că niciunul dintre aceştia nu ar fi fost de acord că era necesar.

Avusese doar câteva secunde la dispoziție pentru a decide ce-i de făcut când veştile au venit pe circuitele securizate, iar în primele momente nu s-a putut gândi decât la terifiantele fotografii luate la Pearl Harbor după atacul japonezilor. Navy învățase lecția dură că navele ancorate în port puteau fi considerate pierdute în eventualitatea unui atac.

Lui Carter i-au trebuit cam douăzeci de secunde să ia decizia, destul cât să audă primele detunături ale exploziilor şi să vadă flăcări la orizont. Atunci, cu o voce calmă care nu reflecta panica din suflet, tânărul *lieutenant* a ordonat ieşirea navei în larg, a dat „liber la arme”, a desemnat prima țintă ostilă şi a autorizat lansarea. Chiar dacă degetele îi tremurau, a acționat cheia care activa circuitele sistemelor de armament.

Privind în urma navei, a putut vedea fumul ridicându-se de la cheul unde fuseseră amarați. Simți un sentiment de uşurare – indiferent de consecințele cu care se va confrunta la întoarcerea în port, în acea secundă a ştiut că a luat decizia corectă. Dacă ar fi aşteptat pe vreunul dintre ofițerii

superiori de pe navă sau permisiunea din altă sursă, acum nava sa s-ar fi luptat cu flăcările de la bord – sau s-ar fi scufundat – în loc să deschidă focul împotriva inamicului.

Echipa din Combat era lipsită de experienţă, în afară de un *Chief Petty Officer*[52] tehnician armurier cu vechime. Bărbaţii şi femeile trebuiau să acopere câte două posturi de luptă, la fel ca şi echipajul de pe puntea de comandă care era la fel de redus. Dar chiar dacă operau la turaţie maximă, cu un echipaj alcătuit doar din cei care se aflaseră de serviciu, ofiţerii şi restul echipajului operau aşa cum au fost antrenaţi să o facă.

Şase minute după ce sirenele au dat alarma, primele rachete au plecat din lansatoare către contactul radar desemnat de USS *Jefferson* prin LINK[53] ca fiind *ostil.*

Racheta şi-a arcuit traiectoria peste golf, în căutarea ţintei desemnate de computere, comunicând cu nava în rafale scurte de biţi ce indicau poziţia şi vectorii, corectându-şi

---

[52] Chief Petty Officer – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier.*

[53] LINK (data LINK) – circuit securizat care interconectează toate unităţile dintr-un grup de bătălie sau dintr-o zonă şi permite schimbul reciproc de date, în vederea realizării unei imagini de ansamblu al situaţiei tactice.

cursul uşor către avionul lider. Era efectiv o lovitură frontală, iar ochirea necesita o precizie extremă. Tânărul *petty officer third class*[54], care lansase practic racheta de pe navă, nu o mai făcuse niciodată de unul singur, cu excepția câtorva antrenamente pe simulator. A urmărit monitorul, a văzut racheta – *racheta lui* – fixându-se pe țintă cu propriul cap de căutare şi brăzdând terminalul video. Piciorul lui bătea un ritm nervos în podea şi nici măcar nu realiza cât de mult semăna lupta din prezent cu jocurile video cu care mai pierdea nopțile.

În cele două minute scurse după lansarea rachetei, tânărul *lieutenant* OOD[55] a avut timp să se sperie. Cu norocul lui, era cel mai mic în grad OOD de pe toate navele din port, şi deja OOD cu grade superioare tunau pe canalul tactic, fiecare încercând să-şi degajeze nava din trafic şi să evite o coliziune, în timp ce continuau să lanseze rachete. Din fericire, FFG depăşise zona îngustă a canalului navigabil, după care OOD a luat decizia înțeleaptă să se îndepărteze cu toată viteza de care era în stare în timp ce

---

[54] Petty Officer Third Class – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal.*

[55] OOD – Officer Of the Deck – ofițerul de serviciu (ofițerul de cart).

executa foc, şi să se ferească ca dracu de tămâie din calea oricărui *cruiser.*

Navele comerciale şi cele de pescuit îngrămădite în port şi pe canale – cu excepția celor care au auzit sirenele dând alarma aeriană – erau în majoritate neştiutoare referitor la ce se întâmplă. Din punctul lor de vedere, Navy o luase pur şi simplu razna, în încercarea de a scoate simultan în larg atât de multe nave, fără a-i preveni şi pe ceilalți aflați în traficul portuar cu privire la acest soi de exercițiu. Mulți dintre căpitani apelau Paza de Coastă şi autoritățile Controlului Portuar, cerând explicații şi protestând în legătură cu încălcarea drepturilor lor de prioritate în trafic. Totuşi, când prima rachetă a fost lansată, Paza de Coastă, care monitoriza *Navy Red,* a ştiut ce se întâmplă. Navelor civile li s-a ordonat să elibereze canalul navigabil. Imediat. Să eşueze navele dacă era necesar, dar sub nicio formă vreo navă militară să fie nevoită să ceară prioritate în fața oricărei alteia civile.

Două *cruiser* Aegis urmau să-şi croiască drum plecând de la chei, şi au intrat pe canalul principal în timp ce rachetele erau lansate de pe punte. Rampele de lansare pe verticală, combinate cu computere capabile să urmărească simultan aproape trei sute de avioane inamice, alcătuiau cel mai

puternic sistem antiaerian militar. În condiții normale, cele două *cruiser* singure ar fi fost capabile să elimine toate avioanele inamice de la bordul portavionului chinez deghizat.

În condiții normale.

Din păcate, dispoziții recente din Navy au pus pe prim plan nevoia ca navele din US Navy să fie împiedicate în mod automat să deschidă focul *(friendly fire)* asupra altor unități proprii. Erau incluse nişte blocaje în cadrul anumitor zone prin programarea de a nu accepta soluții de tragere între anumite coordonate geografice, şi mărirea distanței minime de tragere pentru rachetele din dotarea navelor. La momentul când cele două *cruiser* lansaseră primul val de rachete, avioanele chineze se aflau deja la această distanță minimă. O rachetă a interceptat un avion, dar celelalte nu au detonat.

Douăzeci şi nouă dintre cele treizeci de *jump jet-uri* chineze au supraviețuit. Un altul a fost „aranjat” de fregată. Douăzeci şi opt au ajuns deasupra Pearl Harbor.

Nava chineză Rising Sun

0620 ora locală (Zulu -10)

Imediat ce ultimul avion s-a ridicat de pe punte, portavionul chinez a virat strâns spre nord, îndreptându-se direct spre coastă. În urma lui, navele de asalt amfibiu au lansat propriile lor avioane, plus un *tanker.* Acestea au rămas în zonă, încărcate cu rachete aer-aer, ca protecție împotriva aviației de pe portavionul american.

N-aveau de ce să-şi facă griji, cel puțin deocamdată. *Squadrons* de pe *Jefferson* erau concentrate asupra avioanelor inamice ce se îndreptau spre coastă. Grupul de bătălie văzuse cum portavionul îşi golise puntea.

Mult sub linia de plutire, tehnicienii chinezi de la sonar au auzit vocile fantomatice transmise de *Gertrude* şi s-au străduit să trianguleze transmisia de pe submarin. Un translator a fost adus lângă consolă, ca să asculte şi să traducă vorbele ce veneau pe un circuit nesecurizat.

Soluția finală de tragere nu a fost prea precisă. Submarinul ştia cât de periculoasă era folosirea sistemului *Gertrude,* şi a transmis doar o scurtă confirmare a primirii noilor ordine. Totuşi, acest *blip* sonor a fost suficient pentru a restrânge cercetările tehnicianului de la sonar care a selectat frecvența ultrasonică a transmisiei ce i-a permis să stabilească locația submarinului.

Desigur, folosirea sonarului activ a fost riscantă.

Submarinul american era capabil să audă *ping-ul* emis de sonar de la o distanță mai mare decât putea portavionul să recepționeze ecoul acestuia reflectat de coca subului. Mai mult, viteza mare a portavionului producea un zgomot infernal, care atenua şi el abilitățile ASW ale chinezilor. Dar tot era capabil să descopere şi să atace submarinul cu un baraj de arme, sau cel puțin să-l blocheze în golf până când îşi va scoate ultimul as din mânecă.

Ishi Zhaolong a traversat puntea, mişcându-se cât a putut de repede către SVTT[56] din babord. Primul ecou de la sonarul activ abia se făcu auzit în căştile tehnicianului, dar a asigurat destule informații pentru o lansare pe direcție. Ishi era sigur că acel submarin se afla în dreapta lor şi se simți uşor alarmat aflând că s-a înşelat. Totuşi, echipa trebuia să încarce SVTT de la babord. Nu era nimic deosebit acolo, dar fiind torpilor cu vechime la bord, voia să supravegheze procedura. Având puntea acum eliberată atât de avioane, cât şi de elementele de deghizament, mişcarea de du-te-vino printre cele patru seturi de lansatoare, două la babord, două la tribord, cerea mai puțin efort decât rutina de mentenanță de mai înainte.

---

[56] SVTT – Surface Vessel Torpedo Tubes – sistem de lansare a torpilelor de pe puntea unei nave de suprafață.

Ajunse la lansatorul-babord tocmai când în tub presiunea ajunsese la o mie pounds[57]. Ceilalți tehnicieni aveau antifoane la urechi şi se aflau mai departe de tubul presurizat. Dacă ar fi apărut o defecțiune, oamenii ar fi fost împroşcați cu şrapnele.

Ishi păşi înainte şi reverifică setările. Torpila fusese programată să rămână la mică adâncime pentru o țintă de suprafață. Capul cu aparatura de căutare combina tehnologia avansată *wakehoming*[58] cu un sonar destul de rudimentar. Era prevăzută şi cu un sistem secundar care detona la comandă dacă torpila s-ar fi fixat pe propria navă. A dat din cap aprobator către oamenii ghemuiți dincolo de tubul SVTT, apoi s-a aşezat la adăpostul discutabil al unui montant de parapet. Nu s-a putut abține să nu privească lansarea din spatele suportului metalic.

A fost un zgomot surprinzător de scăzut, doar cu puțin mai puternic decât la testele efectuate în Marea Galbenă şi

---

[57] Pound – unitate de măsură a greutății (0,453kg). În cazul de față, fiind vorba de presiunea unui gaz, ar fi fost corectă exprimarea: pounds/ inch squareed (inch^2).

[58] Wakehoming – acest tip de torpile sunt ghidate de senzori care detectează turbulențele apei din pupa navei. Torpila zigzaghează dintr-o parte în alta a siajului până ajunge la pupa unde detonează. Contra-măsurile acustice sunt inutile.

pe drumul spre Hawaii. Un cilindru de metal lung de 1,20 m şi cu un diametru de 0,30 m a fost expulzat din tub, descriind prin aer un arc lung de treizeci de metri, înainte de a cădea în apă cu un *splash* uşor şi o coloană de stropi pe care oceanul o acoperi imediat. Înainte ca aceasta să dispară de tot, echipajul deja introdusese o altă torpilă în tub.

— O torpilă se apropie! izbucni o voce în căştile lui Ishi. Strigă către echipă să se mişte mai repede, disperat acum să lanseze cât mai multe torpile în apă ar fi posibil. Ceea ce păruse atât de palpitant, atât de îndrăzneț când a fost vorba de deghizarea portavionului şi lansarea avioanelor, era acum atât de mortal şi personal.

Un evantai de torpile, asta era tot ce puteau face, se gândi el cu realism, cercetând apa din jurul său în încercarea de a vedea vreun semn al torpilei ce se apropia. O lovitură disperată de răspuns din partea submarinului asupra căruia trăseseră, menită să pună pe jar portavionul, încât să-l poată ținti mai bine. Era prima – dar nu va fi şi ultima. Imediat ce submarinul american va fi relativ sigur că a scăpat de prima torpilă a lui Ishi, va lansa un baraj de torpile mai bine țintite – fiecare cu ghidaj independent – de către un echipaj mai experimentat.

Pentru o clipă, Ishi s-a simțit disperat. Puntea pe care o considerase atât de spațioasă şi sigură părea acum amenințător de pustie.

USS Centurion

0632 ora locală (Zulu-10)

— Doar două, *sir,* spuse Otter în microfon în timp ce Renny se lăsa pe spate în scaunul de lângă el. Suntem încărcați cu torpile de exercițiu pentru REFTRA, sir, nu cu încărcătură completă. Ne aflăm în REFTRA.

— Şi eram al dracului de siguri că nu va trebui să lansăm torpile de război, răspunse *Captain*[59] Tran. Ştiu – ştiu. Dă-mi o soluție de tragere. Una foarte bună, Otter. Nu ne putem permite să ratăm.

Otter se întoarse spre Renny, cu ochi disperați.

— Suntem în REFTRA, spuse, ca şi cum asta ar fi avut vreun sens.

Chief[60] – tehnicianul sonar – era acum în spatele lor,

---

59 Captain – Grad militar în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel.*

60 Chief – prescurtare uzuală pentru gradul de Chief Petty Officer (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier.*

influența sa fiind calmantă şi mobilizatoare în acelaşi timp.

— Chiar asta este, fiule, REFTRA pe bune. Fă-o aşa cum am făcut-o în ultimele cinci zile, calm şi cu precizie. Am să verific datele de tragere – trebuie să-l „aranjăm” pe ticălos.

— Care dracu’ o fi? a întrebat Renny, în timp ce analiza vectorii de direcție şi adnotările de care avea nevoie pentru o a stabili o soluție de tragere cât mai precisă. Acum, ştiind că aveau la bord doar trei torpile reale, lansarea unui evantai poate că nu era o idee prea bună. În condiții normale, mda, ai vrea s-o faci. Dar nu acum.

— Separarea direcțiilor arată bine, aprobă *chief.* Acționă microfonul cel ținea în mână. Puntea de Comandă, Sonar. Avem o soluție de tragere.

— Este aceea pe care o doreşti tu, Chief? întrebă Tran, vorbindu-i ca unui egal. Spune-mi.

— Pe asta aş alege-o eu, sir, răspunse *chief.* O singură lansare. Calculăm o a doua soluție chiar acum.

— Foarte bine. Foc de voie, *Chief.*

— Foc de voie, *aye.*

Ochii îi erau încă fixați pe ecranul sonarului.

— Torpile, sonar – aveți. *Aşteptați...* Ținta virează. *Captain,* dați-mi cincisprezece secunde, *sir.* Vreau o soluție mai bună.

— Anunță-mă când eşti gata.

Renny înjură pe tăcute, dar suculent, când a văzut cum contactul acustic trecea când de o parte, când de alta a vectorului direcție.

— Zigzag? Întrebă.

— Mda, afurisitul, murmură *chief*... OK, cu câte ştim despre el, putem compensa mişcarea. Uite, deja intră într-o rutină. Pregătiți-vă, Renny, Otter. Lansăm în dreapta la comanda mea.

Renny simți picăturile de sudoare alunecându-i pe spate. Aşteptarea devenea insuportabilă. Chiar în momentul când *chief* era gata să dea ordinul, un sunet nou sparse liniştea din micul compartiment sonar.

— Puntea de Comandă, Sonar. Torpile în apă. Două, *Schipper.*

— Două, *aye.* Gata pentru manevre evazive. Chiar în timp ce schipper-ul vorbea, submarinul se aplecă spre babord, iar prova spre înainte. Sonar, nicio schimbare a stratului termal?

— Nicio schimbare, *sir.* Gata pentru lansarea contramăsurilor.

— Ştii când, *Chief.*

— *Aye-aye, sir.* Ronny, ochii pe contact – eu mă ocup de

cârmele de adâncime – şi fii gata cu butonul de lansare a momelilor.

— Sunt gata.

Renny ştia ce are de făcut, o făcuse de atâtea ori pe simulatoare şi în REFTRA, aşa încât, întreaga situație avea un aer ireal pentru el. *Chief* stătea în spatele lui, Otter alături – de câte ori făcuse asta în ultimele patru zile?

Chief supraveghea cârmele de adâncime. Când submarinul va traversa bariera isotermală, unde temperatura apei nu mai era principalul factor ce determina viteza sunetului, *chief* va elibera contramăsurile. Acestea vor elibera în apă nori de bule, ce vor provoca destul zgomot care să mascheze atât detecția altor sonare, cât şi să deruteze – să sperăm – torpilele ce se apropiau. Dacă erau acustice sau cu sonar activ, submarinul ar fi avut o şansă excelentă să plonjeze în adâncuri făcând inamicul să piardă contactul acustic, apoi să manevreze înapoi pentru a-şi lansa torpila.

Desigur, orbirea acustică era o lamă cu două tăişuri. Dacă nava inamică nu-i putea vedea pe ei, nici ei nu puteau să vadă inamicul. Nu conta – dacă momelile nu funcționau, ar fi auzit zgomotul produs de torpila însăşi.

— Acum, spuse *Chief.*

Renny acționă energic maneta ce lansa prima momeală, apoi pe cealaltă. Oare câte aveau? Simți tentația de a se uita pe status-ul de bord, dar *Chief* verificase deja.

Cele două momeli au funcționat aşa cum era de aşteptat, bolborosind în apă şi bulversând întregul spectru acustic. Sistemul automat a intrat în funcțiune şi a atenuat volumul sunetului din căşti până la un nivel acceptabil.

Prima torpilă de pe monitorul lui Renny a virat la dreapta, în mod clar ademenită de atractiva sursă de zgomot ce suprasatura apa cu energie acustică. Ajungând într-un punct în care primitivele mecanisme de declanşare au fost „satisfăcute”, a detonat.

A doua nu a fost chiar sigură. Detonarea primei torpile, evident, a creat confuzie. A ezitat un moment, apoi a virat strâns spre stânga.

— A intrat în modul automat de căutare, anunță *Chief.* Puntea de Comandă, Sonar – nea pierdut. Deocamdată.

— *Roger*[61], răspunse schipper-ul. *Chief,* intenționez să mă întorc şi să refac contactul. Vezi vreo problemă?

---

61 Roger – termen-cod în traficul radiofonic prin care se confirmă/am înțeles.

— Două nave între noi şi *Sierra*[62]*-2,* Schipper. Ştim ceva despre status-ul lor?

Renny era atent la conversație, dar cu degetele pe butoanele de lansare a momelilor şi cu ochii lipiți de monitor. Ce întreba *Chief* era perfect logic, dacă puteau crede că deşi se aflau chiar lângă coastele Hawaii, cineva lansa torpile asupra lor.

— Nu sunt informații, *Chief.* Până vom şti ceva sigur despre ele, le tratăm ca şi cum ar fi potențial *ostile.* Ai şi vreun contact sigur cu navele noastre?

— *Yes, sir.* Am un contact solid pentru *Jefferson* şi escorta sa. Ştiu unde se află.

— Ținând seama de împrejurări, nu prea sunt sigur că portavionul va aprecia dacă ceva se va apropia de el la viteză maximă. Dă-mi o direcție.

— Doi-opt-zero, şopti Renny înainte ca *chief* să întrebe. Ăsta-i cel mai direct curs care ne va îndepărta de *Jefferson.*

— Doi-opt-zero, a repetat *Chief* imediat.

Renny nu ştia nici dacă *chief* avea încredere în abilitatea lui, nici dacă făcuse el însuşi aceleaşi calcule. Dar, probabil, verificase. Îl mai văzuse pe *chief* făcând instantaneu

---

[62] Sierra – termen-cod prin care se desemnează un contact-sonar submarin.

calculele pentru unghiuri de direcție.

Submarinul a virat strâns în direcție opusă, revenind totodată la asietă[63] orizontală.

— Șase minute, Captain. Până când ajungem la distanța de tragere.

Dar nu vrem să lansăm de la distanță maximă, se gândi Renny. Nu cu numai două torpile reale rămase la bord. Nu, Chief dorește o distanță mai mică de unde avem mai multe șanse pentru o lovitură ucigătoare.

Ucigătoare. Cuvântul îi stârni fiori pe spinare și pentru un moment – nu foarte lung, dar destul pentru a-l face să șovăie – Renny se opri. Moarte – ori ei, ori nava cealaltă.

Cealaltă, decise în subconștient, *nu noi.*

— Așteaptă, spuse *chief* încet. Acum suntem în siguranță. Ne-a pierdut și nu ne poate auzi. Probabil suspectează faptul că ne îndreptăm spre ea, dar habar nu are unde suntem. Încă nu.

Lui Renny vorbele i se părură, ciudat de liniștitoare. Aruncă o privire către Otter și se simți ușurat văzând calmul și expresia de încredere de pe fața lui. Da, pentru *asta* au fost antrenați, pentru *asta* se află ei acolo. Știau ce trebuie

---

[63] Asietă – poziție a planului de bază al unei (aero)nave față de planul orizontal.

să facă şi mai ştiau că sunt foarte buni la ceea ce fac. Şi în mai puțin de o oră, cineva va afla că este o idee foarte, foarte proastă să deschizi focul asupra lui USS *Centurion.*

USS Jefferson

0622 ora locală (Zulu-10)

— Adu-i înapoi, a urlat Batman, lovind spatele lui TAO. Recheamă toate avioanele de luptă. Poți să le vezi? Nu-ți dai seama ce urmează să se întâmple?

A înşfăcat căştile fără să mai aştepte răspunsul.

— Toate avioanele, aici amiralul. La tribord, *Marshall*[64] – IMEDIAT! Dacă aveți puțin combustibil, ne ocupăm de treaba asta, dar eliberați imediat spațiul aerian din jurul insulei. Confirmați!

Coborî microfonul de la gură aşteptând răspunsurile.

Unul după altul, liderii de *flights*[65] au confirmat. Pe monitor, simbolurile pentru avioaneprietene care se îndreptaseră spre Hawaii s-au oprit, apoi pixelii s-au rotit

---

[64] Marshal stack – formație de zbor în aşteptare înainte de venirea la aterizare.

[65] Flight – subunitate în Air Force/Navy/Army Air. Cuprinde 3-6 avioane, divizate în *sections* de câte 2-3 aparate.

indicând faptul că avioanele se îndreptau înapoi spre portavion. Pe canalul tactic, devenise clar că operatorii care, în mod normal, coordonau apropierea de navă, vor fi în curând copleşiţi. Un E-2C Hawkeye a intervenit, asumându-şi controlul majorităţii avioanelor pe vectori de apropiere la o distanţă sigură, la sud de *Jefferson.*

Batman privea monitorul, cu faţa palidă.

— Doamne, cât p aici să ne-o tragă.

Până acum, chiar şi ofiţerul de veghe pricepu despre ce era vorba.

Spaţiul aerian din jurul Hawaii şi canalul navigabil principal arăta ca o pânză de păianjen formată de cozile lungi ce marcau traiectoriile rachetelor lansate de navele de suprafaţă ce părăseau portul şi deschiseseră focul asupra avioanelor *ostile.*

Dacă avioanele lui *Jefferson* ar fi continuat apropierea de insulă, cele mai multe dintre ele ar fi fost doborâte de focul dezlănţuit de pe *cruisers* şi fregate.

***Tomcat 201*[66]**

0623 ora locală (Zulu-10)

---

[66] Numărul modex – este un cod de identificare format din litere şi cifre pentru avioanele din US Navy şi US Marine Corps (exemplu: USN 201)

Lieutenant Hot Rock[67] era următorul la rând pentru alimentarea de la *tanker* când TFCC[68] şi Hawkeye au început să transmită ordinele. După o scurtă perioadă de confuzie, reuşi să afle ce s-a întâmplat. Era de neconceput, incredibil – dar se întâmplase. Un atac inamic asupra Pearl Harbor. O parte a minții sale continua să creadă că era vorba doar de o simplă continuare a exercițiilor de luptă la care participaseră toată săptămâna.

Liderul de formație al lui Rock, *Lieutenant Commander* Lobo[69] Hanson a priceput situația mai rapid decât el.

— Haide, Hot Rock. S-o ştergem de aici. N-am timp să te dădăcesc. Mişcă-ți fundu sus.

El s-a smucit înapoi, punând Tomcat-ul într-un cabraj aproape la verticală către o poziție aflată la o altitudine mai mare. Formația de luptă *loose deuce* era preferata piloților americani şi era formată din două avioane. Unul ocupa o

---

[67] Hot Rock – în argoul aviatic: un pilot foarte talentat, extrem de îndrăzneț.

[68] TFCC – Tactical Flag Communications Center – Centrul de comunicații tactice al navei-amiral al grupului de nave.

[69] Lobo – prescurtare de la *lobotomy* – operație pe creier. Personajul este descris ca fiind *„imprevizibilă, nițel nebunatică".*

poziție mai înaltă, păzind coada celui din față și asigurând o mărire a spațiului cercetat deoarece raza de acțiune a radarului se mărea odată cu altitudinea. Celălalt avion rămânea la o altitudine mai mică, plasat ceva mai în față, şi, de obicei, era primul care se angaja în luptă cu avionul inamic.

În urmă cu două misiuni pe mare, poziția mai înaltă era preferata lui Hot Rock. Deşi nu era deloc doritor să o recunoască în fața altora, se bănuia pe sine însuşi a fi foarte fricos. Ideea de a se trage asupra sa, în timp ce el trebuie să ignore şi să deschidă el însuşi focul, părea dincolo de puterea lui. Pentru o vreme, a reuşit să-şi mascheze problema cu calitățile sale excepționale de zbor, dar în cele din urmă, chiar RIO[70] său şi-a spus fără tragere de inimă părerea.

Ceilalți nu au ştiut nimic. Nici măcar *Commander* Magruder, CO[71] al VF-95, nu a suspectat cât de terifiat era el în aer. Oo, desigur, la acrobație, formații de zbor şi exerciții de bombardament – era mai bun ca oricare.

---

[70] RIO – Radar Intercept Officer - al doilea membru din echipajul unui Tomcat, care are ca atribuțiuni detecția țintelor, navigația, comunicațiile.

[71] CO – Commanding Officer – ofițerul comandant.

Dar când era vorba să tragă, să ajungă față-n față cu inamicul şi să lupte pentru propria lui bucățică de spațiu aerian, dădea înapoi. Ultima dată Lobo aproape că era să fie ucisă din cauza lui.

Dar asta era de domeniul trecutului. Cei din *squadron* păreau a fi doritori să treacă peste, iar – Dumnezeu ştie de ce – Lobo Hanson a decis că totul era în regulă în ceea ce-l priveşte. Deci, atunci când ea i-a ordonat să ia altitudine, mâinile şi picioarele i s-au mişcat ascultătoare înainte ca măcar să fi putut formula vreo întrebare.

Dar ceea ce spunea operatorul de pe portavion era o nebunie, nu? Un atac la Pearl Harbor?

Imposibil. Absolut imposibil. Pe când urca la înălțime, se surprinse întrebându-se cam câți alții spuseseră acelaşi lucru mai înainte.

— Douăzeci de mile, îl anunță coechipierul din scaunul din spate. Ai contact vizual?

— Da, am.

Insulele Hawaii erau înşirate pe orizont ca nişte mărgele gri-verzi. Chiar şi de la asemenea distanță, originea lor vulcanică era evidentă. Puteai vedea aceasta în crestele muntoase crestate, ce urcau spre înaltul cerului, în pantele accidentate, în râurile împietrite de lavă neagră. Din acest

unghi, se putea vedea diferența dintre țărmurile aflate în vânt şi cele adăpostite, unele cu vegetație luxuriantă, altele cu una abia apărută.

Deci, cine a dat alarma că avioane inamice vin spre insulă? Băiete, să vezi ce şuturi o să încaseze ăla, după ce amiralul va afla cine a dat-o-n bară în asemenea hal.

Cu cât Hot Rock se gândea mai mult, cu atât era mai convins că e vorba de o aiureală. Sau poate chiar o parte a exercițiului de antrenament. Asta trebuie să fie explicația – vreun tânăr ofițer idiot a văzut ceva pe monitor, poate un balon meteo, poate cineva a dat foc la o grămadă de gunoi, şi a făcut presupunerea panicardă că orice ar fi aceea, era cauzată de un atac aerian.

Chiar atunci văzu şi el, şi-şi revizui opinia. Fum negru se ridica în valuri, multe şi urâte pe fondul verde al colinelor. Văzu flăcări izbucnind la baza lor, în timp ce culmile erau acoperite de vălătucii de fum.

Poate s-a prăbuşit un avion de linie. Poate a explodat o fabrică de produse chimice. Era conştient că acum el era cel ce-şi da cu presupusul, încercând cu disperare să găsească o altă explicație pentru ceea ce avea sub ochi. Ceva, orice – nu putea fi vorba de ceea ce se spunea de pe portavion.

— Zece mile.

Hot Rock a auzit cum tensiunea din vocea celui din scaunul din spate a crescut. Deci, măcar unul dintre cei aflați la bordul acestui avion credea cele spuse de pe portavion.

— Ah, *shit!* Uite, navele ies din port!

Acum le putea vedea şi el, siaje albe brăzdând apele albastre liniştite, în timp ce flota americană se îndrepta spre ieşirea din port. Atât de multe, atât de imposibil de îngrămădite, de la această distanță părând mai degrabă nişte mici petice gri-deschis pe fondul mării, decât nave ale US Navy. Dar LINK confirma. Fiecare navă din Navy capabilă să navigheze părăsea Hawaii.

Dar unde era celălalt avion? Aruncă o privire pe radar şi privi imaginea de ansamblu care începea să se contureze. Avionul se afla mai departe, înaintea lui, după cum arăta radarul, în timp ce navele – care îşi opriseră sistemele de luptă – transmiteau informații către Grupul de bătălie prin LINK, ei având avantajul puternicului sistem radar SPY.

Cu siguranță, acolo era ceva ce semăna teribil de bine cu o formație strânsă de avioane inamice deasupra capătului opus al insulei. Se aflau într-o oarecare dezordine ce apare în mod normal după un raid de bombardament în care avioanele părăsesc poziția desemnată în formație pentru a

evita interferările reciproce. Dar acum începeau să se regrupeze, probabil trecând de la modulul atac la sol la cel de luptă aeriană.

Oare câte erau? Întoarse privirea de la insulă încercând să facă o numărătoare rapidă. Treizeci, poate patruzeci.

Acum se întorceau, zburând înapoi către Hawaii. O altă tură de bombardament? Sau doar o simplă schimbare de direcție către siguranța „aerodromului” de pe ape, unde armamentul automat al sistemelor defensive de pe nave ar fi putut să le protejeze.

Sau se duceau după *Jefferson?* La acest gând îl trecu un fior rece.

Nu conta că ei ar fi putut ateriza în Hawaii dacă era necesar, îndrăzneala oricui care încerca să atace portavionul *său* îl orbi de furie, mai rău decât evidența unui atac la sol asupra insulei.

Hot Rock manevră îndepărtându-se de Lobo, apoi împinse maneta de gaze până la capăt şi se avântă direct către înaltul cerului. Avioanele inamice se aflau acum chiar la marginea insulei, iar siluetele lor se estompau pe fondul întunecat al pământului. Nu că ar fi avut nevoie de contactul vizual, nu, nu cu multitudinea de senzori care-l

alimentau cu informații prin intermediul HUD[72] şi nu cu un RIO în scaunul din spate care se asigura că n-a scăpat nici cel mai mic amănunt necesar în luptă.

Mai jos de el, avionul lui Lobo se îndrepta spre insulă. A fost o vreme când Hot Rock ar fi suportat pe tăcute angoasa şi frica, o vreme când credea – nu, *ştia* – că-i lipseşte curajul. Desigur, putea să piloteze avionul, chiar mai bine decât majoritatea. Dar când îşi compara curajul cu al altor piloți, el însuşi considera că are o lipsă serioasă în inventar.

Asta era. Până la ultima misiune. Acum ştia că poate fi un membru al echipei, care nu-şi va părăsi *wingman-ul* la izbelişte. Piloții de pe MiG vor trebui să moară pentru ca să confirme acest fapt.

— Am o fixare, anunță Lobo, indicând că racheta ei AMRAAM[73] s-a fixat pe unul dintre avioanele inamice şi este gata de lansare. Aşteaptă. Aşteaptă.

---

[72] HUD – **H**ead**-U**p **D**isplay – ecran transparent care prezintă informațiile holografic, direct în câmpul vizual al pilotului.

[73] AMRAAM – AIM-120 **A**dvanced **M**edium**-R**ange **A**ir-to-**A**ir **M**issile – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune, în toate condițiile meteo, zi-noapte. De tip *lansează-şi-uită* (ghidare activă). Lansarea ei se anunță prin codul: FOX THREE.

— *Weapons tight!*[74] comandă o voce cunoscută pe canalul tactic. Fir'ar să fie, *weapons* tight!

— Ce dracu'...? făcu RIO lui Hot Rock. *Admiral* Wayne a luat-o razna?

— *Sir, îl am.* Vocea lui Lobo era furioasă şi frustrată. Îl iert de data asta, dar mă socotesc eu cu el mai târziu.

— Nu. *Weapons tight,* fir ai tu să fii! îl auzi Hot Rock pe Batman. Gândeşte, omule. Gândeşte. Ăla-i chiar deasupra centrului oraşului!

Un fior de oruare îl străbătu pe Hot Rock când a realizat ce alegere a fost nevoit să facă Batman. Avioanele, cu aripile încă încărcate cu armament, survolau o zonă civilă cu o populație extrem de populată. Turişti, băştinaşi, localnici cu toții înghesuiți într-un oraş luxuriant, foarte aglomerat. Dacă ar trage asupra lor, i-ar doborî pe bastarzi – Hot Rock nu avea nicio îndoială asupra faptului – care ar exploda, împrăştiind fragmente arzând-e, combustibil şi armament asupra civililor nevinovați care nu aveau nicio implicare directă în luptă. Pierderi colaterale, le numeau militarii, în

---

74 Weapons tight – Termen-cod prin care se interzice utilizarea armamentului, cu excepția cazului în care ținta inamică – confirmată în mod absolut sigur ca fiind *ostilă* – este un pericol iminent, cu consecințe mortale.

încercarea de a minimaliza faptul că, de fapt, este vorba de moartea unor civili.

Dar alternativa – cât de rău va fi pentru nenumăratul personal militar şi pentru familiile lor aflați în mod curent în bază? A fost oare dreaptă alegerea lui Batman de a permite avioanelor inamice să se apropie de țintele militare pentru a-i proteja pe civilii de dincolo de porțile bazei?

Dar militarii (bărbați şi femei) cunoşteau riscurile, nu-i aşa? Şi pentru că un atac asupra Pearl Harbor n-ar fi fost primul, nu-şi făceau griji – făcea parte din obligațiile contractului semnat.

Dar familiile lor?

Nu, nu familiile. Membrii acestora nu erau cu nimic diferiți de bărbații şi femeile de dincolo de porți.

Totuşi, având două alternative, Batman a ales să angajeze lupta cu avioanele inamice pe drumul de plecare, după ce şi-au lansat bombele.

Acestea vor fi ținte dificile după ce au scăpat de greutatea suplimentară a bombelor şi după ce au consumat o parte din combustibil. Mai uşoare, mai manevrabile – oare aveau şi rachete aer-aer? Ori au avut doar încărcătură de bombe, pentru atac la sol, convinşi că nu vor întâlni nicio amenințare aeriană aici, deasupra teritoriului american?

Dacă e aşa, vor plăti pentru această încredere în sine exacerbată. Şi vor plăti amarnic.

— Hot Rock, la mine, comandă Lobo. Mergem să acoperim partea de vest a insulei... aşteptăm să-şi înceapă retragerea şi să ajungă deasupra apei.

— *Roger,* răspunse, deja executând un viraj larg pentru a ajunge pe poziție.

Pe HUD, putea vedea celelalte perechi de avioane degajând pentru acoperirea tuturor sectoarelor, majoritatea plasându-se, însă, între insulă şi portavion.

— Mai sunt cam nouăzeci de secunde, sau chiar mai puțin, îl anunță.

Dacă se duc într-adevăr către bază, a fost gândul nerostit.

— Vreau ca rachetele să fie fixate pe fiecare avorton din aer, a mârâit Hot Rock. Nu se va întâmpla din nou – nu când sunt eu aici.

Şi totuşi, în ciuda bravadei sale, se întâmpla. Privea, cu stomacul cuprins de crampe, pe HUD apoi la ce se petrecea la sol. HUD şi radarul arătau progresul simbolurilor ce reprezentau inamicul survolând solul, din momentul când au depăşit coasta americană. *Blip*urile au virat brusc de la traiectorie şi şi-au mărit viteza. Starea de greață i-a crescut până la nevoia de a voma. Să stea aici, sus, cu încărcătura

completă sub aripi şi să privească doar, era cea mai neagră experiență pe care o avusese vreodată. Apoi, printre nenumăratele simboluri de pe HUD, jos pe pământul redat convențional prin linii verzi, punctate, apăru brusc o izbucnire de lumină. Oarecum jucăuşă, în felul ei, dacă nu ştiai ce reprezintă cu adevărat. Atac la sol, arme, pământ, imense globuri de foc ce se înălțau în aer, consumatoare de carne, metal, lemn, cărămizi. Ce nu era inflamabil era spulberat în fragmente ce zburătăceau prin aer.

Coloane mari de fum negru se ridicau pe fondul întunecat al pământului.

3

Hawaii

0700 ora locală (Zulu-10)

Rear Admiral Tombstone[75] Magruder înconjură cu un braț umerii soției, privind-o cu dragoste.

— Seamănă cu o lună de miere?

Commander[76] Joyce „Tomboy”[77] Flynn Magruder se uita în sus, privindu-l cu o expresie drăgăstoasă.

— Trebuie să semene – am aşteptat destul ca să o avem.

— Doi ani. O trase de bluză, şi se întoarse cu fața spre ea.

---

[75] *Este o trimitere la numele oraşului texan Tombstone din perioada* wild west, *respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost şerif al acestui oraş. Porecla dată pilotului îşi are sens în duelul de numai 30 secunde de la OK Corral, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de* "toughest and deadliest gunman of his day" - cel mai bun pistolar al vremii. *Luptele aeriene –* dogfight *– sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, şi cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor western.*

[76] *Commander – Grad în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent* locotenent-colonel.

[77] *Tomboy – în argou: Băiețoi; (aici, porecla se referă la temperament, nu la aspectul fizic).*

Dar, în această călătorie, am de gând să recuperez timpul pierdut.

Ea se ghemui la pieptul lui.

— Doi ani. Nu-mi vine să cred.

Se trase puțin înapoi şi-l lovi uşor în piept.

— Tu ce-ai spune dacă vreunul dintre ofițerii tăi subordonați ți-ar spune că şi-a făcut soția să aştepte atât de mult pentru a o duce în luna de miere?

El oftă şi o strânse din nou la piept.

— Aş spune că a fost un prost, dacă mireasa ți-ar fi semănat. Dar, majoritatea femeilor nu-ți seamănă.

— Adică?

— Nu sunt la fel de frumoase.

— Hmmm…

Tombstone a ştiut instantaneu că nu a dat replica potrivită şi a încercat s-o dreagă.

— Şi ar mai fi alte câteva chestii care au intervenit, ştii bine. Dă vina pe chinezi şi ruşi, nu pe mine. Ai fost prezentă – ştii cu ce ne-am confruntat.

A simțit cum îşi lipeşte capul de el, respirația răvăşindu-i părul de pe piept.

— Niciodată n-am să le iert nişte…

— Şi nici nu prea am avut de ales, nu? continuă el. Adică,

ştii ce implicații are statutul de ofițer. Şi din acest punct de vedere tu eşti diferită.

— De Pamela, vrei să spui?

— Printre multe altele, da. Pamela este un foarte bun exemplu pentru ceea ce vreau să spun.

— Pamela.

De data asta, ea se îndepărtă, iar Tombstone putu vedea nori negri adunându-se pe fața ei.

— Hai să o spun direct. Suntem în luna de miere, lună amânată cu doi ani – cu şase luni mai mult decât un tur de comandă – suntem în Hawaii, probabil în cea mai romantică stațiune tropicală. Eşti de acord cu această realitate?

— Sunt.

— Şi-atunci, ținând seama de toate acestea, de ce *dracu* ți-a venit să aminteşti de afurisita aia?

El o privi uimit de transformarea de pe fața ei. Mai văzuse şi altă dată temperamentul legendar al roşcatei, dar numai ocazional se îndreptase asupra lui. Ochii ei verzi-strălucitori erau îngustați ca nişte fante, iar părul roşcat-auriu semăna cu un halo de fulgere. Sprâncenele erau încruntate, iar gura voluptuoasă devenise doar o linie subțire.

— Îmi pare rău. N-am vrut, spuse, nu prea lămurit cu ce anume greşise – la naiba, doar îi făcuse un compliment, nu-i

aşa? – dar făcu uz de tacticile de supravieţuire conjugală pe care le învăţase încă de la început.

Nu conta că iubita lui soţie, dragostea vieţii sale, era probabil cel mai bun coechipier cu care zburase vreodată în scaunul din spate al unui Tomcat, bărbat sau femeie, şi un ofiţer de elită în comunitatea aviatorilor. Nu conta faptul că avea experienţă de luptă, atât ca membru în *squadron,* cât şi la comanda acestuia. Nu conta nici măcar că pe ea o alesese şi nu pe Pamela Drake, rupând o logodnă ce durase aproape zece ani şi se însurase cu micuţa RIO, care acum, practic, îl lovea cu vorbele ei.

Nu, categoric nu era momentul potrivit să aducă aceste argumente în discuţie. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă acum, era să se certe cu ea – cea mai rapidă cale de a scurta luna de miere.

Se uită la ceas. Dacă voia să ajungă la timp la cină, *dacă* reuşea să liniştească apele acum – era să tacă pur şi simplu şi să-şi ceară iertare. Mai târziu, când ea se va calma, va putea şi ea să-şi dea seama cu ce a greşit.

— Iartă-mă, ai dreptate, spuse, punând în glas toată convingerea pe care aproape trei decenii în uniformă i-o aduseseră. Este luna *noastră* de miere.

— Spre deosebire de a cui altcuiva?

Nu, ratase „fereastra optimă”, putea vedea că aşa e. Odată ce Tomboy se ambala aşa, era teribil de greu s-o linişteşti. Nişte scuze ar fi fost bune, dar numai dacă acționat suficient de prompt.

— Spre deosebire de faptul că am trăit întreaga viață singur, amărât, fără tine.

O trase lângă el, dar îi simți corpul încordându-se a împotrivire.

— Ți-am spus în ultimele cinci minute cât de admirabil arăți în bikini? Şi cât de bine arăți fără el?

Ea îşi propti ambele palme în pieptul lui, împingându-l. Nu tare, dar destul cât să se facă înțeleasă.

— Nu. Nu mi-ai spus-o. Şi n-ai să scapi aşa de uşor, Stony. Nici măcar să nu încerci.

Se întoarse şi se îndepărtă. El a urmat-o în luxosul apartament pe a cărui chirie au dat destui bani.

— De ce eşti supărată pe mine?

— De ce? l-a îngânat ea, stând în continuare cu spatele. Începi să baţi câmpii despre Pamela Drake şi mă mai întrebi pe mine *de ce?*

— Tu ai adus-o în discuție, spuse Tombstone, resemnat deja la gândul că nu va avea parte de o partidă de amor înainte de masă. Iar după cum se inflama situația… nici

după. Spuneam doar...

— Te gândeai la ea, nu? ripostă Tomboy. Nu mă minți, Stony. Nici măcar să nu încerci.

El scoase un oftat. Beleaua era că dânsa avea dreptate. El privise soarele ce se îndrepta spre vestul oceanului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă celebra străfulgerare de lumină verde ce apărea chiar în momentul când acesta dispărea în Pacific, planificând în gând o mică *atenție* pentru *maître d hôtel* ca să le asigure o masă chiar lângă fereastră de unde să o admire, calculând şi cât timp le-ar mai rămâne înainte de cină, în timp ce gândurile-i alunecau printre oarece fantezii sexuale, când... *bang* – Pamela i s-a infiltrat în minte. Fără să zăbovească mai mult de o microsecundă. Şi – pe bune – el tocmai se gândea ce norocos era pentru că se afla aici cu Tomboy şi nu cu Pamela.

Iar ea l-a auzit. Uneori avea o abilitate de-a dreptul paranormală, de a-i ghici gândurile. Mă rog... dar cel puțin să aibă amabilitatea să i le citească în întregime, nu doar să extragă un nume la întâmplare.

Da' poate că mai era, totuşi, o cale de a salva seara. Se uită concentrat la ceas.

— *Hey,* cam e timpul să mâncăm, nu? Ți-e foame? Eu

sunt hămesit.

Arboră cel mai seducător zâmbet... şi se rugă în gând.

Pentru o clipă, se gândi că nu a reuşit. Apoi văzu cum începe să se topească expresia de gheață de pe fața ei. Un zâmbet i se iți la colțul gurii. Răsuflă uşurat.

— Las o baltă, spuse ea cu un ton de avertisment în voce.

— Ce să las?

— Ştii tu.

Acum era în siguranță, şi doar datorită unei microexpresii a muşchilor faciali pe care mama sa i-a spus că a moştenit-o de la tata, un zâmbet ghiduş care părea a fi arma lui supremă.

— Dar de asta ce spui? a întrebat-o, apropiindu-se de ea şi mângâindu-i trupul cu mâinile. Trebuie să renunț şi la aşa ceva?

Ea murmură uşor.

— Poate.

— Şi la asta?

Îl împinse scurt.

— Doar dacă vrei să ajungi la timp la *micul dejun.*

Că tot veni vorba, lui nu-i era chiar atât de foame.

Când managerul hotelului a aflat cine s-a cazat în hotelul său, a insistat să le ofere cel mai bun apartament. De asemenea își instruise personalul de la restaurant – Tombstone și Tomboy nu au mai trebuit să aștepte niciodată pentru a fi conduși la o masă rezervată.

După cină, Tombstone a comandat o sticlă de șampanie. A așteptat să le fie schimbate paharele, apoi a ridicat cupa.

— Pentru noi. Să ne fie o adevărată lună de miere fiecare moment petrecut împreună.

Ea ciocni ușor paharul cu al său.

— Pentru noi.

Deasupra capului, stelele păliseră pe cerul tot mai luminos. Restaurantul avea toate ferestrele deschise, iar briza de dimineață îi răsfira părul cu blândețe. El îi luă palma între ale sale, spunându-i:

— Nu există nimic pe lume în afara noastră. Nimic.

Ea suspină fericită.

— Noi și stelele.

Arătă cu bărbia spre cerul de afară.

— Seamănă cu oceanul. Chiar foarte bine, fără lumina ambientală.

În acel moment, un punct luminos a traversat întunecimea.

— Oh, uite, exclamă ea. O stea căzătoare – pune-ți o dorință, repede.

Ceva din traiectoria luminii ce traversa cerul îl făcu să tacă. Simți o crampă în stomac.

— Steaua aceea... ceva nu-i în regulă.

— Aiurea, ripostă ea încet. Hai, pune-ți o dorință.

— Îmi doresc să mă înşel, spuse el, spuse el mai mult pentru sine decât ca să-i facă ei plăcere. Dar.

Era deja în picioare, alergând către intrarea restaurantului, spre telefon.

— Ce? începu ea o întrebare, apoi o expresie de oroare crescândă i s-a aşternut pe față.

Într-o clipă a fost şi ea în picioare.

Noaptea paşnică a lumii de afară a izbucnit în țăndări de lumină care i-a orbit cu doar câteva secunde înainte ca tunetele şi furia unor explozii multiple să ajungă la ei. Unda de şoc a spart toate ferestrele.

Tombstone a înşfăcat-o pe Tomboy şi a împins-o la adăpostul holului de la intrarea în restaurant. S-au ghemuit, el acoperind-o cu trupul său. Fragmente de sticlă şi moloz i-au acoperit spatele.

— Nu, o auzi pe Tomboy tânguindu-se, apoi o simți zbătându-se sub el în încercarea de a se elibera. Nu, asta nu

e posibil!

O lăsă să se ridice, dar o opri pe când încerca să alerge spre ieşire. O trase în fața sa ridicând-o pe vârfuri şi a privit-o drept în ochi.

— Situația se agravează chiar acum.

O sărută apăsat.

— Ştii ce-nseamnă asta, ca şi mine. Trebuie să ajungem la Cinepac. Dacă suntem despărțiți, fă tot posibilul să te întorci pe *Jefferson.* E în largul coastelor, în REFTRA.

Ea confirmă dând din cap. Orice urmă de panică şi confuzie îi dispăruse de pe față.

— Merg cu tine la Cinepac, şi apoi o să vedem cum putem ajunge pe portavion.

Camp[78] Smith

0710 ora locală (Zulu-10)

Pe măsură ce se apropiau de Comandament, al cărui Cartier General era localizat în complexul din tabăra militară Camp Smith, deveni evident faptul că nu vor găsi acolo răspunsuri. Sentinelele păzeau poarta, toți cu degetul

---

[78] *Camp – bivuac, cantonament, tabără; facilitate semi-permanentă a unităților militare prevăzută cu toate instalațiile necesare (baraci, etc).*

pe trăgaci, gata să deschidă focul. Cei doi Magruder au înțeles că doar până aici li se permite să înainteze.

— Ştie cineva ce s-a întâmplat? a întrebat Tombstone. Tonul vocii sale, acela al unui ofițer superior din Navy care vrea răspunsuri – şi le vrea IMEDIAT – a avut efectul scontat. Deşi soldații în continuare nu se arătau doritori să deschidă porțile pentru autoturismul lor închiriat, a observat o uşoară relaxare în maniera lor dură.

— Bombe, *sir.* Soldatul arătă cu mâna în direcția din spatele său, neluându-şi nicio clipă ochii de la ocupanții maşinii. Lansate din aer, dacă are importanță.

— Răniți, morți? a întrebat Tombstone.

— Încă nu avem informații complete, *sir.* Nu-i putem găsi pe toți, aşa încât *Captain* Smith şi-a asumat comanda Cinepac.

Captain Billy Smith. Eh, putea fi şi mai rău, reflectă Tombstone. Un marinar de suprafață, membru fondator al clubului de şcoală veche. Billy Smith nu-şi schimbase convingerile formate încă de pe vremea când era student al Academiei Navale, precum că exista doar un singur mod de a face lucrurile, iar acesta era conform manualului. Era un mod de a gândi care cam lăsa de dorit în cazul luptelor aeriene, dar funcționa perfect în celelalte situații. Şi, din

fericire, Navy avea instrucțiuni care acopereau efectiv orice aspect din manual. Mai ales manualul care se referea la un atac asupra Pearl Harbor.

— *Sir,* ceilalți ofițeri superiori s-au adunat la clubul Ofițerilor, spuse sergentul, cu ochii urmărind ceva aflat dincolo de el. Momentan suntem cam ocupați cu operațiunile de salvare şi eforturile de ținere sub control a avariilor – dar trebuie să fie cineva acolo care să organizeze transportul înapoi la postul dumneavoastră de Comandă*, sir... ma'am*[79]*.*

Tombstone aprobă dând din cap. Da, trebuia să existe câte un plan pentru orice în Hawaii, în special pentru ducerea ofițerilor la posturile lor de comandă. Şi pentru controlul avariilor.

Totuşi, era încurajator să poți spune că-i vor trimite înapoi la posturile lor. Dacă mai aveau ce comanda.

Tomboy avea. Ca şi CO al VF-95, îi vor îmbarca micul ei fund în primul COD[80] cu destinația *Jefferson,* odată cu

---

[79] *Armata este – tradițional - a bărbaților. De aici, modul regulamentar de adresare cu termenul* sir. *Dar de când cu egalitatea în drepturi, trebuie utilizată şi formula* ma'am = doamnă.

[80] *COD – Carrier onboard delivery - avion care aduce la bordul portavionului personal, provizii, poşta, etc.*

oricare alți aviatori disponibili care, din întâmplare, se aflau în port. Probabil cam două treimi, sau chiar trei sferturi din cei din *squadron-ul* ei. Numai cei din efectivul de serviciu rămăseseră voluntari la bordul portavionului, şi se aflau probabil organizați în patru schimburi. Nu era nevoie de mai mulți oameni la bord, nu atunci când navigau în apele paşnice ale Hawaii.

Nu, până când s-a întâmplat ceea ce era de neimaginat.

Tombstone a întors autoturismul înapoi în direcția din care veniseră. În acest moment, Clubul Ofițerilor părea cea mai bună soluție.

— Stony? a spus Tomboy. Basculează-mă la Baza de Operații.

— De ce? A spus că transportul ofițerilor se aranjează la Clubul Ofițerilor.

Fața lui Tomboy avea acea expresie dură pe care el o recunoştea ca fiind „fața ei de comandant”.

— N-am să încalc prioritatea vreunui alt pasager. Trebuie să fie piloți şi avioane la Baza de Operații. Adică tot ce am nevoie ca să ajung înapoi pe *Jefferson.*

— Ai un pilot chiar aici, spuse Tombstone. Jumătate din problemă e rezolvată.

Tomboy aprobă.

— M-am gândit la asta. Eşti cu acreditările *la zi,* nu-i aşa?

— Bineînțeles că sunt.

Chiar înainte de a pleca în luna lor de miere, el petrecuse două săptămâni la Norfolk, unde-şi mai dăduse jos din *rugină.*

— Sunt membru cu drepturi depline în clubul aviatorilor[81] navali.

— Cred că am să iau totuşi un pilot de luptă, dacă pot, spuse Tomboy gânditoare. Indiferent de ce se întâmplă, avem mai mare nevoie de piloți combatanți decât coordonatori de misiuni.

Un fior rece îl trecu pe Tombstone. Ea chiar a spus aşa ceva? Ceva din care rezulta că exista cineva care-i era mai de folos în aer decât propriul ei soț? „Începătoarea” de douăzeci-şi-ceva de ani cu doar o singură misiune pe mare? Care n-a doborât niciodată un MiG într-o înfruntare unu-la-unu în timpul unei misiuni de luptă deasupra teritoriului ostil?

— Zbor în misiuni, spuse el cu o voce răguşită.

Ea dădu din cap.

— Nu, nu o faci. Navy nu vă plăteşte pe voi amiralii ca să

---

[81] Aviatori – piloții din US Navy se autonumesc „aviatori”. E un mod de a se diferenția de piloții din celelalte Arme. Mândrie profesională.

stați în cockpit. Voi sunteți pe nivelul de decizie, cei care aveți grijă ca piloții să nu fie uciși. Nu sunteți cei ce zburați în misiuni.

Ea îl privi, brusc conştientă de felul cum sunau cele spuse.

— Nu că nu ai fi un pilot excepțional.

— Desigur. Dar nu unul cu care tu ai vrea să zbori.

Cuvintele pe care le-a dorit a fi o glumă au răsunat foarte aspru.

— Nu fi afurisit, spuse ea sec. Ştii exact la ce mă refer.

De fapt, la el era problema. Misiunile pentru un pilot de luptă deveneau tot mai rare pe măsură ce acesta înainta în grad, pe scara ierarhică. „Zbura” un birou mult mai des decât un Tomcat. Unchiul său a înțeles acest fapt şi a venit cu cea mai bună soluție pentru nepotul său – în ceea ce priveşte experiența de luptă şi cea practică, ca şi comandant – aceea de *troubleshooter* (expert în depistarea şi rezolvarea unor situații dificile). Nu *mânuitor* de hârtii şi probleme administrative, sau al diverselor probleme cu iz politic cu care Navy se confrunta în prezent. Nu, Tombstone era războinicul pe care unchiul său, CNO[82], îl trimitea în

[82] *CNO – Chief of Naval Operations – un amiral cu patru stele (cod NATO OF-9); este ofițerul de marină cu cel mai înalt rang desemnat în cadrul*

situațiile dificile şi în afurisitele de conflicte locale. Genul de probleme în care nimeni nu putea să prevadă cum să realizeze obiectivele planificate fără a se pierde viețile a nenumărați bărbați şi femei, precum şi avioane, în timpul desfăşurării evenimentelor. Un *troubleshooter* care nu numai că îşi cunoştea inamicii, dar chiar doborâse destui dintre ei în ultimele decade.

— Hai să vedem dacă au vreun avion, spuse, lăsând deoparte – pentru moment – chestiunea referitoare la cine ar trebui să ajungă mai repede pe portavion.

Nu avea niciun rost să sublinieze că el putea face uz de grad şi funcție în fața oricui dintre cei aflați în Baza de Operațiuni, iar dacă voia un avion, ei trebuiau să facă pe dracu'n patru şi să-i facă rost de unul. Şi nimeni – nici măcar frumoasa lui soție-tigrişor – nu-l putea împiedica.

Baza de Operațiuni

0715 ora locală (Zulu-10)

Department of Navy. Este subordonat direct lui Secretary of the Navy şi răspunde de comanda, utilizarea resurselor şi eficacitatea forțelor operative ale US Navy, precum şi de activitățile (ordonate de Secretary of the Navy) desfăşurate de unitățile Navy pe uscat.

Un COD tocmai ajunsese în fața Bazei de Operațiuni pregătindu-se pentru decolare. O coloană de pasageri cu echipamentul de salvare pe ei se îndreptau deja către zona de îmbarcare.

— Nu are încărcătura completă, observă Tomboy. Dacă ne grăbim, ne putem urca şi noi.

A deschis portiera şi a sărit afară chiar înainte ca Tombstone să oprească maşina.

— Am să trec numele noastre pe listă.

Şi a dispărut înainte ca Tombstone să-şi desfacă măcar centura de siguranță.

Pe când el intra în Baza de Operații, Tomboy avea deja pregătite legitimațiile de identitate ale amându-rora şi trecuse numele pe lista de îmbarcare. I-a dat casca şi vesta de salvare, apoi a arătat către COD.

— Două minute. Hai să ne echipăm.

Şi-au pus vestele de salvare şi au alergat către avionul de transport turbo-propulsat. Avionul era doar pe jumătate încărcat. Un subofițer, membru al echipajului, i-a dirijat către nişte fotolii aflate în mijlocul fuselajului, apoi a revenit la rampa de îmbarcare din spate pentru eventualii întârziați. S-a întors însă repede, şi-a pus căştile cu microfon, iar Tombstone i-a văzut cum se mişcă buzele în timp ce vorbea

cu cei din cabina de pilotaj din față. Rampa posterioară ce servea drept scară de îmbarcare s-a ridicat şi s-a închis. În compartimentul de pasageri s-a făcut întuneric punctat de lumina slabă a celor câteva lumini de veghe aflate la distanță una de alta.

Tombstone a privit către Tomboy şi a observat că şi-a închis ochii pentru câteva clipe. Ea era un RIO, omul din scaunul din spate, obişnuită să aibă pe altcineva care să piloteze, deşi – credea el – probabil că înțelegea cât de mult îi displăcea lui să fie doar un pasager în orice avion. Şi fusese pasager de prea multe ori în ultimul an, decise el. Gata, era destul.

— Atențiune, vă rog. Magruder? strigă un subofițer marinar pe intervalul dintre scaune. Magruder?

— Care dintre noi? a întrebat Tombstone.

— Oh, sunteți doi, *sir,* spuse marinarul. Credeam că e doar o greşeală.

— Suntem doi, confirmă Tombstone.

— Şi sunteți amândoi la post pe *Jefferson?* întrebă marinarul.

— Ea este, spuse Tombstone arătând spre Tomboy.

— Şi dumneavoastră, *sir?* Pentru că – *sir,* îmi pare rău, dar dacă postul dumneavoastră nu este pe navă, trebuie să

luăm pe altcineva în loc. Ordin, numai cei esențiali pentru misiune. *Sir.*

În mod evident, marinarul nu se simțea în largul său trebuind să se impună în fața unui amiral, dar respecta nişte ordine.

Numai cei esențiali pentru misiune. Tombstone s-a ridicat şi a coborât cu pas rigid din avion. Imediat ce a ieşit de pe pista de zbor şi-a scos telefonul din buzunar. Vor vedea ei imediat cine este esențial pentru misiune în această Navy.

4

CNO

Washington, D.C.

1216 ora locală (Zulu-5)

CNO *Admiral* Thomas Magruder tocmai terminase o partidă dură de *racquetball*[83] când au ajuns la Washington D.C. primele veşti. Aghiotantul său, *Lieutenant Commander* Henry Williams, l-a căutat la duşuri.

— *Admiral!* Chinezii tocmai au atacat la Pearl Harbor!

Williams ţinea în mâini câteva prosoape, şi se asigurase că hainele şefului erau pregătite în timp ce-l informa pe CNO.

— Trei vase camuflate ca nave comerciale erau, de fapt, nave de război. După câte ştim până acum, au lansat un atac cu rachete asupra portului, urmat de un val de *jump jets.*

Williams auzi cum toate duşurile din sala de baie s-au

---

[83] Racquetball – sport asemănător tenisului de câmp, dar practicat în sală.

oprit. Aproape fiecare persoană din încăpere trebuia să afle, iar el nu a ezitat să continue informarea care, fără îndoială, privea şi pe alţi ofiţeri.

— Îl am pe *Rear Admirai Magruder* pe mobil, sir, continuă Williams. Şi *Naţional Command Authority pe linia doi.*

Admiral Magruder şi-a scos capul de sub duş, apoi a înşfăcat telefonul mobil.

— Stony?

— Prezent*, sir.*

— Ce s-a întâmplat? a întrebat bătrânul Magruder.

— Din câte pot spune acum, un atac cu rachete asupra Pearl Harbor. A fost văzut ceva ce ar semăna cu un portavion chinez aflat în largul coastelor în urmă cu o oră.

— Aghiotantul meu spune ceva despre nişte vase civile – asta ai văzut?

— Nu pot să confirm, nici să neg, *sir,* îi răspunse nepotul. Tomboy şi cu mine luam cina şi am observat lansări de rachete de pe avioane, dar nu le-am putut determina punctul de origine.

CNO ţinea telefonul strâns între umăr şi ureche în timp ce încerca să se îmbrace cât de repede putea. Toţi ofiţerii din jurul său făceau acelaşi *dans.*

— Cine-i cu tine acolo?

— Tomboy a prins un zbor înapoi pe *Jefferson,* îi spuse nepotul. Eu sunt la Clubul Ofiţerilor – se pare că mulţi dintre noi sunt *eşuaţi* aici, dintr-un motiv sau altul. Air Force se ocupă cu aranjamentul transporturilor.

Bătrânul Magruder putu auzi în telefon anunţurile unei staţii de amplificare, dar fără să distingă detaliile.

CNO a respirat adânc, în timp ce se chinuia să-şi pună uniforma pe el cât mai repede.

— OK, Stony. Uite ce vreau să faci. Mai târziu am să-ţi transmit ordinele oficiale, dar acum trebuie să preluăm noi, imediat, iniţiativa jocului. *Jefferson* este în zonă, dar are nevoie de ceva ajutor. Verifică pe-acolo, vezi cine mai e în aceeaşi situaţie ca tine. Alege-i pe cei mai buni şi formează o echipă de comandă. Ia-i de la toate serviciile militare – asigură-te să ai nişte foarte buni experţi în logistică atât din Marines[84], cât şi din Air Force. Pe undeva, în zonă, am o navă de sprijin pe care pot să ţi-o aloc, dar ai nevoie de oameni competenţi care să o integreze în planul de luptă. Şi oameni – ai nevoie de oameni. Adună-ţi experţi care să-i

---

[84] *US Marine Corps – puşcaşii marini/infanteria marină - Armă a Forţelor Armate ale SUA aflate în componenţa US Navy, dar oarecum independentă de aceasta. Asigură sprijin/desant marin, folosind mobilitatea dată de US Navy pentru desfăşurarea rapidă de forţe armate.*

poată mobiliza pe Marines sub comanda ta.

— *Aye-aye, sir. Am înțeles.*

— Stony, transmiți la biroul meu tot ce ai nevoie. Dumnezeule, un atac asupra teritoriului american – nu trebuie să-ți subliniez cât de îngrozitoare este situația. Nu eram pregătiți pentru aşa ceva – niciodată nu am fost. Orice alt mijloc de susținere se află în larg, la o depărtare de cel puțin trei săptămâni cu viteză maximă. Iar dacă ei obțin superioritatea aeriană, nu mai avem posibilitatea de a trimite ajutoare prin CRAF[85]. Pentru moment, îl ai doar pe *Jefferson* şi tot ceea ce mai poți găsi acolo.

Lieutenant Commander Williams îl bătu pe umăr pe CNO.

— *Sir?* Primesc rapoarte de la Informații precum că chinezii au capturat principalele posturi de comunicații din Hawaii. Ca şi pe comandanții Flotelor a Treia şi a Şaptea, împreună cu *staff[86]-urile* lor. Evident, se aflau toți acolo pentru o conferință planificată.

Bătrânul Magruder a închis ochii şi a oftat adânc.

---

85 *CRAF – Civil Reserve Air Fleet – Liniile aeriene civile din SUA asigură transportul de pasageri/trupe, încărcături militare, atât în timp de pace cât şi război.*

86 *Staff – grup de ofițeri care asistă/ajută un înalt ofițer de comandă/administrație.*

Adrenalina i s-a revărsat prin vene şi a ştiut că de exact asta avea nevoie.

— Avem ceva forțe speciale în zonă? a întrebat.

Lieutenant Commander Williams a dat aprobator din cap.

— SEAL *Team-7,* Plutonul-2. Conform CIA, sunt desfăşurați în munții din Hawaii pentru un exercițiu internațional. Au restabilit legătura cu ei şi le-au ordonat să recucerească centrul de comunicații, în primul rând. După aceea, ei bine...

Aghiotantul tăcu, conştient că ceea ce urma „după aceea" era cu mult deasupra competenței sale.

— OK, OK, cel puțin, tot avem ceva, murmură Magruder sr. Murdoch, nu-i aşa? Sigur că el este. Stony, mai eşti pe-acolo?

— *Da, Admiral.*

— Linia asta nu e securizată, spuse bătrânul Magruder cu grijă. Deci, nu-ți pot da toate detaliile. Şi după cum stă treaba, nici nu vom avea comunicații sigure până când nu te întorci pe *Jefferson* – înțelegi?

— Înțeleg.

— Cât despre echipa pe care ai să ți-o aduni – mare atenție la forțele speciale şi la cei de la Informații, în special la cei ce lucrează cu agenții civile. Cred că ştii la cine mă

refer să-i foloseşti. Când ajungi pe *Jefferson,* stabileşte contactul cu ei. Pricepi? întrebă CNO.

— Am înțeles*, sir.*

— Foarte bine.

CNO a ezitat un moment ca şi cum enormitatea situației l-ar fi copleşit. Între timp se îmbrăcase şi a ieşit din sala de duşuri. Williams a adunat rapid echipamentul sportiv al amiralului, l-a pus într-o geantă, iar acum mergea în urma lui.

În timp ce CNO se îndrepta spre biroul său, cu Tombstone aflat încă la celălalt capăt al „firului”, coridoarele explodau de acțiune. În mod obişnuit, oamenii păşeau vioi pe coridoare, afişând un aer de importanță ce era prezent în toate activitățile desfăşurate în Pentagon. Totuşi, acum toți alergau. Angajații civili, experți care constituiau memoria colectivă a Pentagonului, se mişcau pe lângă ziduri, în timp ce personalul militar, ofițerii şi subofițerii, alergau cu maximă viteză. Nimeni nu pierdea timpul aşteptând liftul – uşile batante ale nenumăratelor scări ce făceau legătura între inelele marii clădiri se mişcau precum palele ventilatoarelor.

— Stony, fii atent ce faci acolo, OK? Dar, orice ai avea nevoie, vei avea. Dacă ai probleme în a pune pe roate

asemenea echipă, telefonează-mi. Am să te ajut imediat ce va fi posibil. Acum, fă tot ce trebuie pentru stabilizarea situației şi scoate la înaintare forțele speciale.

— Da, *Admiral.* Acest pluton SEAL – cum pot vorbi cu ei?

— SATCOM[87]. Lab Rat[88] mai este la bordul lui *Jefferson?*

— Sunt sigur că este, *Admiral.*

— El va şti cum să facă. Contactează-mă din nou, imediat ce vei avea oamenii pe care ți-i doreşti şi măsurile necesare ca să ajungi pe *Jefferson.*

Magruder sr. Încheie convorbirea când ajunse la uşa biroului său. Se opri un moment afară şi respiră adânc, liniştit, pentru ultima dată în următoarele – multe – zile. Apoi o deschise şi, urmat de *Lieutenant Commander* Williams, păşi în *furtună.*

Clubul Ofițerilor

Hawaii

0720 ora locală (Zulu-10)

---

[87] *SATCOM – Satellite Communications – unul dintre primele sisteme de comunicații cu ajutorul sateliților geostaționari.*

[88] *Lab Rat – porecla unui ofițer de Informații de la bordul lui USS* Thomas Jefferson.

Tombstone închise şi el telefonul, după care privi prin încăpere cu o nouă perspectivă. Nu mai vedea o grămadă de bărbați şi femei străini care se înghesuiau în mica sală. Acum, erau potențiali camarazi de echipaj, ofițeri care au fost deja recrutați în *staff-ul* său personal. Chiar dacă ei nu o ştiau încă.

Dar cum să-i selecteze? Cum să afle care are minte, *sânge în instalație,* şi experiența tehnică necesară?

Nivelul de zgomot din sală creştea. Un *master sergeant*[89] din *Air Force* care a apărut în cadrul uşii a fost asaltat de ceilalți.

Tombstone s-a îndreptat încet către bar şi apoi către un colț unde era suspendat într-o consolă un clopot de navă. În mod tradițional era folosit pentru a atrage atenția că în bar a intrat cineva care vrea să treacă neobservat, dar pentru „vina" aceasta va trebui să plătească un rând de băutură pentru toți cei prezenți. Acum, va fi folosit pentru scopul său inițial – pentru a atrage atenția întregului echipaj.

Tombstone a înşfăcat funia împletită ce era legată de limba clopotului şi a început să bată rapid. Sunetul ascuțit, puternic, a penetrat prin zgomotul produs de mulțime. După

---

[89] *master sergeant – grad militar în US Air Force (cod NATO OR-7); echivalent* plutonier.

ce a văzut că le-a captat atenția, Tombstone a revenit lângă bar. Cu mâinile în şolduri, li s-a adresat:

— Atenție la mine! Sunt *Rear Admiral* Matthew Magruder. Tocmai am vorbit la telefon cu CNO în D.C.[90] se adresă lui *master sergeant* din Air Force.

— Presupun că tu încerci să selectezi prioritățile pentru transport?

Air Force *master sergeant* înaintă prin mulțime murmurând scuze celor care trebuiau să-i facă loc şi ajunse în fața lui Tombstone.

— Aşa este, *Admiral.*

— Bine. Stai aici – am să am nevoie de tine. Ceilalți, ascultați-mă. În acest moment, singurele forțe militare din zonă sunt Navy. Avem indicii că toate comunicațiile securizate către şi dinspre Pearl Harbor au fost compromise. CNO – iar eu mă aştept să avem sprijinul *Joint Chiefs*[91] cât de curând – mi-a ordonat să formez un grup de comandă

---

90 *Washington D.C. (District of Columbia) - capitala Statelor Unite ale Americii.*

91 *Joint Chiefs of Staff – un comitet din cadrul US Department of Defense format din ofițeri de rang înalt care asigură consultanță pe probleme militare pentru: Secretary of Defense, Homeland Security Council, National Security Council, Preşedintele SUA.*

compus din oamenii aflați aici, iar apoi să-i iau la bordul lui *Jefferson.* Prima chestiune – cine este ofițerul cel mai mare în grad aici?

Un murmur a trecut prin mulțime, când un bărbat înalt, masiv, îmbrăcat în bermude şi o cămaşă hawaiană în culori vii a păşit în față. Arsuri proaspete de soare se vedeau pe nas şi vârful urechilor. Sub părul tuns scurt, scalpul era roşu aprins.

— Cred că eu sunt.

— *Sir.* Pot să aflu numele dumneavoastră?

— *Major General*[92] Bill Haynes, spuse cel cu două stele. Infanterie.

— *Sir,* pot să vă rog să veniți aici, lângă mine? a întrebat Tombstone, arătând spre bar.

Generalul din Army îşi făcu loc printre ceilalți, mult mai uşor decât putuse *master sergeant.* Veni lângă Tombstone şi spuse:

— Se pare că dumneata eşti la comandă acum, *Admiral.* Spune-mi cu ce te pot ajuta. Tombstone aprobă, mulțumit că nu va avea loc niciun fel de confruntare stupidă cu ofițerul care îi era superior în grad. În câteva cuvinte l-a pus

---

92 *Major General – Grad militar în US Army (cod NATO OF-7); general cu două stele; echivalent* general-maior.

în temă cu conversația telefonică pe care a avut-o cu unchiul său.

— Pare a fi deja un plan de luptă, spuse Haynes. Ce-ar fi să preiau eu sarcina organizării forțelor terestre, inclusiv a contigentului de debarcare amfibiu? Dumneata ai putea face ceea ce trebuie pentru operațiunile aeriene şi maritime?

Atunci Tombstone a întrebat cu voce tare:

— Este cineva cu experiență în domeniul forțelor speciale, a operațiunilor amfibii, sau de la Informații? Am nevoie de ajutorul vostru.

În următoarele treizeci de minute, cei doi au acționat metodic în vederea constituirii unui *staff* de comandă. Amândoi s-au consultat frecvent, iar Tombstone şi-a dat seama că generalul Haynes este un om rezonabil, direct şi foarte competent. Au verificat majoritatea personalului prezent, dar generalul Haynes a insistat pe necesitatea unui număr mai mare de oameni pentru sprijin, decât socotea Tombstone că ar fi nevoie. În sfârşit, şi-au făcut echipa. Tombstone le-a mulțumit celorlalți, dându-le liber, şi i-a luat pe cei zece ofițeri selecționați într-o mică sală de conferințe aflată la parterul Clubului Ofițerilor.

— O introducere mai întâi, spuse Tombstone. Şi înainte de orice întrebări, subliniez faptul că portavionul are deja un

staff de bătălie la bord. Noi vom fi nivelul imediat superior lor, coordonând atât operațiunile forțelor speciale aflate pe uscat, cât şi pregătirea pentru eventuala sosire a trupelor terestre care vor recuceri insula. Eu vă cunosc pe toți – acum e rândul să vă cunoaşteți între voi.

Generalul Haynes îşi drese glasul, apoi se adresă grupului.

— *Major General* Bill Haynes, US Army. Mă aflam aici pentru un instructaj cu CINCPACFLT[93] în vederea preluării îndatoririlor de Comandant adjunct în Coreea. Cea mai mare parte a carierei am avut-o în infanterie, totuşi sunt bine familiarizat cu operațiunile de artilerie şi blindate. Am absolvit Naval War College[94] – înclină politicos capul spre Tombstone – de aceea am decis să nu-i stau în drum amiralului.

— Mulțumesc, *General,* murmură Tombstone. Următorul?

---

93 *CINCPACFLT – Commander-In-Chief, us PACific FLeeT – Comandamentul Flotei din Pacific.*

94 *Naval War College – (NWC or NAVWARCOL) – colegiu superior – „Home of Thought" – al US Navy. Pregăteşte şi educă lideri, trasează viitorul în Navy.*

– arătă spre un *colonel*[95] de Marines.

— *Colonel* Darryl Armstrong, ajutorul comandantului I Corps[96]. Două tururi de detaşare la operațiunile speciale, inclusiv o cooperare cu Rangers[97], fapt pentru care presupun că m-ați selecționat, *Admiral.*

Tombstone îl studie un moment, sigur că a făcut alegerea corectă.

— Eşti pregătit pentru aşa ceva? Colonelul aprobă dând din cap. Era un om puternic mai înalt decât Tombstone. Probabil 1,95 m şi peste suta de kg. Muşchii i se reliefau sub pielea bronzată şi degaja un aer care-i atrăsese imediat atenția lui Tombstone. Părul îi era tuns extrem de scurt, dar se puteau vedea zonele grizonate de la tâmple. Ochii albaştri păreau a vedea tot ce se întâmplă în încăpere, deşi parcă nu privea direct la nimic. Colonelul aprobă.

— Sunt onorat să fac parte din echipă, *Admiral.*

— *Lieutenant Commander* Hannah Green, spuse următorul ofițer.

---

[95] *Colonel – cod NATO OF-5; în US Marines Corps (deşi face parte din US Navy, este un fel de „republică separată" de aceasta) gradele militare sunt aceleaşi ca în US Army, nu ca în Navy.*

[96] *Corps – mare unitate militară formată din două sau mai multe divizii.*

[97] *Rangers – trupe de elită din cadrul US Army.*

Era înaltă, o blondă suplă cu trup atletic. Părul scurt încadra o față de o frumusețe clasică, cu ochi albaştri, ceva mai întunecați decât ai lui Armstrong. Uimitoare, se gândi Tombstone, apoi se admonestă singur pentru acest gând.

— Specializarea mea principală este sprijinul operațiunilor amfibii de debarcare, continuă Green, plimbându-şi privirea de la un ofițer la altul, pe măsură ce vorbea.

Fiecare i-a întâlnit privirea, şi a văzut ceva ce şi Tombstone detectase. Oricare ar fi fost problemele din Navy ridicate de diferența între sexe, nu vor fi probleme cu acest ofițer.

— Şi în plus, ca şi colonelul, am petrecut ceva timp la comanda forțelor speciale. De fapt, cred că ne-am întâlnit acolo acum opt ani, concluzionă ea.

Armstrong aprobă.

— Sunt surprins că-ți aminteşti.

— Memorie fotografică, spuse şi încheie brusc.

— Carlton Early, se prezentă următorul ofițer. În contrast cu antevorbitorii săi, avea o expresie voioasă, aproape idilică pe fața sa. Navigator pe KC-135[98]. Niciun fel de experiență

---

[98] Boeing KC-135 Stratotanker – cisterna aeriană pentru realimentare în zbor.

cu forțele speciale sau cu Informațiile – se înțelege de la sine, deşi fac parte din Air Force – dar ştiu aproape totul despre realimentarea avioanelor în aer.

Aruncă o privire întrebătoare spre Tombstone.

— Presupun că aveți în vedere realimentări la mare distanță pentru a sprijini operațiunile din zonă.

— Aşa cred şi eu, ***Major***[99]. Combustibilul pentru aviație va fi primul fără de care vom rămâne. Imediat, vreau să foloseşti fiecare secundă pentru a vorbi cu oricine care te poate pune în legătură cu Castle AFB[100]. Nu cred că va exista vreo problemă de coordonare – cel puțin, nu după ce ***Joint Chiefs of Staff*** va da undă verde – dar va fi mai uşor dacă ei vor discuta cu cineva care vorbeşte aceeaşi „limbă”.

Early confirmă dând din cap.

— Aveți dreptate, Admiral. Mai sunt vreo două locuri pe care le vom putea folosi pentru celelalte unități de sprijin când vor sosi. Dar, deocamdată, voi aranja ca un Texaco[101] să se afle permanent în aer. Dați-mi cei mai buni oameni

---

[99] Major – Grad militar în US Air Force (OF-3); echivalent maior.

[100] Castle AFB – fostă bază a Comandamentului Forțelor Aeriene Strategice ale USA aflată la nord-vest de Atwater, nord-vest de Merced şi cam la 200 km est-sud-est de san Francisco, California.

[101] Texaco – în argoul piloților: avion de realimentare.

pentru treaba asta, iar după aceea trebuie să ne asigurăm că se face cum cerem noi.

Pentru o clipă, o umbră trecu peste fața lui Early.

Tombstone nu a insistat, dar şi-a propus să ceară alte explicații mai târziu.

— ***Captain***[102] Ed Henry, se prezentă un bărbat echipat cu un şort în culori foarte țipătoare. Pentru o clipă, Tombstone s-a mirat de ce majoritatea ofițerilor superiori preferă să poarte asemenea haine ostentative.

— ***Coast Guard***[103]***.*** „Şofer de navă”. Am fost repartizat aici.

Pe scurt, şi ceilalți membri s-au prezentat singuri. Reprezentau toate specializările, de la comunicațiile prin satelit, până la un ***lieutenant*** SEAL aflat în vacanță în Hawai când totul s-a transformat în haos. El a fost ofițerul SEAL care i-a confirmat lui Tombstone concluziile despre plutonul SEAL aflat acum în munți.

---

102 Captain – Grad militar în US Coast Guard (cod NATO-OF5); echivalent colonel.

103 U.S. Coast Guard (USCG) – Unul dintre cele şapte servicii militarizate din SUA şi una dintre cele cinci servicii ale Forțelor Armate Americane. Are ca atribuții: supravegherea respectării legislației maritime, apărarea coastelor, căutare şi salvare.

— Trebuie să fie vorba de Plutonul 2 din SEAL Team 7, spuse li***eutenant.*** Îl cunosc pe şefu lor – Murdoch.

— Este de încredere?

Lieutenant lăsă să-i scape un scurt hohot de râs.

— Cred că asta ar trebui să fie amplificată de zece ori, *Admiral.* Asta-i realitatea… doar dacă nu sunteți genul de ofițer care insistă ca lucrurile să fie făcute ca la manual.

Prin tonul vocii, cel mai mic în grad ofițer dintre cei aflați în sală şi-a făcut cunoscută cu claritate opinia sa despre acest tip de ofițer.

Stilul direct al ofițerului inferior l-a amuzat pe Tombstone. Să fii atât de tânăr, atât de îndrăzneț – a fost şi el la fel la aceeaşi vârstă?

— Ne spui câte ceva despre acest pluton special, îl întrebă Tombstone, ca să fim toți pe aceeaşi lungime de undă?

— Bucuros, *sir.* SEAL Team 7 are baza la Norfolk şi este subordonată Grupului 2. Plutonul 2 este…

Ezită, privind în jurul sălii, apoi către Tombstone pentru confirmare.

— Toți cei aflați aici sunt autorizați să primească informații clasificate „Strict Secret”, spuse Tombstone. Din ordinul meu, începând de acum. O să-l scriem şi pe hârtie mai târziu.

Lieutenant SEAL a dat aprobator din cap.

— Plutonul 2 lucrează direct cu CIA, spuse el sec. Fac treburi care... ei bine... de alea despre care nu trebuie să ştie toată lumea. Misiuni sensibile, de precizie, în cea mai mare parte. În multe ţări din jurul lumii. Pierd mulţi oameni*, sir.* Cam câte doi la fiecare misiune. Aşa am auzit.

— Ce fel de aparatură pentru comunicaţii au cu ei? a întrebat Hannah.

— Prin satelit. Şi credeţi-mă, ei ştiu să-şi folosească echipamentul. Plutonul 2 este dotat cu ultima tehnologie înainte chiar ca noi să fi auzit despre ea, şi ştiu să o folosească sau s-o distrugă, dacă e nevoie. Pot să pariez că imediat ce au aflat ce se întâmplă, au intrat în contact cu CIA. Iar până acum, probabil că au şi vorbit cu *Jefferson*... dacă nu au ordin să păstreze tăcerea.

— De ce ar avea ordin de tăcere radio? a întrebat Tombstone, mai sec decât ar fi vrut. Aceasta este o operaţiune comună.

— Nu ştiu*, sir.* Spun doar că ar fi posibil.

Ultimul membru care a vorbit a fost *master sergeant* din Air Force care a primit misiunea de a coordona transportul ofiţerilor din Club. Tombstone l-a desemnat imediat ca membru ad-hoc al noului grup de bătălie. Iar pe măsură ce

deveneau clare proporțiile operațiunii, Tombstone nu l-ar fi lăsat sub niciun motiv pe *master sergeant* să fie separat de acest *staff.*

— Fred Carter, se prezentă acesta. Logistică – am petrecut ceva timp şi pe KC-135, *sir* – şi cerințele de transport pentru VIP. Mai ales aceasta, în prezent, spuse încet.

Din puținul spus de *master sergeant,* lui Tombstone i s-a părut că acest fapt a fost mai de folos carierei sale, decât lăsa să se vadă.

— Îmi imaginez că poți să stăpâneşti gloata de acolo de unul singur, *Master Sergeant,* spuse Tombstone.

Acesta confirmă.

Dar aş aprecia ajutorul dumneavoastră, *sir.* Numărul de galoane sunt întotdeauna de folos. Am instrucțiuni de la superiorii mei, dar cred că ordinele dumneavoastră sunt prioritare.

— Şi-acum, că am rezolvat partea organizatorică – cum ajungem pe *Jefferson?* interveni *General* Haynes. Am văzut că un C-2 a decolat adineauri. Mai este vreunul pe pistă?

— Nu cred, spuse încet Tombstone. Din câte am văzut, chinezii se mişcă rapid pentru stabilirea superiorității

aeriene. Îşi menţin CAP[104] chiar deasupra oraşului. Comandantul grupului de bătălie de acolo este un bun prieten de-al meu. Nu doreşte ACM[105] deasupra solului. Şi chiar dacă ar vrea, pot să pariez că are ordine să nu o facă.

— Păi doar n-o să-i lăsăm să cucerească Hawaii, spuse cineva. Iar stabilirea superiorităţii aeriene este primul pas în câştigarea oricărei bătălii, nu-i aşa?

— Da, dar pentru a menţine controlul spaţiului aerian, ei trebuie să obţină controlul bazelor aeriene. În acest caz, al celor terestre ca şi cum ar fi cele de pe propriile nave. Distruge-le navele şi bombardează rău pistele de decolare din bazele terestre şi nu mai ai nicio şansă de superioritate aeriană. De altfel, pot să pariez că majoritatea aviaţiei şi muniţiei lor se află la bordul navelor. Au de gând să facă naveta dus-întors pentru reînarmare, chiar dacă vor trebui să folosească combustibilul depozitat în bazele noastre.

— Dar deocamdată, cel puţin în viitorul apropiat, cerul

---

104 *CAP – Combat air patrol – formaţie de avioane ce asigură protecţie aeriană în zona unui obiectiv, a unei forţe militare, interceptarea şi distrugerea avioanelor ostile înainte ca acestea să ajungă la obiectiv.*

105 *ACM – Air combat manoeuvring (air combat maneuvering) – arta de a manevra un avion de luptă cu scopul de a-l aduce într-o poziţie optimă de atac asupra avionului advers, respectiv de a evita atacul acestuia.*

este al lor. Deci, am impresia că acel C-2 a fost ultimul avion american decolat sau aterizat de pe insulă… cel puțin pentru o vreme.

— Deci ne bazăm pe nave, spuse ofițerul de la Coast Guard. Asta ar trebui să fie uşor de făcut.

— Da, spuse Tombstone, cu excepția faptului că cea mai mare parte a flotei noastre care se afla în port fie a fost avariată, fie a ieşit în larg.

— Nu mă refeream la navele militare, *Admiral.* Este o zonă mare în radă, chiar la sud de baza Navy – iahturi particulare confiscate pentru implicarea în traficul de droguri. Chinezii nu vor fi în stare să supravegheze imediat fiecare palmă de pământ. Sunt sigur că nu vom avea probleme să intrăm şi să ieşim acolo.

Racolarea ofițerului din Coast Guard a fost o chestiune gândită. Pentru cele mai multe aspecte ale situației prezente, el nu avea necesarul de experiență pe care-l căuta Tombstone. Da, ca instituție, Coast Guard probabil că a fost folosită ca să facă multe cu mai puține mijloace decât orice alt serviciu din inventarul US. Ei se confruntau cu puținătatea mijloacelor din dotare, cu personalului redus, şi cu insuficiența a aproape oricăror necesități. Dar Tombstone a fost convins că ofițerul Coast Guard va avea ocazia să facă

unele sugestii excelente. De altfel, fusese ofițer pe nave de război de suprafață şi a servit pe nave mari ale Coast Guard. Pentru că insula avea facilități majore ale Coast Guard, ca şi personal familiarizat cu apele din zonă, a fost o alegere logică.

— Poți să ne duci acolo? a întrebat Tombstone.

Ofițerul a zâmbit uşor.

— Nicio problemă.

— Atunci... foarte bine, *Coastie*[106]*,* concluziona Tombstone. Eşti la comandă pentru deplasarea la nave. Să ne punem în mişcare înainte ca ei să blocheze baza complet.

O oră mai târziu, unsprezece ofițeri se strecurau pe dig verificând yachturile confiscate, în căutarea unuia potrivit pentru scopul lor. Ofițerul Coast Guard a avut cuvântul final.

— Acesta, spuse, arătând spre un luxos yacht de croazieră vopsit în albastru. Radar produs de Furuno şi se pare că are şi un căutător de peşti. Sonar, adăugă el, văzând expresia deconcertată de pe fețele celorlalți.

— Şi pentru ce avem nevoie de sonar dacă tot nu avem torpile, spuse un ofițer.

---

106 *Coastie – diminutiv amical pentru cei din Coast Guard.*

Captain Henry a dat din cap.

— Aproape orice poate fi folosit ca o armă, dacă îți pui mintea la contribuție. De altfel, eu nu spun că acolo sunt prezente submarine, sau dacă sunt, că le vom descoperi. Dar e bine să fim pregătiți pentru orice variantă, nu credeți? *Dumneata* ai pune la cale o operațiune de asemenea anvergură fără sprijin de submarine?

Tombstone cu cât îl asculta mai mul pe ofițerul Coast Guard, cu atât îi plăcea mai mult stilul acestuia.

— Deci, ce sugerezi, *Captain*?

Ofițerul mai făcu câțiva paşi către un alt yacht din apropiere. În contrast cu cel selectat mai înainte, acesta era uzat şi ruginit, urmare a anilor de muncă grea pe mare.

— Acesta, spuse. Are numele *The Lucky Star.* Credeți că ar putea fi de bun augur? Arătă spre puntea de la pupa pe care erau grămezi de năvoade şi cabluri. Pot să aduc vreo doi marinari ca echipaj, care să ne ajute să mutăm echipamentul.

— Vrei să ataci un submarin despre care nici nu ştim măcar dacă există, cu un năvod?

— Un submarin poate scufunda o navă de pescuit, dacă-mi amintesc corect rapoartele de informare.

Cu toții aflaseră ştiri despre un submarin nuclear

american aflat în misiune secretă care a intrat direct în năvodul unui trauler.

— Numai dacă năvodul mai este ataşat la nava de pescuit, spuse încet ofiţerul. Îl privi pe Tombstone ca şi cum ar fi verificat dacă acesta a prins ideea, nu ca să-i ceară aprobarea.

Tombstone aprobă.

— Un submarin cu un năvod prins în elice nu mai este o ameninţare serioasă, nu? Şi chiar dacă rămâne agăţat doar, va provoca destul zgomot încât să poată fi atacat şi cu armamentul de pe avioane. Despre asta e vorba?

Cel de la Coast Guard aprobă.

— În plus, dacă vă uitaţi cu atenţie pe puntea pupa, veţi vedea că poate găzdui şi un mic elicopter. Din acele pe care le folosesc vasele de pescuit. Şi cred că aş putea să „bâzâi" unul.

— Dar cine-l va pilota? Şi cu întreţinerea cum facem? a întrebat ofiţerul din Air Force.

— Cred că eu sunt în stare să manevrez un helo, spuse încet Tombstone, perfect conştient că au trecut destui ani de când nu mai zburase cu aripi rotative. Dar, ţinând cont de situaţia concretă, cine s-ar mai formaliza de lipsa lui de antrenament? Mai mult, în ultimul timp a zburat destul de

mult cu un Pitts Special[107], aşa încât se simțea suficient de încrezător că poate manevra un aparat de zbor civil. Cât despre întreținere... ei bine, poate găsim la Coast Guard vreun marinar priceput la mecanica elicopterelor.

— Mă descurc eu cu treburile de felul acesta, *Admiral.*

Master sergeant din Air Force păşi în față.

— Înainte de a avansa în grad cât să nu mai învârtesc de chei, am lucrat la elicoptere.

Ceva din vocea lui *master sergeant* l-a făcut pe Tombstone să fie sigur că tehnicianul Air Force a fost mai mult decât un simplu mecanic.

Pentru prima dată în ultimele ore, Tombstone simți o rază de speranță. În timpul zilei trecuse prin toată gama de emoții, de la excitarea începutului de lună de miere cu Tomboy, până la agonia de a vedea cum Pearl Harbor este bombardat. Acum, ascultându-i pe cei din echipa sa, cum vin cu soluții la probleme pe care nici măcar nu le anticipase, începu să creadă că succesul este posibil.

---

[107] *Pitts Special – mic avion mono/biloc, biplan, vedetă a concursurilor de acrobație aeriană.*

5

Internațional World Airlines Flight 738

Şaizeci de mile de țărmul Hawaii

0740 ora locală (Zulu-10)

Căpitanul[108] Henry Mitchell IWA privi indicatorul de combustibil. Nicio speranță. În vremurile bune de demult, ar fi avut destul combustibil pentru ca să se poată abate complet de la traseu, în afara zonei. Dar măsurile de reduceri bugetare, cât şi chițibuşarii de birocrați au impus un nou protocol. După ce s-au examinat condițiile meteo dintre San Diego şi Hawaii, şi după ce s-a asigurat o marjă de siguranță, avionul a fost alimentat doar cu o cantitate limitată de combustibil.

Liam Nevins, copilotul lui Mitchael, îl privi şi spuse:

— N-avem de ales, nu-i aşa?

— Nu, n-avem. Căpitanul Mitchell se resemnă cu concluzia la care ajunseseră amândoi independent de

[108] *Căpitan – în acest caz este vorba de funcția de comandant al unui avion civil, nu de un grad militar.*

computerul de bord. Ne vom abate şaizeci de mile nord de Oahu, apoi ne vom apropia dinspre vest. E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Aterizarea pe o altă insulă nu era o alternativă care să le surâdă. Dar, cu siguranță, nu intra în discuție varianta de a se reîntoarce la San Diego, pentru că deja nu mai aveau suficient combustibil. Drept urmare, după discuția cu centrul de control San Diego, Mitchell a luat hotărârea. Va încerca să ocolească zona în care evoluau avioanele de luptă, atât cât îi va permite lipsa de combustibil, apoi va ateriza oriunde va găsi condiția „vânt din față”. Pe parcursul ultimei ore, dintre posibilele locuri de aterizare au rămas în discuție doar două.

În plus, în timp ce discuta cu controlorii de zbor, a mai apărut o problemă. Indicatoarele de presiune ale sistemului hidraulic au început să tremure, iar computerul a semnalat o posibilă defecțiune la sistemul de frânare. Desigur, existau soluții de backup, dar dacă nu putea fi absolut sigur de buna funcționare a frânelor, atunci practic nici nu putea fi vorba de aterizarea pe alt aeroport cu pistă mai scurtă. Referitor la situația militară, el era responsabil pentru aceşti pasageri, deci avea nevoie de echipament de siguranță, maşini de pompieri cu spuma antiincendiu şi de echipa de

mecanici disponibilă imediat.

Totuşi, cum ar fi putut fi toate astea posibile? Căpitanul Mitchell a crescut în anii Războiului Rece când încă mai erau generații de soldați veterani care îşi aduceau aminte de Pearl Harbor. Ce naiba, chiar şi în prezent, mai erau oameni care fuseseră prezenți la primul atac. Dacă i-ai fi întrebat, ți-ar fi răspuns că niciodată trupe străine nu vor pune piciorul pe teritoriul american. Era ceva – chiar şi după atacul de la Pearl Harbor – pur şi simplu de neconceput.

Totuşi, pe plan mondial au fost indicații că vechiul concept al atotputernicei SUA, general respectată şi practic invulnerabilă, era depăşit. Începuse cu atacul asupra Ambasadei US din Iran. Apoi a degenerat pe măsură ce America şi-a extins puterea militară într-o serie de mici conflicte locale care, oricum, aveau un impact major asupra situației mondiale. Pentru fiecare conflict etnic stopat de SUA ŞI NATO, un altul era deja „pe țeavă”. S-a făcut foarte multă publicitate activității din Kosovo în timp ce opinia publică mondială a ignorat decenii de purificare etnică în Africa. Acum, cu energia şi mijloacele irosite pe cauze neimportante, Statele Unite nu mai puteau pretinde respectul restului lumii.

— Oare de ce o fac? a întrebat, aruncând o privire către

mai tânărul său copilot. De ce?

Nevins dădu din cap.

— Eu unul nu văd să aibă niciun motiv valabil, spuse el. Şi nu m-ar mira deloc să găsesc ordinul de prezentare la unitate când mă voi întoarce pe continent.

În timp ce Mitchell era pilot pensionat din Air Force, Nevins încă mai avea de servit câțiva ani în rezervă. Ori de câte ori îndatoririle de pilot civil îi permiteau, zbura în misiuni de realimentare cu un KC-135 pentru California Național Guard.

Garda Națională era finanțată în întregime de guvernul federal, totuşi, formal, era sub comanda guvernatorului statului California. Dar, dacă era necesar, guvernatorul era obligat să treacă trupele sub comandă federală şi să le transfere Departamentului Apărării. Pe durata oricărui conflict, avioanele de realimentare erau primele mobilizate, aşa cum se întâmplase şi în Kosovo.

— Nu-mi place, spuse Mitchell sec, dând glas îngrijorării care-i stăpânea pe amândoi. Avionul ăsta n-ar avea de ce să se afle în apropierea vreunei zone de luptă. Avem 320 de suflete la bord – iar ei nici măcar nu ştiu ce se întâmplă.

La aflarea primului indiciu despre atacul armat, Mitchell a întrerupt transmisia directă a ştirilor radio în

compartimentul pasagerilor.

— Îi ducem într-o zonă periculoasă, iar ei nici măcar nu ştiu.

Nevins zâmbi strâmb.

— Păi doar n-o să organizăm un referendum, nu? De altfel, nu contează ce vor ei – sau ce vrem *noi* – combustibilul rămâne principala constrângere. Nu avem de ales, căpitane, amândoi ştim asta.

— Nu-mi mai aduce aminte. Deci, doar de dragul discuției, ce vom face dacă ne trezim într-o zonă cu activitate ostilă? Sau dacă dăm peste o CAP chineză?

Vocea lui Mitchell luase un evident ton militar. Era vocea unui ofițer superior care se adresa unui ofițer junior, verificându-l, şi nu al unuia care nu ştia ce are de făcut.

— Mai întâi, manevre evazive, a răspuns prompt Nevins. Intrăm în picaj, altitudine mică, zbor la rasul valurilor. Să sperăm că acțiunea valurilor va distrage orice rachetă. În cel mai rău caz, măcar pasagerii vor avea o şansă de supraviețuire. De la altitudine mică, putem face o amerizare destul de sigură.

Şi-au petrecut următoarele zece minute discutând, în încercarea de a prevedea neprevăzutul, planificând modul de reacție în cazul în care s-ar confrunta cu ceea ce au

început să numească delicat „orice fel de probleme”. La final, după ce amândoi au fost siguri că au analizat la modul exhaustiv scurta listă de posibilități, au devenit tăcuți.

— Stai cu ochii pe radar, spuse Mitchell, ştiind, de fapt, că tot timpul cât au vorbit, Nevins nu-şi dezlipise privirea de pe monitor.

— *Roger, sir.*

Mitchell ținea mâinile uşor pe coarnele manşei, în timp ce privirea i se rotea când la aparatura tabloului de bord, când prin parbriz, la spațiul aerian din afara avionului. Vechile deprinderi reveneau rapid, şi putea simți fluxul de adrenalină revărsându-i-se prin trup. Poate că acesta nu era un avion de luptă, dar el rămânea un pilot de vânătoare. Dacă se putea face ceva pentru siguranța pasagerilor, el o va face.

MiG-33[109]

0745 ora locală (Zulu-10)

---

109 *MiG-33 –* Ficțiune*! MiG-33 a fost produs de sovietici ca un fel de replică a americanului F-16 Falcon. Licența a fost vândută chinezilor: Chengdu FC-1 Xiăo Long, dar nu a fost VSTOL. Chinezii au încercat dezvoltarea unui tip cu decolare verticală J-18, dar nu a devenit operațional nici în prezent.*

Chan trecu în zbor orizontal la altitudinea de 10.000 m. MiG-33 era extrem de manevrabil sub mâna sa, şi nu mai avea nevoie de puternicele motoare pentru a-şi asigura portanța. Se afla în mediul său natural, căruia îi aparținea. Nu înfierbântându-se, sub puntea fierbinte a unei nave comerciale, echipată pentru luptă, nici pe tarmac[110] sub soarele torid. MiG-ul aparținea spațiului aerian, departe de suprafața pământului.

Totuşi, Chan ar fi vrut să se gândească la avion mai mult ca la un fluture, dacă nu ar fi fost atât de mortal. Rachete aer-aer se vedeau sub aripi, fiecare cu o rază de acțiune de aproape şaizeci de mile (96 km). Erau de tip trage-şi-uită, prevăzute cu minicomputere la bord şi cap căutător radar care o menținea *pe țintă* chiar dacă avionul lansator a pierdut contactul radar cu aceasta. Odată lansată, racheta se va îndrepta către contactul desemnat, sau, dacă acesta a fost pierdut, către ultima poziție cunoscută. Va executa o căutare-şablon, căutându-ți ținta, până când va găsi una apropiată, sau îşi va consuma în întregime combustibilul.

Ordinele pentru misiunea lui Chan erau relativ simple –

---

110 *Tarmac – suprafața pistei de decolare.*

să prevină intrarea oricărui avion în spațiul aerian din jurul insulei Oahu. Dar cât spațiu concret era supus interdicției şi cum ar trebui să trateze un avion-intrus nu se preciza cu claritate, dar Chan era capabil să înțeleagă ordinele superiorilor săi. Când comandantul a spus „niciun avion-intrus”, exact asta însemna.

Degetele au pipăit maneta de gaze simțind cum puterea brută transmisă prin fuselaj i se răspândeşte prin tot trupul. Era, de departe, cel mai plăcut avion pe care-l zburase, iar fuselajul era cel mai bun dintre cele de la bordul navei. Se asigurase de acest lucru, urmărindu-i cu atenție pe tehnicienii de la întreținere, asigurându-se că nicio pată de coroziune sau vaselină nu afectează perfecta formă aerodinamică. Desigur, faptul stârnise unele resentimente, critici din partea celorlalți piloți, dar el s-a asigurat că *pasărea* sa va primi toată atenția, prioritar, chiar în detrimentul celorlalți.

Un mic *blip* pâlpâi la marginea HUD. Simultan, un sunet din cască l-a avertizat că radarul său a detectat un nou contact. Lângă simbolul tactic de pe HUD era afişat şi codul IFF[111]. Cursă de pasageri, conform datelor.

---

[111] *IFF – Identification Friend or Foe – sistem electronic de interogare/identificare a avioanelor (prieten sau duşman).*

Sau nu? Statele Unite nu făceau niciun secret din faptul că, în caz de necesitate, puteau folosi aeronave civile pentru transportul trupelor în zonele cu probleme. Un avion de o asemenea mărime putea duce aproape o brigadă[112].

Dar era puțin probabil, nu-i aşa? Făcu un calcul mintal rapid. Abia dacă fusese suficient timp – *dacă* Statele Unite au fost avertizate din timp, atunci ar fi putut ambarca trupe la San Diego şi trimise către Insulele Hawaii.

Puțin probabil. Toate aspectele de securitate operațională au fost monitorizate îndeaproape. Nu a existat niciun avertisment, niciunul. Contactul era cu adevărat ceea ce părea a fi, un avion de linie cu pasageri ce făcea legătura aeriană între continent şi cel mai îndepărtat stat al uniunii.

Da ce era cu localizarea lui? Contactul era mult spre nord față de culoarele de zbor internaționale şi la o viteză şi altitudine mai mici decât era permis avioanelor ce se îndreptau spre vest, conform instructajului pe care-l primise înainte de decolare.

Nu, nu, susținea o parte a minții sale. Ştii ce se întâmplă

---

112 *Brigadă* – Exagerare absolută din partea autorului! *Brigada este o unitate militară de mari dimensiuni, compusă de obicei din trei-şase batalioane plus elementele de sprijin. Brigada standard-NATO este formată din 3.200 - 5.500 militari.*

aici.

Mare parte a vieții, Chan a fost el însuşi pilot civil, şi ştia cu ce dilemă se confrunta căpitanul zborului IWA. Pasagerii, combustibilul insuficient – probabil nu avea nicio altă alternativă decât să continue zborul spre Insulele Hawaii, îndepărtându-se de traiectul original pe unul mai îndepărtat şi, probabil, mai sigur. Da, asta era ceea ce Chan însuşi ar fi făcut, dacă s-ar fi inversat rolurile.

Dar ceea ce era evident, nu era neapărat totdeauna şi adevărat, nu-i aşa? Da, cu un avertisment primit din timp, avionul ar fi putut foarte bine fi convertit pentru scopuri militare. Nu că asta ar fi contat, până la urmă. Chad avea ordine, iar acestea erau foarte explicite. Statele Unite fuseseră avertizate, dar acum ignorau avertismentul.

Chiar atunci transponderul de pe avionul contact a început să emită codul 7777 – semnalul internațional IFF pentru pericol aerian. În acelaşi timp ESM[113]-ul său a depistat semnalul slab al radarului de pe avion. Deci şi avionul de linie l-a depistat pe el, iar acum lansa semnalul de pericol.

Sau încearcă să mă păcălească. Pretinzând a fi într-o

---

113 *ESM – Electronic Signal Monitoring – aparatură pentru monitorizarea emisiilor de unde electromagnetice (comunicații radio, radar, etc).*

misiune inocentă, paşnică, chiar dacă pilotul transporta trupe la Hilo[114] pentru un scurt hop over115 ca parte a unui contraatac.

Deşi Chan înțelegea ordinele superiorilor săi, o parte din el respingea ceea ce ştia că va trebui să facă. Ştia prea bine ce efect vor avea rachetele sale asupra avionului cu pasageri, oricât de solid construit ar fi fost. Va spulbera metalul şi componentele electronice delicate precum vântul ar împrăştia firele de praf. Racheta va găsi o sursă de căldură, unul dintre motoare. Palele turbinei vor străpunge motorul înainte de a exploda. Şrapnelele rachetei şi ale turbinei vor străpunge fuselajul. Cel mai probabil, avionul se va rupe în două de-a lungul liniei exploziei inițiale, mai întâi partea de deasupra, apoi şi cea inferioară. Îşi va arunca în afară conținutul uman, iar cel puțin o parte dintre ei vor fi încă în viață. Mulți îşi vor pierde cunoştința în câteva secunde, cei care deja erau grav răniți sau pe moarte datorită exploziei. Concentrația de oxigen la acea altitudine era prea mică pentru a susține viața. Ei ar fi căzut rostogolindu-se prin aer cu viteză ca nişte păpuşi

---

114 *Hilo International Airport este situat în partea de est a insulei Hawaii.*

115 Hop over - argou (in World War I) - părăsirea adăpostului individual pentru o scurtă incursiune între linii (no-man's-land).

dezarticulate către suprafața oceanului, complet inconştienți la ceea ce îi aştepta jos, sub ei. Între timp, o scânteie produsă de metalul ce se rupe va aprinde norul de combustibil ce se va revărsa din rezervoare, într-o imensă minge de foc.

Dar, adevărata oroare va fi 3.000 metri mai jos. Pe măsură ce vor ajunge în atmosfera mai densă, orice pasager sau membru al echipajului aflați încă în viață, îşi vor recăpăta cunoştința. Vor avea câteva secunde, poate chiar un minut întreg, în care vor vedea pământul apropiindu-se vertiginos, crescând şi crescând. Culorile neclare vor deveni munți, copaci, construcții. Perspectiva asupra insulei se va micşora tot mai mult, pe măsura căderii, până când orizontul va cuprinde doar câțiva kilometri pătrați de pământ. Atunci vor putea vedea cu claritate detaliile acestuia. Dar vor avea doar câteva secunde pentru a „admira” priveliştea, înainte de a se zdrobi de pământul dur, neiertător.

Nu, mai bine să mori ca un pilot de vânătoare, odată cu avionul tău într-o fracțiune de secundă, înainte de a-ți da seama măcar ce se întâmplă.

Chan şi-a îndepărtat gândurile şi a apăsat pe trăgaci. Era periculos să se lase distras, chiar şi în cazul unei ținte

uşoare cum era aceasta. Pentru că, deşi cerul înconjurător era gol, puteau apare oricând avioanele americane decolate de pe portavion. Zburând cu o viteză mai mare de Mach 1, adică binişor peste şase sute de mile pe oră, un avion american se putea angaja în luptă oricând. Oricând.

Termină treaba acum. Fă-o! A simțit un val de simpatie pentru adversarul său american, apoi a apăsat butonul de lansare.

Racheta s-a detaşat de sub aripă, zburând în linie dreaptă pentru o clipă apoi a virat larg către dreapta. În cască auzea tonul ce-i spunea că racheta ştia unde trebuie să se ducă, că îşi activase propriul radar de căutare, şi că era gata să atace prada. Chan evită tentația de a-şi concentra privirea pe flăcările de la motorul rachetei, continuând să scaneze cu privirea tabloul de bord şi cerul din jurul său.

Echipamentul de avertizare ESM a captat primul semnal că sunt „probleme”, iar beep-ul strident şi insistent i-a confirmat imediat cele mai rele temeri. Privi parametrii semnalului afişat pe ecran, şi se convinse că sistemul a detectat un AWG-9, radar de urmărire şi încadrare a țintelor, instalat pe F-14.

Dar cât de departe era? Rezistă tentației de a privi cerul din jurul său, menținându-şi ochii pe *head-up display.*

Computerul de bord putea detecta şi interpreta ţintele mult mai de departe decât putea el.

După două secunde, l-a văzut. Apăruse pe display gata marcat cu un număr de urmărire şi simbolul de avion ostil. Chan se îndepărtă de avionul de linie. Racheta era acum independentă, o armă de tip *trage-şi-uită* care nu mai necesita ghidare după lansare.

Piloţii americani zburau de obicei în formaţie *loose deuce,* unul la altitudine mai mare, celălalt mai jos şi mai înainte. Tipul acesta de formaţie de zbor se dovedise eficientă în nenumărate confruntări, pentru că permitea celui aflat în poziţia înaltă să aibă o vedere-radar mai largă asupra zonei de luptă şi să-l acopere pe cel aflat mai jos, dacă era necesar.

În lupta aeriană, altitudinea însemna siguranţă. Dacă situaţia o cerea, altitudinea putea fi rapid transformată în viteză, iar uneori asta era ceea ce făcea diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Deci, unde era al doilea Tomcat? Îşi întoarse MiG-ul direct către american, sperând să mărească cât de cât raza de acţiune a radarului. Ar trebui să fie undeva pe aceeaşi direcţie.

Acolo. Încă un *blip,* încă un avertisment de la ESM. Pulsul

deveni şi mai puternic, când Tomcat a comutat radarul de pe căutare, pe modul urmărire-încadrare țintă.

Unde era restul *squadron*-ului său? Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în acest moment era să se angajeze în luptă singur cu cele două Tomcat. Deşi MiG-33 era mai uşor şi mai manevrabil decât Tomcat, şi mai bun decât Hornet în ceea ce priveşte caracteristicile de performanță, Tomcat era un inamic formidabil.

Acum îi putea vedea, două *flash*-uri albastre-argintii pe fondul cerului. Îşi luă o clipă ochii de la ele pentru a privi în jos, şi se îngrozi văzând la ce distanță enormă se afla în largul oceanului. Cum de a putut fi atât de lipsit de prevedere? Fuseseră informați că precauțiunile de siguranță au prioritate, şi cu siguranță că raza de acțiune a rachetelor sale nu au necesitat o apropiere atât de mare de avionul de pasageri.

Ce-a făcut? Sinucidere profesională, sau doar o profundă nevoie de a vedea de aproape avionul pe care se pregătea să-l distrugă?

Un ton nou se auzi în cockpit şi, simultan, un simbol-rachetă a pâlpâit pe head-up display.

AMRAAM[116] - noua înlocuitoare cu rază lungă de acțiune, pentru Phoenix[117]. O armă tip *trage-şi-uită,* cu electronică secretă şi mult îmbunătățită.

I s-a părut că poate vedea oamenii din cabina de comandă a avionului de linie. Un oval palid s-a întors să-l privească, iar Chan chiar şi-a imaginat cum se deschide gura pilotului ca pentru a protesta. Comparativ cu fuselajul masiv al avionului, racheta părea minusculă, nimic altceva decât o aşchie metalică inofensivă aparent pentru complicata maşinărie pe care o urmărea.

Dar Chan ştia prea bine. Şi – era sigur – şi pilotul avionului de linie.

Pentru o fracțiune de secundă, racheta a fost o mică sclipire albă pe fondul argintiu al fuselajului avionului. Apoi l-a penetrat şi totul s-a terminat.

Zborul IWA 308

---

[116] AMRAAM – AIM-120 Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile, – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune (dincolo de limita contactului vizual direct), în orice condiții meteo, zi-noapte. Are ghidare activă, fiind de tip trage-şi-uită. Lansarea se anunță prin codul: Fox Three!

[117] *AIM-54 Phoenix – rachetă aer-aer cu rază lungă de acțiune, ghidare activă, special concepută pentru avionul F-14 Tomcat (duce 6 rachete de acest tip).*

0746 ora locală (Zulu-10)

Căpitanul Mitchell a văzut traiectoria de fum alb ce traversa cerul venind către el şi a ştiut imediat despre ce e vorba. A împins total manşa spre înainte punând avionul într-un picaj abrupt. Structura a început să vibreze, protestând împotriva unor forțe G pe care nu le mai încercase din vremea când era supus testelor de omologare. Echipamentul nefixat din cockpit a alunecat spre înainte, către parbriz, blocând practic vederea spre afară.

Acul indicator al altimetrului se învârtea nebuneşte. Alarmele de la bord şi indicatoarele îşi anunțau avertismentele. Singurul din cockpit care tăcea era copilotul, care ştia la fel de bine ca şi Mitchell cât de aproape de moarte se aflau.

Nu aveau nicio şansă, doar intervenția divină sau o avarie mecanică serioasă a rachetei. Chiar dacă nu ar fi detonat, în mod sigur ar fi rupt fuselajul şi ar fi spulberat atât bagajele cât şi pasagerii în aerul rarefiat. Mitchell putea vedea pe fața palidă a lui Nevins că era perfect conştient de acest fapt, şi-şi mişca buzele într-o rugăciune tăcută. Spera că se ruga şi în numele său, şi că indiferent ce voia Nevins de la Dumnezeu, acesta va înțelege că el, Mitchell, era în acest

moment un pic cam prea ocupat ca să se roage personal.

Chiar şi fără nicio posibilitate de supravieţuire, totuşi, el trebuia să încerce. Trebuia să provoace Soarta care i se contura în faţa ochilor, blocându-i orice viitor. Soţia, copii – i-au trecut prin minte o fracţiune de secundă – apoi s-a concentrat pe altimetru şi alarme. Dacă aripile rezistau, dacă mai menţinea puterea şi sistemul hidraulic pentru câteva secunde numai – *Acum!*

Se luptă dur cu comenzile, şi înscrise avionul într-un viraj foarte strâns spre dreapta. Pentru o clipă, a crezut că a forţat prea mult şi va face un tonou[118]. Dar suprafeţele de control au intrat în funcţiune şi l-au menţinut în acest viraj imposibil. Toate cele din cabină, ce acopereau până atunci parbrizul, au venit peste Nevins aflat în fotoliul din stânga. Erau iar în picaj, fără a avea timp să mai urmărească ce se întâmplă cu racheta care îi urmărea. Era cu autoghidare în infraroşu – căutătoare de căldură? Va găsi ajutajele motoarelor, sau va lovi fuselajul? Din anumite motive, era important să ştie acest lucru.

Pe măsură ce oceanul se apropia rapid de ei, Mitchell a tras tare de manşă, încercând să scoată avionul simultan

---

118 Tonou – răsucire de 360° a avionului în jurul axului longitudinal.

din viraj şi din picaj. Viteza aerului a scăzut alarmant de mult, iar el prinse privirea lui Nevins care-l avertiza că se apropie de viteza limită. Erau la o mie de metri deasupra oceanului, încă în picaj, şi în aşteptarea unui miracol.

În ultimele secunde, o stranie stare de linişte îl cuprinse pe căpitan. Se uită la microfonul ce înregistra în cutia neagră toate discuțiile din cabină şi spuse:

— Îmi iubesc soția, copii şi patria. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți!

Se gândi că, poate, mesajul le va da acestora o oarecare uşurare în zilele ce vor urma.

Nevins începu să spună ceva, dar prea târziu, mult prea târziu. Un *crack* ascuțit l-a întrerupt, urmat imediat de un *whooshing* produs de aerul ce ieşea din cabină. Avionul se roti prin aer în jurul centrului de greutate. Secțiunea posterioară către stânga, cea anterioară către dreapta. Indiferent ce mesaj voia Nevins să transmită, acesta s-a pierdut în explozia incandescentă ce a urmat.

6

Tomcat 203

0746 ora locală (Zulu-10)

Hot Rock privea oripilat la ceea ce se petrecea pe *heads-up display.* MiG-ul, avionul de linie, racheta – o geometrie simplă, ordonată, prea ordonată pentru ceea ce însemna moartea a aproape patru sute de pasageri.

Din prima clipă a putut vedea că e prea târziu ca să intervină la timp. Mult prea departe şi în afara traiectoriei optime – chiar dacă ar fi vrut să interpună Tomcat-ul în calea rachetei – adică să încaseze el lovitura pentru a salva atâtea vieți nevinovate – nu avea cum. Ecuația rece, matematică, a timpului, spațiului şi distanței nu-i permitea.

Furia i-a fiert sângele din vene. Oamenii aceia vor muri, în timp ce el privea doar şi nu putea face nimic, doar să le răzbune moartea.

— Lobo – vezi? a întrebat Hot Rock, furia răzbătându-i din voce. Hai să-l terminăm pe ticălos!

— În caz că n-ai băgat de seamă, e o mică problemă cu

treaba asta, spuse Lobo sec. Cum ar fi o insulă. Cum ar fi nişte nave chinezeşti încărcate probabil cu rachete suprafață-aer. Cum ar fi MiG-ul însuşi, care sigur că are nişte amici prin apropiere gata să joace leapşa *patty cake).* Iar dacă între timp nu ai mai verificat, poate că ar trebui să te avertizez că nu suntem decât noi doi pe aici.

Chiar atunci, un punct întunecat a apărut la orizont. S-a transformat imediat într-un nor fremătător portocaliu, galben şi negru. Fumul a izbucnit şi el, acoperind repede flăcările. Ieşea dintr-o masă centrală, ce dovedea că deşi avionul ca atare a încetat să mai existe, resturile sale îşi continuau călătoria spre sud cu viteza de aproape trei sute noduri.

Hot Rock înjură urât. Acesta nu era război. Era un masacru.

Îşi manevră Tomcat-ul într-un viraj foarte strâns, orientându-l direct către MiG. La trei mile depărtare de insula ce se desfăşura sub el, se rugă în tăcere pentru iertare, ştiind că încalcă ordinele. Dar oricine ar fi înțeles, date fiind circumstanțele – nu era niciun pic de îndoială în mintea sa de militar.

După câteva secunde, era *feet dry*[119], şi se strecura pe deasupra insulei ca o rachetă argintie. Pe canalul radio tactic, a auzit strigătul uimit al controlorului de zbor de pe *Jefferson,* apoi ordinul categoric al lui Lobo pe când vira ca să-l urmeze.

— Tomcat 2-0-7, aici amiralul. Ce mama dracu' ai de gând? a întrebat pe canalul tactic o voce prea bine cunoscută.

Hot Rock a şovăit o clipă. Apoi a răspuns.

— *Jefferson,* am probleme cu sistemul de comunicații. Vă contactez când am să ajung mai aproape.

— Nu ține, fecior, ripostă calm aceeaşi voce. Tot ce ai încerca să scoți acum pe goarnă, eu am fumat demult în oricare parte a lumii te-ai putea tu gândi. Mişcă-ți fizicu înapoi pe portavion, imediat, ai înțeles? Acum nu poți face nimic.

Lobo – era cu el sau nu? Hot Rock a comutat pe ICS[120] şi a întrebat:

---

[119] Feet dry – termen-cod ce arată că avionul a trecut linia țărmului dinspre apă spre uscat; *feet wet* – a trecut în sens invers, dinspre uscat spre apă.

[120] ICS – Internal Communications System – Sistemul intern de comunicare din cockpit, între pilot şi RIO.

— O vezi?

Răspunsul a fost rapid:

— Vine pe postcombustie[121] ca să fie cu noi.

USS Jefferson

0748 ora locală (Zulu-10)

Batman se învârtea în compartimentul TFCC ca un leu în cuşcă.

— Adu-l aici pe comandantul lui de *squadron* – am spus ACUM!

Se întoarse cu faţa spre *Air Wing Commander,* care tocmai intrase în compartiment. Dintr-o privire, CAG[122] a priceput cum e situaţia cu Tomcat.

— Fir'ar dracu' al dracului! De ce nu pot avea un pilot care să se supună ordinelor? Îl fixă pe CAG cu o privire de

---

[121] Postcombustie – forţaj; motorul reactiv funcţionează în regim maxim de putere.

[122] CAG – Ofiţer superior (un *captain)* care, ca şi comandant al Air Wing de pe portavion, este responsabil pentru toate *squadron* ambarcate, avioanele şi personalul lor navigant şi de deservire; acronimul CAG este o moştenire a vremurilor când actualul Carrier Air Wing se numea Carrier Air Group, dar noul acronim CAW nu poate fi folosit datorită pronunţiei asemănătoare cu COW=vacă.

oțel. Ştii de ce *Captain?*

CAG, ce nu era omul care să dea înapoi în fața unui amiral înfuriat, a dat din cap cu gravitate.

— Da, *Admiral,* cred că ştiu.

— Atunci, spune-mi – de ce? Nu au fost instruiți să nu execute misiuni deasupra uscatului? Nu ştiu că acele nave chinezeşti sunt probabil dotate cu rachete suprafață-aer? Piloții aceia sunt destul de isteți şi duri ca să fi trecut prin întregul program de pregătire pentru Tomcat, a strigat Batman furios. Deci, spune-mi, *mister*[123] – de ce?

— Fac ceea ce ați face şi dumneavoastră, *Admiral,* dacă ați fi în locul lor. Asta e.

Tăcerea din TFCC a devenit absolută. Batman s-a întors, privind din nou la monitor.

— Există o mare diferență, *mister.* Noi ne-am întors toți.

Arătă spre ecranul tactic.

---

123 Mister – în Armata română există doar un singur apelativ asociat formulei de adresare: *domnule.* În Armata americană situația este mai nuanțată: *sir* - când un grad inferior se adresează unui grad superior; *gentlemen* - când un ofițer se adresează unui grup de ofițeri; *mister* - când un militar se adresează unui civil (această categorie fiind oricum considerați „inferiori" de către militari), sau când un grad superior admonestează un grad inferior, o aluzie străvezie la situația de *dishonorable discharge (a treia cizmă* – darea afară din armată, cu pierderea tuturor drepturilor aferente: vechime, pensie, etc).

— Iar în acest moment, revenirea la bord a lui Lobo şi Hot Rock, are o probabilitate extrem de mică.

MiG 33
0749 ora locală (Zulu-10)

În timp ce urmărea zborul Tomcat-ului, Chan continua să urce. Altitudinea o va converti mai târziu în viteză, în încercarea de a ademeni mai greoiul Tomcat într-o confruntare la mare înălţime. În final, va zbura orizontal şi va aştepta momentul optim pentru atacarea Tomcatului.

Chiar atunci, a primit un apel pe circuitul de comunicaţii. A scos un oftat de uşurare când a înţeles că, acum, cabrajul devenise inutil. Dacă mai putea rezista măcar cinci minute, primea întăriri. Patru noi MiG erau lansate de pe nava chineză.

Tomcat 207
0750 ora locală (Zulu-10)

— Avem companie, Lobo, o anunţă RIO din scaunul din spate. Se apropie încă patru jucători – hai să ne cărăm dracu' de-aici. După cum se prezintă situaţia, nu putem

zbura pe deasupra insulei – trebuie să ocolim prin jurul ei, pe deasupra apei, ca să avem ceva ajutoare.

Lobo a confirmat cu două *click-uri* în microfon. Atenția îi era atrasă în altă parte, pentru că se plasase automat în poziția înaltă din spatele lui Hot Rock.

— Cât timp mai avem? A întrebat.

— Poate... trei minute.

Lobo confirmă. Ar trebui să fie destul, mai ales într-o confruntare doi-la-unu. Mai ales acum.

A fost o vreme când ea n-ar fi fost atât de sigură, atunci când Hot Rock se lupta cu propriii săi demoni, învățând că a fi pilot de luptă însemna mult mai mult decât reflexe rapide şi vedere bună. Îşi revenise la normal încă în urmă cu câteva misiuni pe mare, iar de atunci atitudinea sa egala – poate chiar depăşea – calitățile sale tehnice de zbor.

— Venim şi noi. Doboară-l imediat, a ordonat ea.

Tomcat 201
0750 ora locală (Zulu-10)

Hot Rock băga viteză înaintea lui Lobo, poziționându-se în poziția joasă care, de obicei, era a ei. Se aştepta să-l admonesteze dur pe canalul tactic, dar ea pur şi simplu a

preluat poziția lui, mai sus şi mai în urmă. Cumva ea a înțeles cât de mult îşi dorea el această victorie, că era o problemă personală intensă.

MiG-ul era puțin mai sus ca el, şi tocmai începea să vireze. Hot Rock a cabrat, calculând un vector care să-l ducă direct în spatele celuilalt, într-o poziție de tragere perfectă. În timp ce distanța de tragere pentru o rachetă aer-aer creştea mereu datorită dezvoltării avionicii şi a calității capului căutător de căldură de la AMRAAM, el voia ca de data aceasta lovitura de grație să fie dată de aproape – era o problemă personală. Dacă ar fi existat o cale să-l ucidă încet, în chinuri groaznice, ar fi făcut-o.

— Doboară-l cu AMRAAM, îi spuse RIO. Nu mai pierde timpul cu ăsta.

— Nu pot. Suntem prea aproape de sol. Nu-mi pot asuma riscul pagubelor colaterale ale unei lovituri ratate.

„Pagube colaterale" – un termen sec, lipsit de emoții, folosit pentru a desemna moartea unor civili, explozia pereților de beton şi cărămizi, trupurile sfârtecate, lipsite de viață.

— Nu avem timp pentru tunuri, insistă RIO.

Hot Rock l-a ignorat. Dacă nu era timp să răzbune asemenea atrocitate, atunci timpul nu avea nicio

importanță. A acționat postcombustia şi s-a apropiat rapid. Chiar când a ajuns la distanța optimă, Mig-ul a zvâcnit violent în sus, folosind şi el postcombustia pentru a-şi asigura o rată de ascensiune totală, fără derivare spre înainte. Era o manifestare impresionantă de putere şi abilitate profesională, pe care, în altă stare sufletească, Hot Rock ar fi admirat-o.

Dar el văzuse de prea multe ori această manevră la *airshow-uri* ca să se lase distras acum. Reacționând instantaneu, a antrenat Tomcat-ul în aceeaşi manevră, începând-o cu mult înainte de ultimul punct din spațiu pe care-l ocupase MiG în zborul orizontal. Nu, Tomcat nu putea dubla perfect manevra, dar venea suficient de aproape.

— Cară-te, Hot Rock, a strigat Lobo. Mă împiedici să deschid focul.

— Nici gând, mormăi Hot Rock, luptând din greu cu forța G care-l presa în scaun.

— Degajează dreapta! a ordonat Lobo. Degajează dreapta, sau vei fi spulberat odată cu el.

Hot Rock o ignoră, reglând uşor traiectoria de apropiere de MiG-ul ce continua să urce rapid. Mai devreme sau mai târziu, bastardul nu va mai avea suficientă energie şi va trebui să vireze pentru a ieşi din urcare, iar Hot Rock era

sigur că va avea timp suficient de reacție pentru a intra în interiorul razei de viraj a acestuia şi mai în urmă, iar astfel va putea să-l trimită pe lumea cealaltă.

— Suntem în criză de timp, a strigat coechipierul din spate. Hot Rock, trebuie s-o tăiem de-aici, amice! Tovarăşii lui de joacă vor ajunge la distanța de lansare în cincisprezece secunde şi să fie a dracului, lor o să li se fâlfâie că sunt deasupra insulei şi că pot provoca pagube colaterale.

Hot Rock a înjurat cu patimă şi pentru o fracțiune de secundă s-a gândit să ignore situația tactică. Doar câteva secunde încă şi MiG va trebui să vireze sau să cabreze, doar câteva secunde...

— ACUM! a strigat RIO. Rupe contactul acum sau dau eu „Eject” pentru amândoi!

În sfârşit, furia roşie care ce-i răzbătea din ochi a dispărut, permițându-i să gândească rațional. Ar fi doborât MiG-ul dar – adăugat la atâtea vieți de civili pierdute – ce rost ar fi avut?

A ieşit din cabraj şi a căutat-o pe Lobo cu privirea. Era la vreo 2.500 de metri mai jos, aşteptându-l.

— Bagă gaz, afurisitule, şuieră ea. De data asta să mă urmezi tu pe mine.

A virat strâns înapoi către portavion fără să mai scoată o vorbă.

Hot Rock a urmat-o, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire spre înapoi, la MiG-ul ce scăpase întreg.

Am să te caut, bastard ucigaş. Şi data viitoare, nicio putere de pe lumea asta nu mă va putea opri să te spulber pe tine şi avionul tău pe un întreg hectar de cer.

7

Heaven Can Wa.it

0800 ora locală (Zulu – 10)

Adele Simson privea consternată la fumul negru ce se ridica deasupra oraşului. Transmisiile recepționate de stația radio de pe yacht-ul *Heaven Can Wait* erau neinteligibile. Fiecare posesor de radio încerca să vorbească în acelaşi timp şi să raporteze despre cele întâmplate pe țărm. Fiecare dintre ei părea a fi convins că numai el ştie cu adevărat ce se întâmplă. În consecință, fiecare canal radio utilizat de obicei în zona insulei era supraaglomerat.

— Iubito? Ai găsit harta? a întrebat o voce de deasupra capului ei.

Jack Simpson, soțul ei de trei zile. După o logodnă prelungită şi o nuntă liniştită în San Diego, au zburat în Hawaii unde au închiriat un yacht, *Heaven Can Wait,* pentru şapte zile de singurătate absolută. Adele crescuse în apropierea apei şi era un marinar excelent. Soțul ei, Jack, inginer specialist la Mcintyre Electronis şi *captain* în *Naval*

Rezerve, era familiarizat cu navele mari, dar asta nu însemna neapărat că pricepea complexitatea navigației cu ceva ce nu avea rachete la bord sau punte de zbor.

Ea se apropie de masa cu hărți, o trase deoparte pe aceea ce reprezenta portul şi o fixă cu bandă adezivă pe tăblie.

— E gata, a raportat, apoi a urcat pe punte pentru a vedea care mai e situația.

— Deci, ce putem face? a întrebat ea încet.

Adele nu era omul care să intre în panică. Ea considera că, de obicei, panica înrăutățeşte situația.

Din momentul când au auzit zgomotul îndepărtat şi înăbuşit al exploziilor şi-au dat seama că se întâmplă ceva cumplit. Totuşi, spre deosebire de majoritatea marinarilor, nu au încercat să pretindă că ceea ce se întâmplă pe țărm nu-i priveşte şi pot să-şi continue netulburați croaziera, sau să invadeze canalele radio cu zvonuri. Datoria era adânc înrădăcinată în amândoi, iar tocmai acest fapt o atrăsese, în primul rând, la jack.

În consecință, Adele i-a predat responsabilitățile de navigație lui Jack, şi a coborât în cabină să caute harta. N-avea nicio idee despre ce ar putea să facă, dar se părea că Jack se gândeşte la ceva important.

— OK, scumpo, ştii unde ne aflăm? a răzbătut vocea lui

până jos. Ia nişte repere şi du-ne cât poţi de aproape.

Adele a privit prin hubloul lateral, stabilind rapid o direcție cu busola de mână. Farul de acolo – iar în partea cealaltă, grămada neregulată de stânci. Cu o riglă a tras liniile pe hartă, iar la intersecția lor a desenat un mic cerc. Doar pentru acuratețe, a verificat apoi GPS-ul. Suprapunerea coordonatelor era perfectă.

— Gata, şi GPS-ul şi reperele vizuale coincid, a raportat ea. Nu a comentat cererea lui de a stabili poziția după repere terestre, amândoi ştiind că sateliți GPS ar fi fost unul din primele sisteme ce şi-ar fi încetat funcționalitatea în caz de.

În caz de... ce? *Război*? se întrebă cum de a ajuns atât de rapid la această concluzie.

— Marchează poziția. Am să stau cu ochii pe orice ne-ar putea interesa şi am să-ți comunic direcția, OK?

— OK. Dar chiar dacă descoperi ceva important, cum ai să poți raporta cuiva? Nu putem intra în traficul radio pe niciun circuit la care avem acces, a precizat Adele.

— Telefonul mobil, i-a răspuns soțul. Dacă-mi pot da seama cui să telefonăm. Şi mai există o cale.

Adele a făcut câțiva paşi ca să poată privi în sus, prin

tambuchi[124].

— Care „altă cale”?

— Asta. Îi arătă un radio mic, negru, cam de mărimea unui telefon mobil. Este un PRE7, un radio de urgențe pentru aviație. Se activează în apă sărată, deci, când se udă, emite un *beep* constant. Dar are o rază de radio-vizibilitate directă limitată. Arătă către comutatorul de pe laterala aparatului. Dacă voi comuta pe frecvențe militare – presupunând că cineva cu un receptor acordat corespunzătoare se află în raza de acțiune – atunci aş avea posibilitatea să comunic.

— De unde îl mai ai şi pe acesta? a întrebat ea.

— L-am împrumutat de la birou, spuse el calm. Ca să fie… în caz de…

Dacă exista vreo frază care să-l caracterizeze pe Jack, aceasta era. *„Ca să fie… în caz de…”*

USS Centurion

0810 ora locală (Zulu-10)

---

124 Tambuchi – Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac, care o protejează de intemperii şi care permite accesul în încăperile de sub punte.

Petty Officer Jacobs simțea cum i se lipesc căştile de urechi. Trecuseră mai bine de patru ore fără pauză. De două ori, a simțit cum atenția i-a luat-o razna, aşa cum i se întâmplase şi în timpul perioadei de antrenamente, dar după câteva clipe, îşi amintea exact cum stau lucrurile.

Centurion a urcat la adâncime mică încercând să comunice cu baza navală, dar fără succes. Doar static pe fiecare circuit oficial al Navy pe care-l încercase. Canalele portuare sufereau de o problemă opusă – voci care răcneau, încercând să se facă auzite peste celelalte. Chiar lângă compartimentul sonarului, pe puntea de comandă, Jacobs îl putea auzi pe *Captain* Tran discutând cu navigatorul despre situația lor.

— Recomand să executăm o apropiere de port cu viteză mică şi la adâncime, apoi să ne ridicăm la adâncime periscopică şi să vedem dacă putem înțelege ce se întâmplă, spuse navigatorul crispat.

Schipper-ul era un om bun, probabil nul dintre cei mai buni ofițeri pe care-i întâlnise vreodată Jacobs. Poate un pic prea strict uneori, poate un pic prea predispus să acorde importanță unor lucruri minore. Totuşi, ținând cont că situația părea să o ia la vale, Jacobs era bucuros că se află sub comanda sa.

— Pare cam riscant, să navigăm la adâncime mică în port, îl auzi pe *captain* spunând. E posibil ca sonarul să nu poată detecta tot ce iese din port şi să ne ridicăm la suprafață direct sub una dintre micile nave.

— Ne vom ridica încet, a spus navigatorul. Valul de prova le va îndepărta departe de noi.

— Probabil. Dar nu cred că o să le facă plăcere, a spus *captain.*

Dacă ar fi existat şi o singură mică navă cu motor, ar fi auzit-o cu mult înainte şi ar fi putut încetini ascensiunea submarinului pentru a evita lovirea chilei. Nu, problema nu erau navele motorizate, deşi viteza lor le-ar fi putut pune pe drum periculos. Problema erau yachturile cu pânze. Pur şi simplu nu exista o metodă precisă de a le depista prin mijloace pasive şi nimeni nu dorea să emită în apă un ton de sonar activ. Pe de altă parte, ar fi norocoşi dacă contramăsurile n-ar prăji vreun înotător.

— Urcăm la adâncime periscopică acum, a spus *schipper,* luând decizia pe care o sperase Jacobs. Evaluăm situația, apoi decidem cum vom proceda în port. Dacă o facem, va fi la adâncime periscopică.

Din punctul de vedere al unui tehnician sonar, asta era alternativa preferată, dar gândul că ar putea fi ceva chiar

deasupra capului pe când ei habar nu aveau ce se întâmplă pe țărm, era o tortură a nervilor.

8

TFCC

0810 ora locală (Zulu-10)

Batman păşea furios pe laterala insulei, cu paşi apăsați pe puntea de zbor, ca şi cum ar fi vrut să o pedepsească în locul piloților. Nu era nicio şansă să ierte abaterea, iar Hot Rock şi Lobo, eh. Vor trebui să fie bucuroşi dacă măcar vor mai vedea vreodată interiorul unui cockpit, darăminte să mai şi zboare în misiuni de luptă de pe portavionul *său.*

Acum putea auzi apelurile patrulei de două avioane ce se apropia de *Jefferson.* Lobo era prima, cu Tomcat-ul aliniat perfect pe traiectoria de zbor. Batman a avut un moment de apreciere a preciziei, stabilității traiectoriei de zbor pe altitudine, apoi a îndepărtat gândul.

Poate că se afla la comandă sus, în aer, dar – pentru numele lui Dumnezeu! – tocmai încălcase orice element ce definea un bun comandant.

A fi un ofițer însemna mai mult decât a zbura pe un avion de luptă şi a doborî MiG-uri. Însemna să execuți ordinele, să

înserezi misiunea avionului tău în imaginea de ansamblu a bătăliei, asigurându-te că *wingman-ul* tău şi ceilalţi ofiţeri tineri respectă detaliile planificate. Şi nu contează cât de bun pilot era Lobo, nu conta că ea şi-a câştigat respectul fiecărui pilot din Navy, tocmai o dăduse în bară rău de tot, la fel ca şi Hot Rock. Oh, sigur că da, el comisese abaterea, dar era *flight-ul ei,* misiunea *ei.* Ştia la fel de bine ca şi amiralul că a fost responsabilitatea ei.

Ar putea să-i permită ei, mai mult decât altora? După tot prin ce a trecut?

Tentat de acest gând, l-a analizat un moment. O parte a minţii sale ar fi dat orice ca să evite măsurile pe care le va lua împotriva celor doi, iar afectarea carierei lui Lobo ar fi justificat orice îngăduinţă pe care i-ar fi acordat-o. Pe timpul când era pilot începător, Lobo a fost doborâtă. Şi-a petrecut două luni într-o tabără de prizonieri, maltratată, violată, torturată dincolo de orice limită. A suportat tot infernul, apoi a avut tăria să-şi revină şi să se întoarcă la zbor – hm, el, Batman, nu era prea sigur că s-ar fi comportat la fel în locul ei.

Este un motiv. Acceptă-l.

Dar nu, nu putea. Nu, dacă dorea să-şi facă datoria. De asta l-au făcut amiral şi i-au dat comanda unui Grup de

bătălie, ca să ia măsuri precum aceasta.

Şi ca să-ți foloseşti libertatea de acțiune. Pentru o clipă, lui Batman i s-a părut că aude vocea severă a lui Tombstone, care-i dădea o lecție. Avem parte de rația noastră de rahat, colega. Găseşte o cale de a-i consemna la sol pe ăştia doi. Pentru că în adâncul tău, ştii că asta vrei să faci.

Batman a oftat cu frustrare. Tombstone – sau cel puțin acel Tombstone cu care vorbea în mintea sa – avea dreptate. Lobo şi Hot Rock au făcut ceea ce fiecare om de la bordul portavionului ar fi vrut: să încerce să doboare MiG-ul care a atacat un avion civil nevinovat şi neînarmat. Da, al dracului de aproape de Hawaii, şi da, ar fi putut fi teribil de rău dacă epava ar fi făcut-o.

Lobo a aşteptat deschiderea focului, stând cu ochii pe Hot; Rock, protejându-l. Amândoi au manevrat MiG-ul; aducându-l deasupra oceanului şi departe de port.

Ea şi-a folosit înțelepciunea – acum foloseşte-o pe a ta.

— Nu vor scăpa basma curată, Stony, spuse Batman tare, vocea pierzându-i-se în cacofonia de pe puntea de zbor. Nu pot permite aşa ceva – ştii prea bine.

Ştiu. Trage-le-o cât de tare poți, „aranjează-le” rapoartele

FILTREP[125], dă-le toate activitățile-fleacuri care-ți vin în minte. Dar nu-i opri de la zbor. Zborul e rațiunea lor de a trăi.

Lobo a chemat „mingea”[126], ceea ce însemna că pilotul are contactul vizual cu luminile de semnalizare plasate la pupa-babord. Batman a auzit vocea LSO[127] pe circuit.

— Tomcat 2-0-1[128], acele[129].

— *Acele* spun că sunt pe panta optimă de coborâre, replică Lobo.

— *Roger,* 2-0-1, zboară pe *ace,* a aprobat LSO, confirmând că este de acord cu indicațiile instrumentelor ei de bord, referitoare la panta de apropiere de portavion.

Lobo nu avea nevoie de instrumente, se gândea Batman. N-avea nevoie nici măcar de LSO, nu prea. Perfect stăpână

---

[125] FITREP – Flotilla Inspection Training Readiness Exercise Program – rapoarte ale unor inspecții periodice privind pregătirea individuală de luptă.

[126] A chema „mingea" – *Call the ball (meatball* - chifteaua, sau prescurtat, *ball* - mingea) – în argoul celor de pe portavioane, sistemul de lumini cu lentile Fresnel după care se reglează vizual unghiul de aterizare al avioanelor pe portavion.

[127] LSO – Landing Signals Officer – ofițerul de pe puntea de zbor care avizează aterizarea.

[128] 2-0-1 – americanii pronunță numărul modex pe cifre: *two-'oh-one.*

[129] Acele indicatoare ale instrumentelor de bord.

pe traiectorie îşi ținea Tomcat-ul atât de sigur în aer încât aproape că puteai crede că nu e un avion ci un balon remorcat la pupa navei.

Dar un balon nu făcea un asemenea zgomot şi nu s-ar fi năpustit către punte însoțit de un tunet înfundat. Nu s-ar fi mărit cu fiecare secundă până ar fi arătat atât de mare încât un civil ar fi crezut că e imposibil să aterizezi un avion atât de mare pe puntea unui portavion.

Tomcat 201 a atins puntea cu un scârțâit ascuțit de cauciucuri şi un nor de fum de cauciuc vaporizat. Motoarele au urlat când Lobo a împins maneta de gaze la maxim-înainte pe putere militară (forțaj), ca măsură de siguranță în caz de rupere a cablului arestor, sau de ratare a prinderii acestuia cu cârligul din coada avionului. Fără forțaj, greoiul avion nu ar fi avut suficientă viteză să re-decoleze şi ar fi căzut pur şi simplu în ocean dincolo de prova navei. Ratarea cablului arestor şi re-decolarea se numea, în argoul de pe portavion, *bolter.*

Cârligul de coadă a prins cu abilitate cablul trei, provocând coborârea bruscă a botului avionului către puntea de zbor. Instalația hidraulică ce controla tracțiunea în cablu a scos un sunet aspru, ascuțit, şi a încetinit Tomcat-ul de la viteza de aterizare la zero. Lobo a păstrat

forțajul la motor până când o vestă galbenă[130] a păşit în fața avionului şi i-a făcut semn să reducă motorul. Niciun pilot întreg la minte n-ar fi redus puterea motoarelor înainte ca tehnicianul de pe puntea de zbor însărcinat cu această problemă să se fi simțit pe deplin încrezător în finalizarea cu bine a manevrei de aterizare[131], încât să se aşeze el însuşi în fața avionului.

Tomcat a dat uşor înapoi, tras de tensiunea cablului, iar la semnalul vestei galbene, cârligul a fost ridicat eliberând cablul arestor. Lobo a rulat înainte sigură de sine, urmându-l pe tehnicianul de pe punte către locul de parcare.

Batman a rămas nemişcat, cu mâinile pe şolduri, privindo pe Lobo cum rula uşor. În spatele său, putea auzi al doilea Tomcat aflat pe panta de coborâre către pupa, dar el avea treabă cu Lobo.

Furia îi creştea pe măsură ce vedea canopia deschizându-

---

[130] Vesta colorată – „curcubeul" indică specializarea personalului de pe puntea de zbor; *alb:* personalul medical; *roşu:* muniția şi pompierii; *verde:* cabluri şi catapulte; *galben:* siguranța, mişcarea, lansarea avioanelor; *haşurate* alb-negru: control; *albastru:* personalul de punte; *maro:* căpitanii de avion; *mov: (grapes*-boabe de struguri) combustibil.

[131] Din punct de vedere strict tehnic aterizarea pe puntea de zbor a portavionului se numeşte *apuntizare.*

se, iar căpitanul de avion[132] monta scara pentru a-i ajuta pe Lobo şi RIO să se desfacă din centurile de zbor. Căpitanul a semnalizat că siguranțele au fost ataşate scaunului de catapultare, făcându-l inoperabil. Abia atunci Lobo s-a ridicat din cockpit şi a trecut piciorul său lung peste laterala avionului, găsind treapta fără a privi spre scară.

Slam! Puntea de sub picioarele lui Batman a vibrat când Tomcat-ul lui Hot Rock şi-a executat „prăbuşirea" controlată ce s-a terminat cu aterizarea pe portavion.

Lobo s-a oprit lângă avion şi vorbea cu căpitanul acestuia, arătând către suprafețele de control ale aripii din dreapta. Căpitanul avionului a dat din cap. Lobo a pornit înaintea lui, ocolind aparatul către partea cealaltă, când Batman l-a văzut pe vestă maro arătând către el

Lobo l-a privit. Chiar şi de la distanță, Batman vedea efectul adrenalinei pe fața ei, expresia de voioşie a unui pilot care tocmai făcuse ceea ce ea era instruită să facă şi o făcuse foarte bine, ba chiar aterizase pe cablul numărul trei[133]. Era imaginea bucuriei transformate în ceva

---

132 Căpitan de avion – nici o legătură cu gradul de căpitan. Este un subofițer, vestă maro, şef mecanic, coordonatorul echipei de întreținere.

133 cabluri arestoare pe puntea de zbor distanțate la 15 m între ele; prinderea cablului trei înseamnă ca aterizarea a fost perfectă.

supranatural, invincibil şi sfânt.

Şi era o expresie pe care el se pregătea să i-o şteargă de pe faţă. Un moment se întrebă dacă n-ar fi mai bine să mai aştepte, să o lase câteva minute să se bucure – ordin, ne-ordin, ea era un erou.

Nu. Îi va permite să zboare în continuare, dar asta era maximum ce ea se putea aştepta ţinând cont de circumstanţe. Era timpul să-şi înceapă micul spectacol.

A aşteptat-o impasibil să se apropie, continuând să stea cu mâinile în şolduri. Când ea a venit mai aproape, a spus:

— Bună ziua, *Admiral.* Cred că doriţi să staţi de vorbă cu mine.

— „De vorbă" nu e cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Batman. Ce mama dracu' ai crezut că faci acolo sus? Şi nu-mi spune mie tâmpenia cu radioul defect. Nici măcar să nu încerci.

— *Sir,* MiG-ul acela…

— Care erau ordinele tale, *mister?* îşi arătă colţii Batman, complet neatent la genul folosit. Ce dracu' ţi-am spus eu să faci?

— Mi-aţi spus să nu atac MiG-ul, *Admiral.*

— Şi ce ai făcut?

— Ne-am luat după el*, sir.* Deasupra apei.

— Şi vezi vreo mică problemă aici? Alta decât faptul că eu ți-am spus să nu o faci?

Lobo tăcu o clipă, în mod clar liniştindu-se din starea produsă de adrenalină. Trebuia să ştie – cum să nu ştie? – că urmează s-o ia pe cocoaşă pentru cascadoria pe care o făcuse acolo sus. Dar întotdeauna era nevoie de ceva timp pentru ca realitatea să se strecoare înapoi în mintea unui pilot. Batman a aşteptat până ce zâmbetul de automulțumire de pe fața ei a dispărut.

— Acum vezi cum stă treaba? a continuat.

Peste umărul lui Lobo, îl vedea pe Hot Rock rulând către locul de parcare. Hot Rock îşi distribuia atenția între căpitanul avionului care-l dirija şi Lobo care stătea „drepți" în fața amiralului.

— Tu şi cu amărâtul tău de *wingman* sunteți în rahat până la gât. Ignorarea unui ordin direct, punerea în pericol fără a fi necesar a vieților unor civili, şi mă mai pot gândi la încă cel puțin patru articole din UCMJ[134] de prevederile cărora să vă acuz... şi asta doar pentru început. O Curte

[134] UCMJ – Uniform Code of Military Justice – Codul penal Militar al SUA.

Marțială, sau cel puțin o FNAEB[135] – asta te aşteaptă.

Hot Rock venea către ei, cu o față îngrijorată. Batman a întins un deget spre el, strigând:

— Stai acolo, afurisitule, până termin cu liderul tău de patrulă.

Se întoarse din nou spre Lobo şi-i spuse:

— Dacă vrei să-ți ruinezi cariera, dă-i 'nainte. Dar ce faci tu, i-o afectează şi pe a lui. Gândeşte-te la asta, dacă acest fel de ofițer vrei să fii. Acum şterge-o de aici înainte ca să te arunc într-o celulă şi să pun punct situației.

Batman a aşteptat-o să se întoarcă şi să plece, dar spre surprinderea lui, Lobo a rămas în poziție de „drepți" în fața sa.

— Cer permisiunea să vorbesc, sir!

— Pe dracu'! M-ai auzit.

Lobo l-a ignorat.

— Dacă las neatins acel MiG, cariera mea va fi *oricum* terminată, *sir. N-am să pot trece peste asta.* Nici dumneavoastră, dacă ați fi fost liderul patrulei.

Vocea lui Lobo era calmă, dar fără nicio urmă de

---

135 FNAEB (uzual pronunțat *fenab)* – Field Naval Aviator Evaluation Board – uneori numită şi *„the long green table"* este o comisie care analizează actele grave de indisciplină comise de piloții din US Navy.

pocăință.

— Dacă mă consemnați la sol pentru asta, am să supraviețuiesc.

Dar nu cu multă uşurință, după cum arăta expresia de pe fața ei.

— Este MiG-ul care a doborât avionul de linie. Am văzut oameni căzând din înaltul cerului – şi bucăți de oameni. Unii erau în flăcări. Cred – cred că l-am văzut pe unul dintre ei țipând. Nu pot să trec peste asta, Admiral. Niciun pilot de luptă care-şi respectă statutul, n-ar putea să o facă.

Hot Rock era prea departe ca să poată auzi, înțepenit în poziția de „drepți" şi cu o expresie foarte îngrijorată. Lobo era şi ea în „drepți", cu ochii fixați pe ceva ce numai ea putea vedea. Batman se întrebă ce putea vedea ea, apoi se forță să revină la subiect.

— Să presupunem că de data asta ai dreptate, spuse cu o voce mai rece decât marea arctică. Să presupunem. Dar data viitoare? Dacă o faci acum, ai să crezi că ai o licență de ucis 0-0-7[136] pe înaltul cerului. Războaiele nu se duc aşa, doamnă. Şi cu cât ai să pricepi asta mai curând, cu atât mai repede am să te las să decolezi de pe portavionul meu.

---

136 Aluzie la agentul 007 – „Bond. James Bond".

— *Sir*... a început Lobo, dar Batman i-a tăiat-o scurt.

— Tu şi cu Hot Rock sunteți consemnați la sol. ŞI RIO al tău, pentru că n-a avut bunul simț să te convingă să nu intri în asemenea situație. Când vei găsi o cale de a mă convinge că pot să am iar încredere în tine, am să reanalizez.

— Dar...

— Dispari din fața mea, *Commander.* Acum.

Amenințarea din vocea lui Batman era evidentă.

— Ai idee cât de serioasă este situația cu care ne confruntăm? Ai idee ce se întâmplă în exteriorul micilor voastre cockpit-uri? Ştii ce înseamnă toate astea pentru Statele Unite? Evident că nu poți, altfel n-ar trebui să-mi pierd timpul discutând cu tine despre încălcarea unui ordin direct. Acesta este felul de comportament care face ca oamenii să fie ucişi. Acum, dacă m-am făcut bine înțeles, trebuie să mă întorc la război.

Întreaga situație a lovit-o pe Lobo cu toată forța. Culoarea i-a fugit din obraji.

— *Aye-aye, sir,* spuse încet, apoi a executat o întoarcere regulamentară perfectă. A mers către Hot Rock, i-a spus câteva cuvinte, apoi s-au îndreptat amândoi către insulă şi au intrat în interiorul navei.

Batman i-a privit cum plecau.

Cum m-am descurcat, prietene? A trebuit să-i scot din program pentru câteva zile. Acum, mingea e în terenul lor, de ei depinde cum o vor juca pentru a mă convinge să-i las să zboare iar. N-ar trebui să fie ceva foarte dificil pentru doi piloți care au reuşit să forțeze un MiG să ajungă deasupra apei, nu-i aşa? Ți se pare corect?

9

Sediul* Coast Guard *Hawaii

0930 ora locală (Zulu-10)

Petty Officer Tanner a umblat până l-a găsit pe *Captain* Henry, care era prins într-o discuție aprinsă cu doi ofițeri superiori. A aşteptat la o distanță politicoasă de ei până când ofițerul din Coast Guard l-a observat.

— *Da, Petty Officer Tanner?*

— Motoarele, *sir* – au funcționat la greu şi cu probleme de ungere. Am nevoie de trei zile ca să le aduc în bună stare, *sir.* Pentru că au funcționat prea mult timp fără să li se schimbe uleiul sunt îmbâcsite de mizerie.

Captain Henry a dat din cap, aşteptând. Tanner cunoştea situația la fel de bine ca el.

— Dar le mai pot menține în funcțiune pentru o bucată de timp*, sir.*

Sunt nouăzeci la sută sigur că, probabil, ne vor duce până la portavion, a continuat Tanner.

— Atunci să ne ducă, a spus Henry. Trebuie să ne ducă.

— *Da, sir.* Când trebuie să plecăm?

— Imediat ce vom putea.

— Deci, în cincisprezece minute*, sir.* Destul timp ca să le încălzim şi să ne asigurăm că nu vom avea pană imediat ce părăsim portul.

— Foarte bine. Henry îşi întoarse atenția către cei doi ofițeri superiori. Cincisprezece minute, *General, Admiral.*

General Haynes îl urmărea cu privirea pe Tanner pe când se îndepărta.

— Bun băiat.

Henry aprobă.

— Asta-i treaba cu Coast Guard. Li se atribuie responsabilități încă de la vârste tinere. Acest Tanner – este deja la comanda uneia dintre micile noastre vase. Poate anticipa ce am de gând pentru că şi el a trecut prin aşa ceva. În momentul când va fi avansat *chief* sau *senior chief,* va fi pregătit pentru comanda unei nave mai mari sau a unei baze portuare.

General Haynes dădu numai din cap, dar era evident impresionat.

— Cincisprezece minute, a spus?

Henry a chicotit.

— Sunt gata să pariez că, de fapt, vor fi doar zece. Tanner

îşi ia întotdeauna o rezervă de timp.

Uruitul gutural al motoarelor diesel a răzbătut de sub picioarele lor, crescând în volum şi intensitate. Se auzea o uşoară neregularitate a ritmului, un sunet abraziv, de protest, care-l îngrijora pe Henry. Îşi dădu seama că şi *General* Haynes şi *Admiral* Magruder au auzit.

— Maşinăriile se strică atunci când stau nefolosite, spuse Tombstone.

— Dacă Tanner a spus că ne poate duce, atunci aşa va fi, a remarcat sec Henry.

Chiar în acel moment capul lui Tanner a răsărit prin tambuchiul de pe puntea-prova. A strigat pentru a se face auzit peste zgomotul ce răzbătea din compartimentul de sub el.

— Ați auzit, nu-i aşa, *sir?* Poate că putem să mai rezolvăm câte ceva din mers, poate că nu. Totuşi, nu e bine. Un piston spart şi lagăre uzate.

— Tot mai crezi că vom ajunge acolo? a întrebat Henry.

— Acum, optzeci la sută*, sir.*

— E destul, spuse Henry cu o voce aspră şi categorică. Ținând cont de împrejurări, avem mai multe şanse decât navele alea care stau în continuare amarate la cheiuri.

Cu ajutorul câtorva oameni din Coast Guard, parâmele

care legau nava la cheu au fost eliberate rapid. Henry însuşi a preluat comanda şi a demonstrat imediat că abilitățile sale de manevră erau superioare. Folosind o combinație de cârmă şi motoare, a îndepărtat uşor pupa navei de cheu, apoi a lansat nava drept înainte cu viteza de un nod, imediat ce s-au degajat.

Doi *petty officer* au luat repere atât vizual cât şi cu radarul Furano, pentru a stabili poziția exactă. Un al treilea manevra aparatul *fish-finder*[137] ca pe un sonar. Transmiteau continuu rapoarte, recomandări de poziție şi contacte interceptate de parcă ar fi desfăşurat cotidian această activitate. *Lieutenant Commander* Hannah Green s-a apropiat de masa hărților şi fără vorbă, fără întrebări de prisos, a preluat îndatoririle de navigator. Tombstone şi ceilalți care nu erau marinari au făcut tot posibilul să nu stea în drum.

— Ar fi bine să cunoaştem poziția lui *Jefferson,* a spus Henry. Dar nu cred că e prea doritor să fie găsit.

— Caută orice avion american – mergi pe direcția lui înapoi spre largul oceanului, a spus Tombstone. Nu cred că e prea departe de țărm – nu mai mult de treizeci de mile. E

---

137 fishfinder – instrument care detectează bancurile de peşte cu ajutorul ultrasunetelor.

doar atât de departe de pământ cât să fie în siguranță.

Tombstone petrecuse o mare parte a vieții sale în interiorul lui *Jefferson* încât avea impresia că-l poate simți acolo, imediat după orizont, pândind ca o navă mortală, ceea ce şi era. Îşi ținea privirea concentrată într-un punct al orizontului, simțind o chemare copleşitoare, ca şi cum *Jefferson* ar fi încercat să-l cheme.

— Contact, posibil avion american de pe portavion, se auzi un strigăt. Direcția 1-7-9, distanța douăsprezece mii metri.

Da, nava e chiar acolo unde am spus. Stai aşa, Jeff – vin spre tine.

— În sfârşit, spuse Tombstone, pe când studia o pată de pe orizont. *Jefferson* era destul de departe de țărm încât să i se vadă doar partea de sus a insulei. Ea este.

După o discuție scurtă cu *Petty Officer* Tanner, Henry a fixat maneta de gaze la doar ceva mai puțin de maxim, apoi a corectat uşor direcția pentru a aduce prova navei direct către portavion.

— Lasă-mă să văd dacă-i pot contacta, spuse Tombstone.

A înhățat microfonul stației de radio şi a activat-o. O babilonie de zgomote, şuierături şi mesaje în cel puțin cinci limbi diferite a invadat puntea de comandă. Tombstone a

apăsat butonul de emisie şi a transmis:

— *USS Jefferson, USS Jefferson, aici...*

A făcut o mică pauză, încercând să se hotărască cum să se identifice el singur. Acesta nu era un canal securizat, iar localizarea şi intențiile ofițerului naval cu cel mai înalt grad din zonă era, indiscutabil, o informație clasificată „Strict Secret". În final, a spus:

— Aici soțul lui Tomboy. Ați recepționat, *over?*

Imediat ce a trecut pe recepție, zgomotul a inundat iar mica punte de comandă. A încercat de câteva ori, dar chiar dacă era vreun răspuns, era neinteligibil în mijlocul vacarmului. Până la urmă, a renunțat.

— Trebuie să-i anunțăm că sosim, a spus. Dată fiind situația curentă, *Jefferson* nu va fi foarte mulțumit că o navă mică neidentificată încearcă să se apropie direct de el.

Henry se gândi un moment, apoi a intervenit.

— Îți mai aminteşti cum se utilizează lampa de semnalizare şi codul Morse?

— Nu prea. N-am mai folosit aşa ceva de pe când eram la Academie.

— Nici eu. Să-i întreb pe cei din echipaj.

Abia atunci a vorbit Hannah Green.

— Nici măcar nu se mai predă la şcoală. Dar pot să mă

descurc.

— Memoria aia fotografică de care ai pomenit? a întrebat Tombstone.

Ea a dat din cap.

— N-am să fiu rapidă, dar voi transmite foarte corect.

— Perfect. Tombstone se gândi o clipă, apoi a mâzgălit un mesaj pe un petic de hârtie. Transmite asta.

PENTRU ADMIRAL WAYNE:

DIN ORDINUL CNO, CER PERMISIUNEA DE APROPIERE ŞI DEBARCARE PASAGERI.

ZECE OAMENI LA BORD.

TRANSMITE TOMBSTONE.

— Nimic deosebit, dar vor şti despre cine e vorba, a spus Tombstone.

— Chestia asta chiar nu e reglată pentru viteză, a murmurat Green în timp ce examina reflectorul de semnalizare montat pe bordul navei. Doar un comutator *on-off,* nu un manipulator. Dar, probabil destul de rapid pentru mine.

Tombstone o privea cum se pregăteşte să transmită semnalele luminoase şi cum îşi vorbea sieşi. Pronunța întâi literele cu voce tare, apoi degetele mimau mişcarea necesară acționării comutatorului pentru transmiterea fiecărei litere.

Tombstone a avut impresia că prin acest procedeu îşi reaminteşte informația şi – dublând-o cu mişcarea fizică – o transformă din simplă teorie în informație practică, utilă. Privirea ei era uşor pierdută. El se simțea ca şi cum ar fi tras cu urechea la o conversație privată între Green şi eul ei interior.

Uimitor, ce cantitate de informație trebuie să fie stocată sub această față drăguță. Orice a văzut ea vreodată, orice a auzit, încă mai era memorat undeva acolo, aşteptând doar să fie scos la suprafață. Pentru un moment el se întrebă care o fi limita de supraîncărcare.

— Sper să meargă, a spus ea într-un târziu. Degetele au prins comutatorul, cu o mişcare fermă. A început să aprindă şi să stingă reflectorul de semnalizare.

USS Jefferson
Puntea de Comandă
0945 ora locală (Zulu-10)

La început, marinarul de veghe de pe punte a crezut că sunt doar reflexii jucăuşe ale soarelui tropical pe suprafața apei oceanului. Străluceau într-un ritm neregulat, dar, fără îndoială că scurtele *flash*-uri aveau o anumită logică care i-a

atras privirea când supraveghea sectorul său de ocean. Apoi a remarcat că *flash-urile* păreau a se mişca pe o linie dreaptă ce se întindea direct spre *Jefferson.*

Submarin? Se reflectă soarele în periscop, iar eu sunt norocos să observ? Fără a-şi lua ochii de la contact, a acționat telefonul.

— *Combat*[138], veghea babord. Am un contact, spuse transmițând direcția relativă față de navă şi distanța, apoi a adăugat: Nu pot să văd ce e cu excepția reflexiei soarelui în ceva.

— *Roger,* veghea babord, aşteptă o clipă.

Linişte pe linie pentru un moment, apoi:

— Avem un mic contact cu viteza de 22 noduri pe această direcție. Se pare că vine direct spre noi.

Marinarul de veghe a simțit o uşoară dezamăgire. Nu e un submarin – dar cuvintele următoare l-au alertat din nou.

— Este BCRD[139]. Supravegheaz-o în continuare. Ar putea fi un fel de atac terorist.

— Mda, o văd. Nu-şi schimbă direcția, dar devine mai

---

138 Combat – prescurtare: Centrul de Conducere a Luptei

139 BCRD – bearing constant, range decreasing – direcție constantă, distanța se micşorează.

vizibil, spuse marinarul, acum fiind iar în alertă.

Apoi a auzit:

— Conn[140], *Combat.* Recomand alarmarea artileriei de suprafață. O navă mică, potențial ostilă, pe curs de apropiere BCRD.

— *Roger,* a confirmat ofițerul de cart.

Câteva secunde mai târziu marinarul de veghe a auzit 1MC transmițând tare:

— Cei de la posturile de zbor, adăpostiți-vă. *Red* deck[141], repet *Red deck.* Cei de la artileria calibru 50, la posturile din prova-babord pentru acțiune la suprafață, imediat.

— *Combat,* vin uşor la stânga pentru a deschide unghiul de tragere posturilor de artilerie, spuse OOD. Ține-mă la curent.

Pentru o clipă, veghea își dori să fi ascultat sfatul subofițerului-recrutor şi să se fi înrolat într-o specialitate legată de armament în loc de una de punte. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi fost nul dintre oamenii care alergau pe coridoare pentru a ajunge la posturile de luptă, la tunurile de calibru 50.

---

140 CONN – Puntea de Comandă/Postul de guvernare al navei.

141 Red deck – puntea de zbor închisă.

Nu că a fi marinar de punte ar fi fost ceva rău. După un timp şi cu oarece studii, probabil ar fi devenit *quartermaster*[142] sau signalman[143]. Ce dracu', deja făcea progrese în ceea ce priveşte învățatul.

— *Combat,* veghea babord! a strigat, uitând să mai apese pe buton. Pentru că nimeni nu i-a răspuns, a repetat apelul, de data asta cu butonul activat. Sclipirile astea – nu sunt foarte sigur, dar par a fi emise de o lampă de semnalizare.

Linişte pentru un moment, apoi:

— Atenție, *Combat.* Aşteptați, trimitem semnalizatorul să verifice.

— Nu puteți trage asupra lui până nu sunteți siguri, a izbucnit marinarul de veghe.

Desigur, el era doar un simplu marinar, gradul cel mai mic din ierarhie, dar acesta era contactul *său.* El l-a depistat, el a observat luminile şi tot el a fost cel care şi-a dat seama că ar putea fi ceva important. Nici chiar ofițerii de pe puntea de comandă nu-şi dăduseră seama.

---

[142] Quartermaster – În the U.S. Navy, responsabilul cu navigația şi a hărților nautice.

[143] Signalman – marinarul care semnalizează/transmite mesaje cu ajutorul fanioanelor sau a lămpii de semnalizare. În prezent se folosesc mijloace electronice moderne.

— Şezi blând, veghea, a intervenit o voce nouă pe circuit, mai curând uşor amuzată, decât mustrătoare. Ai făcut o treabă bună. Acum lasă-ne să ne o facem pe a noastră. TAO terminat.

Ofițerul responsabil cu acțiunile tactice de luptă. Un fior de mândrie l-a străbătut pe marinar. De obicei vorbea cu un *petty officer* care coordona problemele de la suprafața apei, şi doar ocazional cu *chief* dacă o dădea în bară cu ceva. Dar cu un ofițer!...

Heaven Can Wait
0946 ora locală (Zulu-10)

— Prinzi ceva, iubito? a întrebat el.

— Ni ic. Canalele sunt suprasolicitate, i-a răspuns ea. Oricine are un radio țipă după informații. Chiar dacă portavionul ascultă, nu poate să ne depisteze pe noi pe fondul unui asemenea zgomot.

El a înjurat încet. Poate că ar trebui să se întoarcă în port. Dar nu, nu putea lua în considerare această variantă, nu până ce vor şti clar ce se întâmplă.

Aveau alimente, apă şi suficient combustibil ca să supraviețuiască în larg timp de o săptămână, dacă era

necesar. Vor naviga către o altă insulă, înainte de a se întoarce în portul-bază.

— Văd portavionul, spuse el tare. Se îndreaptă către noi. Şi mai e ceva – o navă mică ce se deplasează direct spre el. Şi ce dracu' e cu lumina aia intermitentă?

— Portavionul o vede?

— De la distanța aia, sigur. Au mai mulți marinari de veghe decât avem noi.

— Te plângi de prestația mea, *Schipper?* a întrebat ea zâmbind uşor.

— Bineînțeles că nu. Doar că...

— Ştiu. Vrei să faci ceva şi nu poți.

— Mda. Ascultă, hai să mai facem o tură, dar ceva mai aproape de țărm. Să încercăm să obținem unele informații. Cu puțin noroc, mulți dintre navigatorii ăştia de duminică vor elibera frecvențele, spuse el.

Navigatori de duminică. Nişte nesăbuiți, dacă se vor îndrepta către portavion într-o asemenea situație. Probabil că băieții de la tunuri au acum mâncărime la degete. N-ar fi vrut să se afle în pielea amărâtului de SOB[144] *care să le provoace nervozitatea.*

---

[144] SOB – Son Of a Bitch – apelativ peiorativ.

10

USS Centurion

0948 ora locală (Zulu-10)

A fost suficientă doar o scurtă privire către intrarea în port pentru a-l face pe *Captain* Tran să renunțe la ideea de a intra. Dacă vederea de la distanță a fumului ce se ridica de pe navele pe jumătate scufundate în apă şi cheiurile goale nu l-ar fi convins, traficul de mesaje pe care-l descărcau de pe satelit ar fi făcut-o. Un mesaj transmis pe circuitul Grupului de bătălie era deosebit de important – şi suficient de ciudat, mai mult decât ce venea de la instalațiile de comunicații de pe insulă, prin LINK.

Lui *Centurion* i se ordona să întrerupă exercițiile şi acțiunile independente şi să asigure suport ASW pentru Grupul de bătălie. *Admiral* Wayne i-a repartizat o zonă largă de apă între portavion şi țărm, pornind de la ideea că orice submarin diesel din zonă s-ar fi ascuns, cel mai probabil, undeva pe la intrarea în port, acționând ca un paznic sau ca platformă de avertizare timpurie.

Pentru Otter sau Renny, nu era mare diferență între misiunile alocate submarinului. Cercetarea unei zone de ocean era cam la fel cu căutarea oricărui contact submarin, cu excepția unor diferențe locale. În cea mai mare parte, era la fel de interesantă precum privitul ierbii cum creşte.

După încă o oră petrecută în compartimentul sonarului, Jacobs a auzit, în sfârşit, un sunet care l-a făcut să se salte din scaun. A închis ochii şi s-a concentrat un moment.

— Pompa de santină[145], a anunțat Jacobs sigur de sine. Nicio îndoială în mintea mea de militar.

— Lasă-mă să verific şi eu cu sala motoarelor, a spus *chief,* aprobator. Să ne asigurăm că cei de acolo n-au pornit ceva despre care noi nu ştim.

— Cred că aş fi ştiut dacă era de-a noastră, *Chief,* spuse tehnicianul pe un ton uşor ofensat. La urma urmelor, mă pricep.

— Ştiu, ştiu. Dar niciodată nu strică o verificare.

Chief s-a întors şi a început să vorbească încet în telefon. O clipă mai târziu, a părăsit compartimentul pentru scurt

---

[145] Santină – Spațiu situat la fundul unei nave, în care se colectează apa provenită din infiltrație, prin condensare din atmosferă sau prin scurgere de pe punțile inferioare şi care este evacuată cu ajutorul pompelor.

timp, apoi s-a întors cu o expresie de satisfacție pe chip.

— *General Quarters* şi linişte pe navă, spuse. *Schipper* vrea să stăm cu ochii pe „puişorul” ăsta şi să-i monitorizăm orice mişcare. Dacă e cu propulsie nucleară, va face destul zgomot ca să-l putem clasifica precis. Iar dacă e diesel, o să-l forțăm să consume ceva energie din baterii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ridice tubul *snorkel*[146] şi să pornească motoarele ca să-şi reîncarce bateriile. Şi-atunci... Al nostru e.

---

[146] Snorkel — tub telescopic vertical pe submarinele diesel care conține conducta de admisie a aerului şi cea de avacuare a gazelor de eşapament.

Sub apă nu exista nimic mai zgomotos decât un submarin diesel care-şi reîncarcă bateriile.

— Virează la stânga, spuse tehnicianul de la sonar. Scade efectul Doppler[147].

Chief a retransmis informația către OOD.

— Pierdem contactul – la dracu'! Cred că a traversat limita de strat acum.

— Să-l urmărim, a spus *chief,* având în continuare telefonul la ureche.

După o clipă, puntea s-a înclinat uşor în jos spre prova.

— „Cântă" când restabileşti contactul.

Tehnicianul a închis ochii, concentrându-se asupra şuvoiului de sunete din căşti. Undeva la distanță, o ceată de balene cântau încet, pentru ele, bocetul misterios răspândindu-se în largul oceanului. Mai aproape, delfinii pocneau, plesneau, săreau în ritualul de împerechere.

Însuşi submarinul adăuga partea sa de zgomote la spectrul general, deşi filtrele reduceau frecvențele cunoscute emanate de cocă. Totuşi, chiar făcând abstracție de aceste

---

[147] Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mişcare față de receptor. Frecvența măsurată creşte atunci când sursa se apropie de receptor şi scade când sursa se depărtează de receptor.

frecvențe discrete, curgerea curentului de apă în jurul corpului submarinului şi prezența orificiilor pentru evacuarea apei, măreau nivelul zgomotului ambiental.

Chiar la limita audibilului, a prins zgomotul vag făcut de o pompă de santină. Era o bufnitură uşoară, ritmică, punctată de un scâncet în pauza dintre bătăi, când pompa lentă drena apa din santină şi o evacua forțat în afara submarinului. Nu al lui, nu – submarinul lor nu necesita niciodată pompare apei din santină, cel puțin aşa susțineau inginerii.

Devenise mai puternic acum, uşor de separat dintre sunetele de origine biologică sau cele produse de nave mai îndepărtate. Parcă îi semnaliza cu bătăi de tobă.

— Se mişcă spre stânga, spuse încet, displăcându-i să facă şi cel mai mic zgomot de teamă să nu piardă sunetul din nou. E cu pupa spre noi.

Îl auzi pe *chief* repetându-i vorbele.

Lângă el, Pencehaven calcula o soluție de tragere, introducând datele contactului într-un computer de control al focului, care coordona acțiunile cu compartimentul torpilelor. Curând, foarte curând.

— Deschideți capacele exterioare. Inundați tuburile unu şi doi, îl auzi pe chief ordonând încet şi înjură pe tăcute

pentru că vorbele l-au făcut să scape vreo două bătăi ale pompei.

— Am o soluție de tragere, a anunțat Pencehaven. Suntem gata pentru *liber-la-arme.*

— Nu trageți, armamentul asigurat, s-a auzit încet în cutia difuzorului de deasupra capului. Încă nu ştim exact ce este, dar am să încerc să-l *trag-de-limbă.* În clipa când ai o identificare mai precisă, strigă tare.

Să strige. Mda. Ca şi cum s-ar putea striga pe un submarin pe care s-a ordonat „linişte pe navă”. Jacobs a continuat să tacă şi să aştepte.

Un foşnet silențios a străbătut *Centurion* când numărul de rotații al elicei şi viteza au crescut. Zgomot, mai mult zgomot, iar Jacobs se simți cuprins de o oarecare teamă. Era împotriva oricărei deprinderi implementate în mintea sa, încă din primele sale zile petrecute la şcoala de submarine. Îl privi pe Percehaven şi văzu cum prietenul său dă aprobator din cap.

— Acum ştie că suntem aici, spuse *chief.* Doar dacă nu e surd sau idiot.

— Iar dacă e surd şi idiot nu e de-al nostru, a replicat Percehaven.

Pompa de santină s-a oprit brusc.

— Acum a făcut linişte, dar continuă să înainteze. E clar, spuse Jacobs şoptit. Indiferent cine este, nu este de-al nostru.

În căşti s-a auzit vocea lui Tran.

— Bună treabă. Vom comunica cu portavionul şi-i vom aduce la cunoştinţă că are de ce să fie îngrijorat, mai mult decât de avioanele chineze.

USS Jefferson

0950 ora locală (Zulu-10)

Bam-Bam privea ecranul tactic, încercând să descifreze sensul mişcărilor de dincolo pe care le vedea acolo. *Jefferson* se afla în centrul formaţiei, cu escortele desfăşurate în jurul lui. Câte un *cruiser*[148] la babord şi tribord, un distrugător în partea dinspre pământ şi două fregate în pupa, una fiind în poziţie de protecţie pentru avioanele ce veneau pe panta de aterizare, cealaltă coordonând cercetarea ASW. Încă se mai aflau în partea de sud a insulei. Spre nordest, prezenţa submarinului raportat de *Centurion* era deja o informaţie veche. *Centurion* însuşi se afla în zonă, patrulând în partea dintre portavion şi insulă.

Deasupra insulei, urmărite de puternicul radar Aegis, şase MiG-33 zburau în CAP. Informaţiile transmise de satelit

[148] Cruiser – în prezent, este cel mai mare tip de navă de suprafaţă, cu excepţia portavionului; dotată cu rachete.

dezvăluiau faptul că alte zece erau parcate pe segmente de autostradă şi emanau semnătură termică provenită de la motoare. Deci încălzite, în stare de alarmă, gata să decoleze la cea mai mică provocare.

Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Nu există dispozitiv de apărare sau aşa ceva – trebuie să existe – oriunde în Pearl Harbor? Dar cine ar fi suspectat ceva de neimaginat? Evident nu Pearl Harbor, nu mai mult decât s-a gândit securitatea rusă că un mic avion particular s-ar putea strecura prin întreg sistemul de apărare al spațiului aerian sovietic ca să aterizeze în Piața Roşie.

Jefferson avea două seturi de avioane de luptă în misiune CAP, plasate între portavion şi pământ. Patru Tomcat şi patru Hornet se aflau pe punte în stare de Alert-5, cu piloții şi RIO la bord, pregătiți, iar câte un avion era poziționat la fiecare catapultă, gata de lansare imediată. Alte opt avioane de luptă se aflau în Alert-15, iar *squadron-ul* în Alert-30. Cu excepția celor aflate în hangar pentru reparații, toate avioanele era gata pentru lansare imediată.

Dar, la prima vedere, marea problemă nu venea din aer. Contactul depistat îşi menținea direcția de deplasare spre portavion.

Aparent, nici nu se punea problema vreunei confruntări.

Zeci de avioane pe navă, cel mai puternic vas de luptă construit vreodată, împotriva unei bărci cu un deplasament de sub cinci tone. *Airwing*[149] cu avioanele sale puternice, S-3B cu capabilități de luptă antisubmarine şi antisuprafață, fără a mai aminti de helo şi de suportul pentru realimentare în aer şi măsurile electronice de detecție, împotriva unei jucării de om bogat, construită pentru pescuit, croazieră rapidă şi navigație de plăcere.

Dar tehnologia modernă evalua pericolul bazându-se în principal pe mărimea problemei. Rachetele Stinger[150], cu raza lor de acțiune de mai mult de două mile, erau disponibile pentru oricine ştia cui să se adreseze şi avea bani suficienți. În ultimii ani, au existat rapoarte despre sisteme antiaeriene de producție sovietică care au invadat piața mondială de armament, împreună cu torpile mici, dar mortale, precum şi aparatură electronică de bruiaj. Chiar şi dispozitive nucleare – se cutremură la acest gând – se puteau găsi, sub forma unor mici containere care puteau fi cu uşurință stocate pe puntea unei nave de mărimea celei

149 Carrier Air Wing (CVW) – Toate aparatele de zbor de la bordul portavionului, organizate în mai multe *squadron* / *flights* / *sections.*

150 FIM-92 Stinger – lansator de rachete portative sol-aer (SAM).

care venea spre ei. Războiul a devenit o problemă extrem de haotică de încercări de evaluare a amenințărilor într-o lume în care orice putea fi o amenințare.

— Ceva de la semnalizator? a întrebat Bam-Bam.

— Încă nu, a răspuns ofițerul de cart. Abia a ajuns la post.

— Ține-mă la curent.

— *Roger.* Cât de aproape poate fi lăsat să se apropie?

— Trei mile, a precizat Bam-Bam fără a consulta ordinele permanente semnate de *captain.* Niciun pas mai aproape.

Chiar la limită. Deşi distanța maximă a noilor Stinger părea a fi puțin mai mică decât atât, cine putea şti ce schimbări şi *îmbunătățiri* li se făcuseră?

O mică rachetă dintr-un lansator portativ putea provoca distrugeri masive dacă nimerea în locul potrivit. Lansată de pe mare de o mică navă rapidă şi foarte manevrabilă în deschiderea largă a „uşii" hangarului. O rachetă – da, una ar fi de ajuns. Un avion în flăcări aflat sub punte, căldura degajată care ar fi afectat puntea de zbor şi echipamentul de pe aceasta, explozia ce s-ar fi propagat la AVGAS[151] depozitat şi muniția stocată lângă insulă – o singură rachetă

---

151 Avgas (**av**iation **gas**oline) – cisternele cu combustibil pentru avioane.

ar fi fost suficientă dacă ar fi lovit locul potrivit din hangar.

Şi cine ar fi fost atât de fraier să lanseze doar o singură rachetă?

— Trei mile, *aye,* TAO, a repetat ofiţerul de cart. *Liber-la-arme?*

Bam-Bam a ezitat un moment. Dacă dă liber-la-arme va lăsa responsabilitatea de a deschide focul în mâna fiecărui *petty officer* de la *fiecare* tun de calibru 50. Mai bine ar fi să menţină armele asigurate, refuzându-le dreptul de a executa foc până când le va ordona el.

Doar dacă lucrurile nu se vor precipita. Să zicem, cu o luptă aeriană şi un avion doborât. Chiar voia să rişte întârzierea dată de armele asigurate?

— Da. *Liber-la-arme* asupra oricărui contact desemnat *ostil* şi aflat în limita de trei mile de portavion, spuse în sfârşit.

Bam-Bam a simţit o mişcare în spatele său şi, întorcându-se, l-a văzut pe *Admiral* Wayne aşezându-se pe scaunul său, aflat în spatele postului TAO. Bam-Bam i-a făcut o scurtă informare asupra situaţiei şi deciziei sale de a permite statusul de *liber-la-arme* pentru echipele de artilerişti.

— Bine ai făcut, a mormăit amiralul.

Bam-Bam a simțit un sentiment de uşurare – ştia că a făcut ceea ce trebuia făcut, dar chiar şi un atotputernic *lieutenant commander* din Navy nu se supăra dacă avea parte de o mică încurajare de la omul ce purta stele la guler[152].

— *Sir,* cer permisiunea de a declara *green deck*[153]*,* dacă tot îi avem pe tunari la posturi, spuse, conştient că această măsură încălca regulile uzuale de siguranță – dar acum era vorba de o situație de luptă. Un helo şi un avion de luptă, în pereche în aer, ar putea fi mai de folos împotriva unei ținte foarte manevrabile.

— Dă-i 'nainte, spuse amiralul după o clipă de reflecție. Dar cere o verificare a țintelor în momentul lansării. Nu vreau să pierd un pilot pentru că un tunar a fost prea nerăbdător să tragă şi a uitat că un Tomcat îi trece prin câmpul de tragere după decolare.

— *Aye-aye, sir.*

TAO i-a informat pe tunari despre ceea ce se va întâmpla pe linia lor de foc, asigurându-se că ordinele sale au fost

---

152 Însemnele gradului sunt prezente pe gulerul bluzei, respectiv pe mâneca vestonului.

153 Green deck – puntea de zbor este funcțională.

înțelese perfect, apoi a comutat pe canalul lui Air Boss.

— Aş vrea să continuăm şi să ridicăm în aer o *section* de Viking şi una de helo, a spus. Elicopterele sunt deja dotate cu mitraliere laterale, nu? Dar mai întâi lansează o *section* de Tomcat din Alert-5.

— Afirmativ[154] pentru elicoptere, a răspuns Air Boss.

— Bine. *Green deck*. Informează echipajele că tunarii de la posturi nu vor deschide focul până când ei nu vor părăsi zona, dar mai bine ar folosi forțajul imediat după decolare. Lansează când eşti gata.

— *Roger.* Suntem gata, TAO.

Pe când Air Boss vorbea, un bubuit înfundat a răzbătut în compartiment, zguduind fiecare piesă de echipament neasigurat. Zgomotul a crescut până a început să vibreze şi calculatorul lui TAO. Un Tomcat, îl identifică fără ca măcar să se uite la ecranul PLAT[155]. Elicopterele abia provocau un murmur în CDC[156], iar Viking doar vălureau cafeaua din

---

[154] *Affirmative* se foloseşte oficial pentru evitarea eventualelor confuzii produse de diversele moduri de a pronunța DA în engleză *(yes, ya, yo, yeap, yeah).* La fel şi *Negative* - NU *(no, ney, neh, nah, nae).*

[155] Pilot Landing Aid Television – sistem TV cu circuit închis utilizat ca adjuvant la manevrele de aterizare.

[156] Combat Direction Center – Centrul de Control al luptelor.

cești. Chiar şi puternicele Hornet nu egalau urletul înăbuşit al unui Tomcat aflat în catapultă.

Un al doilea Tomcat a vuit alăturându-se primului, apoi şuieratul ascuțit al unui S-3B Viking. S-3B era poreclit Hoover[157], pentru că scotea un sunet asemănător cu al unui aspirator.

Pe când zgomotul produs de primul Tomcat începea să se atenueze, a urmat un *thunk* înăbuşit – sabotul catapultei a ajuns la capătul cursei eliberând avionul dincolo de prova. Un al doilea *thunk* a urmat imediat, apoi un sunet mai moale când S-3B a decolat din catapultă.

În continuare două helo au rulat către zona de decolare, apoi s-au ridicat de pe punte şi au alunecat peste apele oceanului. Imediat ce au degajat, a doua pereche de Tomcat au rulat înainte către catapulte.

Pe ecranul tactic, simbolurile suprapuse peste cel al portavionului însuşi, au alunecat uşor departe de navă îndreptându-se spre contactul marcat ca *țintă-de-suprafață-ostilă.* Elicopterele zburau mai jos de confrații lor cu aripi fixe şi curând, spațiul din jurul contactului *ostil* s-a aglomerat cu simboluri aeriene.

---

157 Hoover – în acest caz este vorba de o firmă producătoare de aspiratoare casnice.

Dar contactul îşi menţinea cursul şi viteza, în continuare direct către *Jefferson.*

— *Sir,* a spus ofiţerul de cart, liderul Tomcat cere *liber-la-arme* asupra contactului. TAO ştia că pilotul ar vrea să tragă în contact cu tunul de bord.

— Distanţa de la contact la *Jefferson?* a întrebat TAO.

— Cinci mile*, sir.*

— Nu. *Armele-asigurate* pentru Tomcat. Posturile de artilerie, *liber-la-arme* la mai puţin de două mile. Tomcat-urile să fie pregătite de tragere, dar deocamdată, spune-le să survoleze doar. Iar nava-contact să fie *sigură* că este supravegheată din aer.

— *Roger, sir.* Posturile de artilerie au confirmat fiecare pe rând.

Cine mama dracu' eşti şi de ce eşti aşa de hotărât să vii către nava mea? se gândea TAO.

— Unde dracu' era semnalizatorul? a întrebat tare, cu privirea în continuare fixată pe intervalul dintre portavion şi contact. Vreau un răspuns despre acel semnal luminos *acum!*

The Lucky Star

1000 ora locală (Zulu-10)

— Hei, avem o escortă, a strigat *Major* Carlton Early, pilotul de cisternă aeriană KC135. O pereche de Tomcat, nu? Frumos, foarte frumos din partea celor de pe portavion.

— Nu sunt sigur că e aşa, a spus *Lieutenant Commander* Green.

Se întoarse către Tombstone:

— Nu au recepționat niciuna dintre transmisiile mele*, sir.*

— Eşti sigură că ai transmis corect? a întrebat el, dar imediat şi-a dorit să nu o fi făcut.

Fața lui Green a devenit imobilă şi rece.

— *Da, sir,* a răspuns calm, cu o voce pe potriva chipului. Am transmis mesajul dumneavoastră de cinci ori fără a primi răspuns.

— Continuă să transmiți, a ordonat Tombstone.

A privit în sus, către cer, ochii urmărindu-i mişcările avioanelor, modul cum elicopterele zburau staționau la punct fix între portavion şi navă, evoluțiile la joasă altitudine ale Tomcat-urilor pe când survolau spațiul de deasupra lor. Unul a degajat la vreo cinci mile depărtare,

apoi un mic *geyser* a erupt sub el.

— *Shit.* Şi-a testat tunul de bord. Green, continuă să transmiți. *General,* mai încercați cu radioul de pe puntea de comandă. Pe canalele, opt, nouă, zece şi treisprezece. Continuați încercările până răspunde cineva. Cu cât ne apropiem de portavion cu atât cresc şansele să ne recepționeze prin zgomotul de fond.

Heaven Can Wait

1001 ora locală (Zulu- 10)

— Ce mai încearcă acum? îl întrebă Adele pe Jack.

Tocmai urcase pe punte pentru o scurtă pauză şi-l găsise pe noul ei soț studiind prin binoclu cealaltă navă din zonă.

— Continuă să navigheze direct către *Jefferson* şi să transmită semnale luminoase, spuse fără a-şi lua binoclul de la ochi. Mă întreb dacă... hei! Telefonul mobil – l-ai luat, nu?

— Desigur.

— Vrei să-l aduci, te rog?

Iar acesta – se gândi ea, în timp ce cobora sub punte pentru a căuta mobilul în bagaj – era un alt aspect pentru care te puteai baza pe Jack Simpson. Un „mulțumesc”.

Politețea îi era tot atât de înrădăcinată în fire ca şi reflexul de a fi pregătit pentru eventuale urgențe.

— Mulțumesc, spuse el când a luat telefonul de la ea, câteva minute mai târziu. Vrei să preiei timona pentru o clipă?

— Am preluat timona, a confirmat ea.

Jack a format un număr pe mobil, apoi a mormăit nerăbdător când a auzit semnalul de „ocupat”. A apăsat tasta redial, apoi a format un alt număr.

— Pe întâi Rezerve Center[158], apoi unor prieteni rezervişti ca şi mine, dacă am să pot. Cineva, undeva, trebuie să aibă un număr de telefon de pe cine suni?

— Mai apoi *Jefferson* şi cred că e timpul să-l obținem.

— Pentru ce?

El zâmbi, cu o expresie răutăcioasă pe față.

— În aceste circumstanțe, ca să le spunem că suntem pe-aici şi să vedem cu ce putem să fim de folos.

— Oare cum am putea noi să le fim de ajutor?

Zâmbetul i s-a şters de pe față şi a pus telefonul cu grijă deoparte.

— Ştii, n-am vrut să fie aşa, spuse el serios. Până la

---

158 Reserve Center – Centrul de evidență al rezerviştilor.

urmă, este luna noastră de miere. Iar tu eşti un civil – nu ai semnat niciun angajament pentru astfel de situații. Nu cred că este cinstit să te supun unui astfel de risc, deloc. De fapt, nici nu cred că pot suporta acest gând.

Începu să coboare încet scările către cabina de sub punte.

— Jack Simpson, treci imediat înapoi, a strigat ea. Imediat.

El a urcat iar, cu o expresie de surpriză pe față.

— Când m-am măritat cu tine, m-am măritat cu toți cei din tine. Adică şi cu cel care face parte din Navy. Cu program redus poate, dar e acolo.

— Nu, a răspuns el imediat. Dacă Navy a dorit ca eu să fiu dependent de cineva – şi asta eşti tu acum, draga mea; este termenul corect pentru „soție" – m-ar fi dotat cu una.

— La dracu' cu asta, spuse ea cu hotărâre. Navy n-are nimic de-a face cu asta. E şi patria mea, Jack. Şi dacă ceva poate fi făcut pentru a ajuta portavionul de acolo, poți să contezi pe mine. Pentru că voi, militarii, nu aveți monopolul serviciului pentru patrie. O credeți voi, dar nu e aşa.

Făcu o pauză pentru ca vorbele să-i fie bine asimilate, apoi a spus:

— Ia telefonul şi caută să obții nişte ordine de navigație, *mister*. ACUM!

USS Jefferson

TFCC

1004 ora locală (Zulu-10)

Micul vas ce se apropia de *Jefferson* trecuse de la statusul de chestiune minoră la acela de problemă principală pe care-şi concentrase Bam-Bam atenția. De câte ori nu desfăşuraseră acest scenariu în cadrul exercițiilor? Nu exact ca acesta, desigur. Scenariul uzual prevedea că un helo zbura prea aproape, provocând riposta, iar scopul exercițiului era acela de a vedea cât de aproape îl putea lăsa TAO înainte de a-l doborî. Dar, în cadrul scenariului, aveau întotdeauna o cale de comunicare cu helo aflat pe curs de apropiere, prin care era avertizat să se îndepărteze. Nu ca acum, când nu putea să ia legătura cu sfcipper-ul (nebun sau trădător?) pe care Bam-Bam se pregătea să-l spulbere de pe ape.

Totuşi, ar trebui să ştie asta, nu? Apropierea directă de portavion după tot ce s-a întâmplat pe insulă era o invitație către un dezastru sigur.

— Distanța? a întrebat Bam-Bam.

— Şapte mii de metri, a răspuns ofițerul de cart. Continuă

să se apropie cu viteza de douăzeci şi două de noduri. În mai puțin de un minut va ajunge la limita de 5500 m.

Fir'ar să fie! Chiar mă provoci să fac asta, nu-i aşa? Pentru o clipă, şi-a dorit să-l poată vedea pe *schipper* chiar în fața sa, acum. Ar fi fost mult mai uşor să-l strângă de gât el însuşi, decât să ordone ceea ce se pregătea să facă.

— Şase mii de metri, nu mai aproape, a spus Bam-Bam. A simțit un fior rece, final, când şi-a auzit ordinul retransmis către avioanele de deasupra şi navele din jur.

Şi totuşi, dacă învățase ceva în Navy despre responsabilitate şi acțiuni de luptă, era aceea că odată ce a fost luată o decizie, era inutil să mai păstreze în sinea sa vreo îndoială. Era prea mult pericol ce te putea face să te concentrezi pe o problemă minoră şi să uiți imaginea de ansamblu, amenințarea mult mai mare că se dezvolta, iar chiar acum, avea pe cap destule.

— Unitatea SEAL – încă nicio veste de la ei? a întrebat.

Ofițerul de cart a dat din cap.

— Detaşamentul de puşcaşi marini continuă să încerce, dar ei cred că SEAL şi-au securizat radiourile.

— Iar dacă au făcut asta, înseamnă că sunt prea ocupați ca să vorbească. Sau că e prea periculos. Marines să monitorizeze în continuare frecvențele alocate, dar să

înceteze apelurile. Aşteptăm să ne cheme ei.

Şi cu o altă decizie luată, şi-a scos din minte echipa SEAL şi şi-a direcţionat atenţia către următoarea problemă.

Puntea de semnalizare
1005 ora locală (Zulu-10)

— Haide, grăbeşte-te, strigă marinarul de veghe cu o voce de intensă urgenţă. De ce a durat atât?

— Dacă crezi că tu te mişti mai cu talent, treci în faţă, bă găoază, a mormăit semnalizatorul.

Binoclul părea lipit de faţa lui, în timp ce se concentra asupra vasului ce se apropia.

— Presupunând că suntem pe contactul corect, atunci cel care manevrează lampa de semnalizare este cel mai împiedicat operator pe care l-am văzut vreodată. Nu prea sunt sigur dacă nu cumva e un puşti care se joacă cu întrerupătorul, sau poate e un scurtcircuit pe undeva.

Adevărat şi nu prea. *Signalman Second Class*[159] Avery Hardin nu mai citise semnalizări luminoase încă de la începuturile pregătirii sale ca semnalizator, iar acum i se

---

[159] Signalman Second Class – Sergent-semnalizator (cod NATO OR-5).

părea al dracului de greu să țină pasul cu cel care manevra lumina. A descifrat literele întrebându-se dacă a făcut-o corect, sau dacă celălalt a silabisit bine. Dacă ar fi fost cu totul sigur de ceea ce descifrase ar trebui să-l pocnească de să-l ia dracu' pe marinarul de veghe pentru că s-a îndoit de competența sa.

Ar fi putut chema pe cineva în ajutor – oricare dintre semnalizatori ar fi fost bucuros să vină sus şi să-l ajute. Dar a admite că nu poate să facă ceva pentru care era calificat, era puțin cam greu de înghițit pentru Hardin. Al era semnalizatorul de serviciu – el trebuia să descifreze transmisia.

— Au tunurile pregătite, i-a reamintit veghea.

O linie punctată de proiectilele ce loveau apa a apărut lângă portavion când una dintre echipele de artilerişti a verificat tunul.

— Elicopterele sunt şi ele înarmate. Dacă o mai freci mult, au să atace vasul ăla.

— Gata, am descifrat. *Cel puțin „aşa cred.* Dă-mi asta. Smulse telefonul din mâna marinarului. *Combat,* aici semnalizatorul de pe punte. Semnalul luminos de la sursa necunoscută de suprafață este confuz. Cea mai bună traducere ar fi:

CĂTRE ADMIRAL WAYNE:

CHINEZII CER PERMISIUNEA SĂ SE APROPIE ŞI SĂ DEBARCE PASAGERI. ZECE OAMENI LA BORD.

TRANSMITE: INDESCIFRABIL.

Cu o senzaţie de greaţă în stomac, Hardin a predat mesajul ofiţerului de cart, având impresia, dar fără a fi sigur, că descifrarea mesajului făcută de el era greşită.

TFCC

1006 ora locală (Zulu-10)

— Să nu-ndrăznească, a strigat *Admiral* Wayne. Dumnezeule, să mă ia dracu' dacă văd vreun ticălos dintre ăia la bordul navei mele!

— *Sir,* semnalizatorul spune că transmisia a fost cu întreruperi şi confuză, a subliniat Bam-Bam. S-ar putea să nu fie o traducere precisă. S-ar părea că mai degrabă am presupus ce transmite semnalul luminos.

A urmat o pauză scurtă, apoi Admiral Wayne a spus:

— Întreabă-i pe cei de pe navă cine este soţia lui Stony.

— Ce?

— Fă-o Bam-Bam, a spus amiralul. Tomboy zicea că Stony va face tot ce va putea ca să plece de acolo, iar dacă el

este, trebuie să aflăm al dracului de repede. Dacă nu, aruncăm în aer rahatul ăla de pe apă.

Puntea de semnalizare
1007 ora locală (Zulu-10)

— Întreabă-l cine este soția lui Stony, a repetat marinarul de veghe. Poți s-o faci sau nu?

— Sigur, sigur – stai o clipă.

Hardin a închis ochii, încercând cu disperare să-şi recapete abilitățile ruginite pentru semnalizare. Dura prea mult, prea mult. A făcut o rugăciune tăcută ca să n-o dea în bară de data asta, ca dumnezeul marinarilor şi al nărozilor – oricare ar fi acela – să-l ajute să facă o treabă bună cu codul Morse. Niciodată nu se mai simțise atât de neputincios în ceva ce era de presupus că trebuie să cunoască.

Ezitând, a început să transmită o succesiune de semnale luminoase, serii de puncte şi linii, despre care era destul de sigur că formează întrebarea pe care amiralul l-a pus să o transmită.

— Punct-linie-punct. Nu punct-punct-linie, a spus deodată veghea. Ai greşit.

— Da tu cine dracu' eşti?

— Un *striker*[160]. Unu care a învățat Morse în cei patru ani de şcoală superioară de transmisionişti. Punct-linie-punct – crede-mă, a răspuns veghea.

L-a privit pe Hardin în adâncul ochilor, a văzut frica şi nesiguranța şi a simțit cum îl cuprinde un val de putere. Era contactul său – *al său.* Voia să fie sigur că s-a făcut aşa cum trebuie.

Marinarul de veghe şi-a pus mâna peste a lui Hardin şi a acționat comutatorul, mişcându-se cu precizie şi pe cât de repede îi permitea mecanismul. A transmis şi codul de încheiere a transmisiei, după care şi-a retras mâna. Hardin nu a spus nimic.

Veghea a privit din nou către mica navă, încă abia vizibilă dintre valuri. A observat primul *flash,* slab şi aproape nedetectabil.

— Uite.

Hardin a pus binoclul în mâna marinarului.

— Spune şi eu scriu.

A înşfăcat markerul şi planşeta.

— Dă-i drumul. Eşti mai bun ca mine şi nu vreau să greşesc.

---

160 Striker – (în argou) un subofițer aflat într-un program de pregătire pentru o specialitate tehnică.

Era dureros să recunoască, dar şi-a dat imediat seama că era cel mai bun lucru de făcut.

Marinarul a început să repete cu voce tare *blink-urile* şi *flash-urile,* traducându-le simultan în litere. Când cei de pe navă au terminat transmisia, el deja tradusese codul.

— Tomboy, a spus cu încredere.

Hardin a confirmat.

— Şi eu am înțeles acelaşi cuvânt.

A înşfăcat telefonul şi a transmis mesajul către CDC.

Apoi s-a întors către marinar.

— Mulțam fain, omule. Ştii ce vreau să spun. Oricând ai să ai nevoie, vii la mine. A făcut o scurtă pauză, cu o expresie de ruşine pe față. Oricât ar fi de periculos ar fi – vreau să spun – ce dracu', doar suntem în război. Puteam s-o dau în bară rău de tot, iar câțiva oameni ar fi murit. Mulțumesc. Cum am spus – orice ai avea nevoie, vii la mine.

— De fapt, aş avea nevoie de ceva, spuse marinarul, uitându-se în continuare către contactul – *contactul său* – de pe apă ca să nu piardă niciun eventual alt semnal. Trebuie să găsesc pe cineva care să-mi semneze recomandarea pentru examenul de *signalman third class*[161]. Dar cu programul ăsta de patru/patru ore, nu am timp, iar termenul limită este mâine.

— E ca şi semnată, a zâmbit Hardin. Cu condiția ca tu să nu dai niciodată rateuri ca mine.

---

161 signalman third class – Caporal-semnalizator (cod NATO OR-4).

11

Heaven Can Wait

1015 ora locală (Zulu-10)

Jack cerceta continua să cerceteze suprafața apei din jurul yacht-ului, în timp ce forma continuu numere pe telefonul mobil, dar Adele l-a văzut prima. Era o ciudată fâşie de apă înspumată ce se deplasa în altă direcție decât valurile, şi la început ea nu-şi putu da seama care era cauza. O balenă aflată imediat sub suprafața apei? Un recif care nu era trecut pe hartă?

Apoi şi-a dat seama şi imediat la smucit de braț pe Jack.

— Uite, spuse ea, arătând spre est. Acolo, în apă.

Înainte ca el să-i poată răspunde, un tub metalic subțire s-a înălțat vertical din apă, s-a rotit în jurul axului propriu, reflectând scurt soarele când s-a întors spre ei, apoi a dispărut. A fost urmat imediat de întreaga parte superioară a unui submarin ce a ieşit din ape, după care a dispărut. Jack a rămas cu gura deschisă un minut, apoi a manevrat telefonul şi mai disperat.

— Submarin, a spus Adele înfricoşată. A străbătut-o un

fior, că acesta naviga prin apa de sub ei, tăcut, mortal şi că ar putea ieşi la suprafață direct în ei, în orice moment. E de-al nostru? A întrebat.

— Nu. Nu de-al nostru. Iar dacă nu se ştie că este aici, ai noştri trebuie să afle imediat.

Scoase un mârâit de frustrare când a auzit încă un semnal „de ocupat” la cel de-al unsprezecelea număr format.

— Numai să găsesc o cale de a le trimite un mesaj.

Pe când el continua să formeze numere, Adele supraveghea marea din jur.

USS Centurion

1018 ora locală (Zulu- 10)

— *Conn „Sonar,* am reluat contactul cu *Sierra* 2, a spus Jacobs. După o oră de căutare asiduă a fiecărei părticele de ocean din zona sa, în sfârşit a prins primul indiciu.

Captain Tran s-a aplecat peste umărul lui Jacobs, studiind semnătura acustică ce apărea pe ecran convertită în benzi grafice. Submarinul tocmai executase un uşor viraj la tribord, iar acum revenea pe cursul inițial.

— Şi-a verificat zona din pupa, probabil, a spus *chief.* Ca să fie sigur că nu-i urmăreşte nimeni.

— Întotdeauna este o idee bună, a confirmat *captain.* Doar că nu funcționează dacă submarinul sau nava care te urmăreşte este mai silențioasă decât a ta.

— Am putea şti mai multe despre el dacă îşi măreşte puțin viteza, spuse Jacobs.

Cu toată familiaritatea apărută între membrii echipajului şi ofițeri, caracteristică vieții în spații restrânse, el nu prea se simțea comod expunându-şi opinia.

— Dacă aş putea şti turația elicei şi ceva despre propulsie, cred că l-aş putea identifica mai precis.

Captain a surâs, cu o uşoară expresie de cruzime pe față.

— Când ai îndoieli, preia ofensiva. Un *ping.*

Pencehaven a comutat sonarul pe modul activ şi s-a gândit la opțiuni. Distanță sau fixarea țintei? Un *ping,* lung şi de intensitate scăzută pe care-l foloseau când cercetau zone largi, sau unul scurt, intens, care-i va aduce la cunoştință celuilalt submarin că cineva se pregăteşte să-i

trimită o torpilă în fund? Privi către *captain.*

— Cred că de fixare, a spus acesta încet. Vrem să-l facem să se mişte, iar acesta este cea mai rapidă metodă de a-i capta atenția.

— Un *ping,* modul fixare țintă, spuse mulțumit tehnicianul sonar. A selectat modul apoi a apăsat butonul de transmisie. Acum îi vom auzi cum se scapă-n pantaloni.

O explozie scurtă, dar puternică, de energie acustică s-a auzit din boxele de deasupra capului. A fost un ton pur, ce a izbit în coca celuilalt submarinului precum un baros.

Reacția a fost imediată şi dramatică. O linie de joasă frecvență a ieşit în evidență din spectrul redat pe ecran, când motorul diesel şi-a mărit turația. Alte linii accentuate au apărut pe display datorită manevrelor efectuate de subul chinez, efectul Doppler modificându-se ba în sus, ba în jos.

— Pariez că se duce la adâncime, a spus *chief.* Încearcă să se strecoare sub linia de separație a straturilor ca să ne fenteze.

— Pe cinci parai, spuse prompt Pencehaven, căruia îi dispăruse complet momentul anterior de şovăială. E la fund de mult timp. Acu se duce la suprafață ca să-şi reîncarce bateriile. Poate că face o mică manevră pe la adâncime, dar va reveni la suprafață foarte curând.

Schipper-ul a aprobat.

— Hai să ne ținem de capul lui o vreme. Coborâm pupa sub stratul de separație, dar ne menținem la adâncime mică. Vreau să-l aşteptăm când va ieşi la suprafață. Îl lichidăm atunci.

— Şi ce-l împiedică să tragă el în noi acum? a întrebat *chief,* care ducea deja mâna la portofel.

— Ar avea nevoie de date precise despre noi ca să ne fixeze, răspunse *schipper-ul,* dând uşor din cap. Nu cred că schipper-ul lor va încerca să folosească sonarul activ, nu acum. Nu când are bateriile descărcate şi un *ostil* în coada lui. Va încerca să fugă din zonă, apoi se va ridica la suprafață pentru un *snorkel* rapid, şi abia pe urmă se va întoarce după noi.

Îl bătu pe umăr pe tehnicianul sonar.

— Bună treabă. Acum fii pregătit pentru când va reveni la mică adâncime. Or fi tras ei primul foc în acest război, dar în ceea ce priveşte *acest* sub, noi îl vom trage pe ultimul.

Chief mări volumul boxelor din compartimentul sonar. Acum putea auzi toate zgomotele subacvatice ale oceanului: frecvențele joase produse de organismele biologice şi de alte nave, sunetele întâmplătoare ale valurilor şi ale platformelor petroliere. Un foarte slab *rub-rub-rub,* însoțite de un uşor

şuierat. Sunet clasic de elice, ce-şi mărea intensitatea şi frecvența în timp ce ascultau, pe măsură ce contactul îşi mărea viteza.

— Eşti sigur că e subul? a întrebat *chief.*

Jacobs a aprobat.

— Acest *hiss-whoosh* îl poți auzi întotdeauna la diesele – ceva în legătură cu modul cum le sunt proiectate elicele. Niciuna dintre navele de suprafață nu fac asemenea zgomot. Şi. Ia ascultă – acolo! Un uşor zornăit, ca o jucărie de bebe scuturată sub apă.

Expresia de pe fața lui *chief* confirma clasificarea tehnicianului. A pus mâna pe portofel şi a scos o bancnotă de cinci dolari.

— Periscopul iese din locaş, a confirmat. Se pregăteşte să urce spre suprafață şi să arunce o privire în jur.

— Inundă tuburile lans-torpile, a ordonat schipper-ul. Hai să punem punct acum la treaba asta.

Chiar atunci o linie sinusoidală a străbătut ecranul.

— *Shit,* spuse tehnicianul. E o aeronavă – *sir,* cred că portavionul e prin vecinătate. Ăsta e unul dintre elicopterele lui SAR[162].

---

[162] **SAR – Search And Rescue – căutare şi salvare.**

— După asta se duce subul, a spus schipper-ul cu voce îngrijorată. După portavion. Şi tocmai a ieşit din zona noastră. Nu-l putem urma pentru că riscăm să atragem atacul elicopterului asupra noastră. OOD, du-ne la adâncimea de comunicații. Trebuie anunțat portavionul că are companie.

Heaven Can Wait
1019 ora locală (Zulu-10)

Lui Jack Simpson i-au mai trebuit încă zece apeluri până când, în sfârşit, a obținut de la un ofițer de serviciu plictisit numărul de telefon de care avea nevoie. A format numărul şi a privit-o pe Adele.

— Sper că nu au închis linia.

A făcut ochii mari când – la celălalt capăt – i-a răspuns cineva.

— Salut. Sunt Jack Simpson, *schipper* pe *Heaven Can wait.* E o mică ambarcațiune aflată la vreo zece kilometri de voi, în prova-babord.

— Ce dra... de unde mama dracu' ai numărul acesta? a întrebat vocea de la celălalt capăt.

— Mi l-au dat de la D.C.[163], a răspuns Jack. Comunicațiile navă-navă sunt foarte aglomerate, iar eu a trebuit să iau legătura cu voi. Vreau să raportez un contact vizual cu un submarin.

— Ascultă, domnule, nu te cunosc şi nu ştiu ce vrei, dar momentan suntem puțin cam ocupați, a continuat vocea, pe un ton evident exasperat. ***Acum cară-te la naibii de pe linia asta şi...***

— Nu, stai! Nu înțelegi! D.C. mi-a dat acest număr – momentan nu există alte comunicații, nu securizate. Ascultă, am văzut un submarin aici. Se deplasa spre voi.

Liniştea dinspre portavion a durat o clipă, apoi:

— Rămâi pe fir. O secundă...

Staticul pârâia pe linie, apoi o voce nouă a spus:

— Alo? Aici *Commander* Busby, ofițerul de la Informații de pe *Jefferson.* Ce-i cu raportul acela vizual?

— Asta încercam să vă explic, spuse Simpson.

— Suntem în largul coastei Hawaii, a spus Busby. Nimic surprinzător.

— Nu era de-al nostru. Părea a fi un mic diesel de producție sovietică.

---

[163] **D.C. – prescurtare de la Washington D.C.**

— De unde ştii?

Simpson l-a informat pe scurt referitor la calificările sale, apoi a spus:

— Cunosc diferențele dintre un sub american şi un diesel rusesc, *Commander.* Acesta a fost el construit de ruşi, dar cineva i-a făcut o grămadă de modificări.

— OK, mulțumesc. Asta nu înseamnă că te cred, înțelegi. Dar o să fim cu ochii pe el. Între timp, dacă mai ai şi alte informații pentru noi, poți să ne apelezi la acest număr.

Busby a ezitat un moment, luând în calcul şi posibilitatea ca Simpson să nu fie cel ce pretindea a fi. Dar circumstanțele erau de aşa natură, încât trebuia să-i acorde o şansă. A dictat un nou număr şi a adăugat:

— E telefonul meu direct.

— Stai aşa! a strigat Simpson, după ce a auzit-o pe Adele aflată la pupa yacht-ului. Chiar… *Shit!* Vrei să vezi un submarin, *Commander?* Uită-te la pupa portavionului. Eu văd un *snorkel* care tocmai a ieşit din apă. Iar după direcția periscopului, a ieşit la suprafață pentru un singur motiv, *sir.* Ca să facă ultima ajustare de direcție înainte de lansarea torpilelor.

12

Rising Star

1020 ora locală (Zulu-10)

Specialistul în comunicații Wang a strecurat un deget lung, subțire pe sub garnitura de plastic a căştii de la ureche, scărpinându-se. Aerul rece pătruns dedesubt a redus căldura generată de contactul permanent cu casca.

Stătea în fața unui pupitru cu echipament electronic sofisticat, asamblat în cea mai mare parte din diferite subansamble de producție americană. Grație administrației Clinton, chinezii nu au avut nicio problemă în a-şi procura echipamentul de înaltă tehnologie necesar pentru detectarea şi monitorizarea unui domeniu foarte larg de frecvențe ale spectrului electromagnetic. Întregul sistem a fost modelat după programul american Echelon, o metodă sistematică de monitorizare a fiecărei forme de transmisie electromagnetică, după cuvinte-cheie şi nume.

Dar, în timp ce fondurile au fost generos alocate pentru „jucăriile” electronice, guvernul nu a fost deloc preocupat de

condițiile de confort pentru operatori, aşa cum era la americani.

Căştile fonice pentru urechi garnisite cu un cauciuc de proastă calitate, cel mai ieftin disponibil, încingeau pielea în timpul lungilor ore de monitorizare a traficului fonic.

Oare cum suportau americanii? se întreba. După toate rapoartele, ei nu aveau nici dăruirea, nici patriotismul echipajului de la bordul navei sale. Toți fuseseră aleşi în mod special – aşa li se spusese – pentru această misiune deosebit de periculoasă şi onorantă. Wang încerca să se convingă pe sine însuşi că aşa şi este, dar nu se putea abține să nu constate, aşa cum o făcuseră şi alți camarazi din echipaj, că fiorul de primejdie se diminua după ore întregi de amorțeală în fața pupitrului electronic.

Şi totuşi, slujba lui era vitală. Chiar dacă echipamentul electronic putea detecta transmisiunile verbale şi le sorta, nu putea stabili ce era important şi ce era trivial. Chiar dacă era capabil de unele analize rudimentare, acestea erau inutile în actualele circumstanțe. În orele de după prima lansare, fiecare frecvență radio a fost inundată de bolboroseala a mii de voci. A fost nevoie de fie care gram de atenție din partea sa doar pentru a baleia canalele, scanând continuu după ceva interesant, simultan cu traducerea, în

timp ce încerca să supravegheze o sută de circuite diferite.

Stai – ce-a fost asta? Mâna i-a înghețat pe butonul selectorului de frecvențe. Ceva de la portavion? Da, asta a fost. Un telefon mobil… ceva despre o piatră (stone). Sau ceva pietros *(stony)?*

Fără a privi în spate, a ridicat o mână pentru a atrage atenția şefului său. S-a auzit un *click* slab când mult mai experimentatul lingvist a intrat şi el pe frecvență.

— Ceva important? a întrebat încet Wang, atent să nu-l deranjeze pe şef.

— Nu ştiu. Continuă ascultarea.

În spate, Wang îl putea auzi pe supervizor vorbind încet cu ofițerul de cart, atent să nu-i distragă atenția. Cum putea omul să se descurce cu toate astea, nu avea deloc idee. În următoarele secunde, şi-a dat seama că au dat peste o mină de aur.

Stony. Acesta a fost unul dintre cuvinte, împreună cu varianta *Tombstone,* asupra căreia lui Wang i se ceruse să fie atent. Era posibil? Respirația i s-a accelerat puțin.

Supervizorul a intervenit imediat.

— Te-ai descurcat bine.

Wang l-a auzit cum transmite informația pe circuitul tactic aerian, direcționând unul dintre puternicele MiG-33

spre locul pe care-l triangulaseră.

Portavionul chinezesc avea o serie de receptoare electromagnetice montate de-a lungul punții, fiecare – văzute de la distanță – arătând ca nişte guri de aerisire. În realitate, aveau o sensibilitate ce rivaliza cu echipamentele similare din US Navy. Plasând receptoare diferite în locuri diferite pe navă, se putea triangula cu precizie locația unui transmițător.

Wang asculta cu atenție, dar nu au mai fost transmisii de la *Jefferson* pe acest circuit, niciuna în care să fie menționate cuvintele *Stony* sau *Tombstone.* Dar nu mai avea importanță. Scurta transmisie fusese suficientă ca să le permită detectarea cu destulă acuratețe a locației portavionului american. Restul îl va face MiG-ul.

Wang s-a simțit mândru, realizând faptul că într-adevăr a realizat o performanță vitală pentru misiunea lor, aşa cum i-a spus şi supervizorul. I-a trecut şi un fior de furie, când s-a întrebat dacă Americanii de pe mica navă Coast Guard vor şti vreodată că el, Wang Su, a fost cel responsabil pentru distrugerea lor.

Heaven Can Wait

1021 ora locală (Zulu-10)

— Tocmai asta încerc să vă spun, *sir,* a spus Jack Simpson cu frustrare în voce. Mi se rupe de ce vă indică sonarele voastre. Am văzut periscopul direct spre prova-tribordul meu. Deci, cum aveți de gând să folosiți această informație?

În mod normal, ca ofițer rezervist, era un om tăcut, calm, fără griji. Subordonaților lui nu le plăcea să joace poker cu el, pentru că niciodată nu-şi puteau da seama când are o mână bună. Şi într-adevăr, abilitatea sa de a rămâne calm atunci când toți ceilalți îşi pierdeau controlul era unul dintre motivele pentru care avansase atât de repede în grad. În plus, în cadrul propriei comunități de Informații, nu avusese niciodată de a face cu oameni care să-i pună la îndoială competența sa tehnică. Nu după ce l-au întâlnit măcar o dată.

— Ascultă, ia mai spune-mi o dată cum te numeşti? a cerut Simpson. Trebuie să sun mai sus, până ce însuşi CNO te va chema să-ți spună că trebuie să mă asculți?

— Ştiți că nu putem da nume pe un circuit nesecurizat, a replicat cu răceală ofițerul de informații. Şi cred că sunt perfect capabil să vă evaluez informația furnizată fără

intervenția lui CNO.

— Atunci mai bine te-ai mişca rapid, *mister,* a şuierat Simpson. Distanța dintre submarin şi portavion a scăzut în acest moment la mai puțin de opt mii de metri. Dacă nu aveți *acum* două helo în aer şi în zbor către această locație, mai bine ați da comanda de abandonare a navei.

Linişte la celălalt capăt al „firului”, pentru un moment, dar a putut să audă voci înăbuşite, ca şi cum o mână a fost pusă peste microfon. Privind către portavion, în timp ce aştepta, a văzut un elicopter la pupa, care în mod evident avea misiunea de protecție, ce a virat strâns către *Heaven Can Wait.*

— Vă văd helo, a spus Simpson, acum stăpânit şi cu vocea calmă. Cel puțin făceau, totuşi, ceva. S-ar putea să nu fie destul, dar – dacă ar fi scufundați – măcar ar fi făcut-o luptând cel puțin – da, e bine, a confirmat când elicopterul şi-a corectat cursul. Ar trebui să fie deasupra locației cam peste cinci secunde. Acolo.

Un mic container metalic, argintiu, s-a desprins de sub elicopter, căzând direct în apă. Stropii s-au pierdut curând în valurile liniştite.

— Foarte bine, *Jefferson!* a strigat Simpson. S-a întors cu fața veselă către soție. Neau ascultat – afurisitul acela, în

sfârşit, ne-a ascultat!

O expresie de oroare s-a strecurat pe chipul lui Adele. S-a albit la faţă, în timp ce arăta cu degetul la suprafaţa de apă din spatele lui Jack.

— La – la ce distanţă se află faţă de noi? a întrebat cu o voce tremurată.

Lui Jack i s-a părut că un campion de box, categoria grea, l-a lovit în plex. Propriile trăsături au început să le reflecte pe ale ei când s-a întors să privească în jur.

— Cam doi kilometri, a spus, alergând deja către cârmă.

— Şi care-i distanţa maximă de la care poate lansa? a continuat, urmându-l îndeaproape.

— Mult mai mare. Dacă nu găseşte submarinul pe acolo, va căuta o altă ţintă. Depinde dacă e *wake homer* sau cu ghidare acustică, va încerca să se fixeze pe o ţintă acceptabilă.

— Cum suntem noi?

Jack a negat cu o mişcare a capului.

— Cele mai multe torpile sunt dotate cu setări de adâncime. Nu vor ataca o navă de suprafaţă.

— Cele mai multe. Nu toate.

Tonul vocii lui Adele arăta clar că nu e vorba de o întrebare.

Jack a dat iar din cap, cu o mână fermă pe maneta de gaze, iar cu cealaltă rotind rapid timona.

— Cele mai multe.

A adus *Heaven Can Wait* la viteză maximă, simțind cum yacht-ul vibrează puternic sub tălpi. Adele, la prova, se ținea ferm cu mâinile de balustradă.

— Nu te îngrijora, a spus Jack, cu mai multă încredere decât simțea de fapt. Imediat vom ieşi din raza de acțiune.

— Ce viteză are?

— Mai târziu, Adele, a spus el, aruncând o căutătură neliniştită peste umărul ei.

— Ce viteză are? a insistat ea.

— Unele... cincizeci de noduri, a strigat, pentru că zgomotele apei şi ale motorului îi acopereau vocea. Unele tipuri de torpile.

O văzu pe Adele cum se cramponează ca să nu fie doborâtă de mişcarea violentă sus-jos a yacht-ului provocată de valuri. Apa liniştită pe care navigaseră toată după-amiaza, sub efectul vitezei de patruzeci şi cinci de noduri, devenise acum tare ca betonul. *Heaven Can Wait* era un yacht bun, dar nu fusese proiectat pentru curse îndelungate la viteze mari, pe valuri. Totuşi, va rezista o vreme – destul cât să iasă din zona periculoasă.

Jack auzi o voce slabă undeva pe aproape şi privi în jos la telefonul mobil din buzunarul şortului. Îl chemau, îl întrebau ceva, dar momentan nu-şi putea desprinde mâinile de pe comenzi ca să poată răspunde. Adele a rezolvat problema în locul lui, scoțându-i telefonul din buzunar, în timp ce cu o mână se ținea ferm de balustradă.

— Trebuie să vorbiți mai tare, a strigat în microfon.

L-a ținut la ureche, a dat din cap, apoi l-a privit pe Jack zâmbind.

— Care-i adâncimea setată pentru torpilă, *sir?* a întrebat în telefon.

Răspunsul a venit, evident satisfăcător. În ciuda salturilor navei, uşoara ei relaxare a fost evidentă.

— Înțeleg – da, menținem legătura telefonică deschisă.

S-a uitat la Jack cu un zâmbet larg.

— A zis că e setată pentru treisprezece metri, adâncimea pentru un submarin diesel, dar destul de adânc ca să evite cele mai multe yacht-uri de croazieră din golf.

Bine gândit, a apreciat Simpson. Dar cum dracu' au reuşit să se organizeze atât de rapid şi să schimbe setările de adâncime pentru o problemă neprevăzută cu un submarin?

Poate că nu e chiar atât de neprevăzută cum crezi, l-a fulgerat un gând. La urma urmei, Ei sunt United States Navy,

iar tu eşti doar un rezervist.

— A spus să ținem ochii deschişi la orice explozie sau schije, a strigat Adele, clar uşurată de asigurarea că nu vor fi ajunşi de torpilă.

Ceea ce nu ştia, se gândea Jack, era că exista o margine de eroare în orice informație a datelor estimate.

S-a concentrat pe manevrarea navei, în timp ce Adele privea atent spre pupa după orice informație care ar fi interesat portavionul. După cinci minute, a fost aproape sigur că erau în afara pericolului. A slăbit puțin maneta de gaze până la o viteză de croazieră confortabilă şi a schimbat uşor cursul.

— Încă mai ai legătura cu ei? a întrebat cu o voce ceva mai normală.

Adele a confirmat.

— Dar spune că e cam prea ocupat ca să vorbească cu mine în următoarele câteva minute. Jack, ne spun ceva despre MiG-uri.

Ochii ei albaştri cereau iar încurajare.

— MiG-urile sunt avioane de luptă, a spus el, trăgând-o mai aproape cu mâna liberă, cea cu care manevrase maneta de gaze. Sunt mai interesate de alte avioane, nu de mici yacht-uri ca al nostru.

— Dar dacă ştiu? Dacă ei ştiu că noi suntem cei care am raportat submarinul?

— N-au de unde şti.

Pentru a doua oară în ultimele minute, Jack vorbea cu mai multă încredere decât simțea de fapt.

— Da ia uită-te, spuse Adele, arătând către mica navă pe care o vedeau îndreptându-se către portavion. Cineva trage în apă, nu-i aşa?

Un *buzz* slab, abia audibil. Avion trăgând cu tunul de bord.

— Mda, trage, admise el fără tragere de inimă. Dar astea nu sunt MiG-uri, scumpo. Sunt Tomcat F-14. Ale noastre. Şi doar ca măsură de siguranță, cred că ar trebui s-o ştergem din zonă, spuse el, accelerând din nou la viteză mare, circa treizeci şi cinci de noduri, binişor sub viteza maximă, totuşi prea repede pentru a mai fi confortabilă.

— Dacă alea sunt Tomcat, atunci ce sunt celelalte? a întrebat Adele, arătând înapoi spre insulă.

Soarele se reflecta în cele patru perechi de aripi ale avioanelor ce se îndreptau direct către ei.

— Mai bine nu aşteptăm să aflăm. Dă-mi mobilul.

Jack a luat telefonul de la ea.

— Mă auziți?

— Da, *Captain,* suntem aici. Acum se distingea o notă de politețe în vocea ofițerului. Ceva de raportat cu privire la torpila noastră?

Jack s-a abținut să sublinieze că a fost nițel cam ocupat ca să iasă din raza de acțiune a acesteia, şi a spus:

— Niciun semn. Nicio explozie, nicio trombă de apă, nici resturi de materiale. Cred că a fost o ratare*, sir.*

— Mă tem că aşa e. Ei bine, acum aveți numărul de telefon, dacă va mai fi nevoie...

— Aşteptați. Mica navă survolată de Tomcat-uri – dacă n-ați văzut încă – cred că va avea însoțitori în curând. Patru alte avioane, care par a fi MiG-uri, poate 29, poate 33, nu-mi pot da seama, încă, dar zboară direct către Tomcat.

— Le-am reperat, spuse vocea de pe portavion. Vom fi cam ocupați pentru ceva vreme. Vă sugerez să eliberați zona. Nu e cazul să fă aflați chiar dedesubtul lor – ieşiți din zonă. Contactați-mă imediat ce ajungeți într-o locație sigură.

Şi a închis telefonul. Jack a apăsat şi el butonul OFF pentru a proteja bateria. Desigur, l-au sfătuit să părăsească zona. Chiar dacă venea ceva cam târziu, era un sfat bun, totuşi.

— Tu supraveghează avioanele, eu apa, spuse el, predându-i timona lui Adele. Rămâi pe acest curs până ne

îndepărtăm de toate astea.

TFCC
USS Jefferson

1030 ora locală (Zulu-10)

Atacul elicopterului asupra submarinului raportat inițial de *Centurion* captase întreaga atenție a lui Bam-Bam în ultimele minute. În timp ce aştepta rapoartele de avarii sau orice indicații cum că subul a fost lovit, şi-a redistribuit atenția înapoi către cele două mici nave ce se îndreptau spre portavion. Elicopterul a raportat că contactul submarin nu a fost lovit şi că s-a întors către zona de responsabilitate a lui *Centurion.* Bam-Bam i-a ordonat să abandoneze urmărirea şi să lase subul în grija lui *Centurion.* Acum, când una dintre navele mici era identificată, şi-a redistribuit atenția către cea dubioasă.

— Ce dracu se-ntâmplă acolo? a răcnit Batman. Nu poate fi Stony, nu dacă chinezii sunt atât de îngrijorați că nu deschidem focul asupra navei.

Lab Rat a dat din cap.

— Dar de ce ar trimite o mică navă drept spre portavion?

— Să-i ia dracu', nu ştiu, a răbufnit Batman. Acoperire pentru submarin, poate o misiune de sinucidere tip kamikaze. Am studiat adesea astfel de scenarii, privind distrugerile pe care le poate provoca o navă mică asupra *fermei-de-păsări*[164]. *Tu* eşti ofițerul de Informații – *tu* să-mi spui *mie!*

Lab Rat a simțit cum îi tremură uşor degetele şi şi-a încleştat mâinile ca să nu se observe. Prea multe ore, prea multe, aplecat în fața consolelor, cu aerul condiționat cald suflându-i în ceafă şi cu căldura emanată de aparatura din față, încercând să sorteze indicațiile şi avertismentele adesea contradictorii, interceptările electronice şi alte informații care invadau SCIF[165]. Primul atac asupra Pearl Harbor a avut loc cu doar câteva zile mai înainte, dar oroarea, incredibilul val de furie care a străbătut nava, legat de faptul că cineva a îndrăznit să comită aşa ceva asupra teritoriului american, îl îmbătrâniseră cu douăzeci de ani.

— Ei? a întrebat Batman. Cine e, Lab Rat? Stony sau o

---

[164] Ferma de păsări – (în argou) portavionul.

[165] SCIF – (pronunțat *skiff)* compartiment securizat, cu acces limitat, în care se procesează informațiile secrete.

manevră înşelătoare a chinezilor ca să se apropie de portavion?

— Sunt ai noştri, a răspuns Lab Rat.

— Eşti sigur?

Lab Rat a scuturat din cap.

— Nimic nu e sigur pe lumea asta. Ştiţi bine, *Admiral.*

A ridicat capul, strângând şi mai tare pumnii, privind fix la superiorul său.

Batman păru surprins. Lab Rat – în mod normal – era cel mai calm şi de încredere dintre ofiţerii săi, întotdeauna liniştit şi politicos. Era ceva incredibil pentru el, să fie altfel decât absolut curtenitor, amabil. *Dar la ce te aşteptai,* se întreba Batman. *Ceri imposibilul. Doar pentru că imposibilul s-a întâmplat – acest atac – aştepţi ca şi ai tăi să facă miracole?*

— Deci, ce facem? a întrebat Batman pe un ton mult mai rezonabil. În următoarele trei minute, vreau să spun.

Arătă scurt spre ecran.

— Pentru că atunci când *chestia* albastră se va intersecta cu *chestia* roşie, nu vom mai avea loc de întors.

— Am un observator în zonă, a spus Lab Rat imediat.

Şi-a pescuit mobilul din buzunar şi a apelat numărul lui Jack Simpson.

— Nu ştiu dacă sunt suficient de aproape ca să ne poată spune, dar să sperăm. La dracu', s-ar putea chiar nici să nu fie cine susțin că sunt. Dar, în aceste circumstanțe, merită să încercăm.

A cuplat telefonul la consolă, respectiv mica antenă internă la una mult mai mare aflată sus, pe catarg. A ascultat semnalul de apel, apoi s-a adresat:

— Aici portavionul. Vreau să-mi răspundeți la o întrebare.

Heaven Can Wait

1031 ora locală (Zulu-10)

— Ce vreți să facem? a întrebat Jack Simpson. O interceptare?

— Da, a confirmat ferm cealaltă voce. Trebuie să ştim cine e pe yacht-ul acela – ai noştri sau ai lor. Şi după cum observi, avioanele noastre au intrat în luptă.

— Mda, dar... privi Jack spre soția lui.

O expresie de ofensă a început să-i apară pe față. Ea s-a apropiat şi i-a luat telefonul din mână.

— Ce vreți să ştiți? a întrebat.

A urmat o pauză, apoi vocea a spus.

— După cum i-am spus şi soţului, trebuie să ştim cine e la bordul yacht-ului. Puteţi să vă întoarceţi şi să vedeţi dacă sunt americani sau chinezi?

— Sigur că putem, a spus cu hotărâre. Soţul meu este ofiţer – iar eu sunt soţie de ofiţer. Executăm ordinul.

A înapoiat soţului telefonul, cu o expresie aprigă pe chip.

— Niciodată să nu mă mai pui în asemenea situaţie, ai înţeles?

Jack a dat doar din cap, fără vorbă şi copleşit de admiraţie pentru războinica fără frică cu care se căsătorise.

Încă înainte ca Adele să izbucnească, el a virat către mica navă de pe care văzuse semnalele luminoase transmise portavionului. După cinci minute, privind prin binoclu, a ştiut răspunsul.

— Telefonează-le, spuse el, în timp ce se apropiau de celălalt vas. Spune-le că indiferent cine este la bord, nu sunt chinezi.

Tomcat 201

1035 ora locală (Zulu-10)

— Asta e, spuse Bird Dog. Piticania aia de bastard e la

două mile şi jumătate. S-a ars.

— Hei! a protestat Gator. Două mile. Şi avem *weapons tight.*

— Iar el nu. Uite.

Bird Dog a răsturnat avionul şi a privit în jos – în sus? – prin canopie la suprafața apei.

— Vezi grupul ăla de la prova? Pariez că chestia aceea din mână e o Stinger.

— Băi, găoază! Întoarce, dracu', tinicheaua până nu vomit!

Vederea apei trecând în viteză peste canopie, era deconcertantă.

— Ai văzut? a întrebat Bird Dog, executând uşor jumătatea de tonou ce a adus avionul în poziție normală.

— N-am văzut niciun rahat care să semene cu o Stinger.

— Nu te-ai uitat destul de atent.

— Destul de atent ca să văd că păreau echipați cu nişte uniforme US Navy.

— Aiurea! Doar pantaloni cafenii şi tricouri. Şi mai era unu' în BDU[166]. Cu o mitralieră-n brațe.

— Nici mitralieră nu am văzut, a continuat Gator. Din cât

---

166 BDU – Battle Dress Uniform – uniforma de luptă (în culori de camuflaj).

se pare, este o cursă plecată de la Clubul Naval al Ofițerilor surprinsă în afara portului când a început atacul. S-ar putea ca ei *să încerce să se întoarcă pe Jefferson* pentru că asta e nava lor.

— Aiurea! a repetat Bird Dog. Până virez şi intru în poziție, ei vor fi la două mile.

— Ştiu. OK, intră pe linia de atac, dar rămâi cu *weapons tight,* ține minte, a spus Gator.

— *Weapons tight,* pe dracu'! Lobo n-a mai ținut seama de asta ieri şi s-a luat de un MiG, a mormăit Bird Dog.

— Aa, deci despre asta e vorba? Gagica ta a vânat un MiG, trebuie să vânezi şi tu ceva?

— Nu.

— Cumva ai văzut numele lui Lobo pe planificarea zborurilor, când am decolat? a insistat Gator. Sau pe al lui Hot Rock? Sau pe al celor doi RIO?

— Nu, a spus Bird Dog, cu îndoială în voce. În timp ce vorbea, a pus avionul într-un viraj complet, extrem de strâns care l-a făcut să intersecteze siajul de gaze ejectate de propriile motoare, şi, după ce a redus altitudinea cu câteva sute de metri, s-a aliniat către pupa micii nave. A tras o rafală scurtă de tun, proiectilele percutând apa la vreo cincizeci de metri de tribord. Fiecare proiectil a fost un

trasor. Chiar dacă cei de pe navă nu au auzit zgomotul făcut de tunul Vulcan şi nici nu au observat micile gheizere din apă, au văzut bine traiectoriile trasoarelor.

— Încetează imediat, *a izbucnit Gator.*

— Verificam doar dacă pot să-mi execut misiunea, RIO, spuse inocent Bird Dog. Care-i problema?

— Motivul pentru care nu i-ai văzut pe puntea de zbor este că sunt consemnați la sol, găoază. Poate chiar permanent. Iar Batman „nu ia prizonieri” – i-a consemnat şi pe RIO, pentru că n-au avut sânge în instalație să-şi țină piloții sub control. Aşa că fii atent la mine – dacă mai tragi un foc, un singur foc, înainte ca să primim ordinul *weapons free,* mă catapultez. Eu singur. N-ai decât să te duci singur înapoi pe portavion şi să le explici lui Batman şi lui CAG de ce te-ai întors fără RIO şi canopie şi de ce ai tras asupra unui vas civil neînarmat. Ai priceput?

— Dacă-l lovesc, este pentru că am *weapons free* şi se află pe curs de apropiere de portavion.

— Bine. Caută-ți singur alt RIO, a izbucnit Gator.

— Întotdeauna mă ameninți aşa, dar încă nu te-ai catapultat, a observat Bird Dog.

Acum se aflau la un sfert de milă de pupa navei. A tras uşor de maneta de gaze şi a stabilizat nivelul de zbor al

avionului.

— N-ai tu suflet să faci aşa ceva. Iar acolo, jos, sunt rechini.

— Rechini, pe dracu. Mai bine am de-a face cu ei, decât să dau ochii cu Batman dacă e ofticat pe tine. Mai bine un picior muşcat, cel puțin obțin o trecere în rezervă pe motive medicale, nu o curte marțială.

Bird Dog a rămas tăcut. Vibrația caldă a motoarelor Tomcat-ului îi învăluia ca o pătură.

— Cheamă-l pe *Jefferson,* întreabă care-i statusul, spuse în sfârşit, cu o notă de resemnare în voce.

Gator a slobozit un suspin de uşurare. A comutat pe canalul tactic şi a contactat specialistul care acționa drept controlor pentru interceptarea aeriană.

— Cer statusul pentru nava care se apropie, a întrebat Gator.

— Pentru toate posturile de artilerie, toate avioanele, NU TRAGEȚI! a intervenit o voce nouă pe canalul tactic. Aici TAO *Jefferson* – nava pe curs de apropiere este *prietenă,* repet, *prietenă.* Toate posturile, *weapons tight.*

— Sfinte... a răsuflat Gator. *Prieten.*

— Ai recepționat, Tomcat 2-0-1?

— *Roger,* redesemnat ca *prieten.* Cine dracu-i la bord?

— *Admiral* Tombstone Magruder şi escorta lui, a răspuns prompt AIC[167].

A făcut o pauză apoi a continuat.

— TAO a ordonat să rămâi deasupra şi să te asiguri că nimeni n-o să-l deranjeze până ajunge aici. Ai înțeles? Îndatoriri de escortă, 2-0-1.

— *Roger,* am recepționat tot, a confirmat Gator.

A comutat pe ICS.

— Bird Dog, avem cinci minute ca să formulăm o explicație credibilă. Vorbeşte.

Lucky Star

1100 ora locală (Zulu-10)

Pupa portavionului se ivea din ape ca o stâncă masivă răsărită pe neaşteptate în mijlocul oceanului. Deşi Tombstone o văzuse de nenumărate ori din acest unghi, de cele mai multe ori din bărci pneumatice, mărimea portavionului îl uimea întotdeauna. Părea atât de mic când te aflai în aer pe panta de aterizare, încât ți se strângeau

---

[167] AIC – Air Intercept Controller – controlor de zbor.

biluțele, iar stomacul urca în gât de fiecare dată când trebuia – dracu ştie cum – să pui un Tomcat de treizeci de tone pe o punte care părea cât un timbru de mare. Părea mic doar văzut de sus, nu şi când erai destul de ghinionist ca să vii prea jos, sub panta de aterizare – ghinionist sau pur şi simplu nepriceput, deşi ei niciodată nu gândeau în aceşti termeni. Din aer, era întotdeauna prea mic, prea îndepărtat, tarmacul cenuşiu năpustindu-se spre tine cu viteze imposibile, pe când tu te străduiai să menții parametrii de altitudine, pantă şi direcție către linia centrală şi cel de al treilea cablu arestor.

Dar de aici, uitându-te în sus la masiva formă metalică ce se ridica din ape, părea o navă cu totul diferită de cea ştiută.

— Mare-i afurisita, nu-i aşa? a remarcat generalul.

Tombstone a aprobat cu o mişcare a capului.

— Are la bord destulă putere de foc, ca să-şi facă treaba. Destulă.

— Păi, e bine.

Generalul s-a dus la babord şi a început să manevreze expert parâmele. Doi ofițeri inferiori a sărit să-l ajute, împreună cu un marinar de la Coast Guard. A acceptat ajutorul lui *Captain* Henry, dar le-a făcut semn celorlalți să se îndepărteze. Tombstone ia supravegheat mişcările

precise, competente.

— Ați mai făcut asta, nu-i aşa?

— Am navigat toată viața, a spus generalul.

— Poate că v-ați înrolat în Arma nepotrivită?

Generalul a dat din cap.

— Chiar dacă aş crede aşa ceva, e puțin cam târziu pentru cariera mea să-mi schimb specializarea, nu crezi?

La bordul lui *Jefferson,* puntea pupa era plină de marinari, fiecare dotat cu echipamentul de salvare. Haosul controlat s-a transformat într-o ceremonie de primire sub comanda unui scorțos *chief petty officer* veteran.

Cei din Coast Guard au aruncat parâmele marinarilor de la manevră. În curând nava a fost amarată lângă bordul portavionului, iar echipajul se pregătea să o părăsească.

— După dumneata, *Admiral,* a spus generalul, rezolvând delicata problemă a celui mai mare în grad care trebuie să debarce primul. Tombstone aprecie curtoazia, dar se gândi că în următoarele săptămâni vor avea prea puțin timp la dispoziție pentru a-şi face griji cu privire la ce *admiral* este mai mare în grad. De altfel, odată aflați la bordul lui *Jefferson,* era oricum, show-ul lui Batman.

Tombstone a urcat îndemânatic scara şi a răspuns salutului ofițerului de cart, apoi a ordonat sec:

— Fără bătăi de clopot. Avem treabă de făcut.

Commander-ul din fața sa a confirmat.

— Dacă vreți să mă urmați, *Admiral.*

I-a salutat pe ceilalți ofițeri superiori pe măsură ce urcau la bord, apoi i-a condus în interiorul navei.

Cinci minute mai târziu, intrau în sala de şedințe a amiralului aflată chiar lângă TFCC. O consultare era în plină desfăşurare, condusă de Batman.

— ...Până vom primi ceva întăriri, spunea Batman, apoi s-a întrerupt. S-a ridicat, a ocolit masa şi s-a apropiat de Tombstone cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să vă revăd, *Admiral.* Înțeleg că ați venit să ne acordați o mână de ajutor pentru a ieşi din treaba asta?

Tombstone a aprobat.

— Nu că ați avea nevoie.

Se întoarse şi făcu prezentările celorlalți din echipă, care-l urmaseră ca un cârd de rațe.

— Luați loc pe unde puteți, spuse Batman, arătând spre un şir de scaune de lângă pereți. Tocmai treceam în revistă situația actuală. Ne-au sosit nişte informații interesante de la băieții de pe insulă. Avem acolo o echipă SEAL – poate ați auzit de ei. *Squad* 2 din SEAL *Team-7.*

— Dom le, dar repede s-au mişcat… a spus Tombstone.

— Nu. Erau deja sus în munţi, executând nişte exerciţii comune cu SAS britanic, când treaba s-a-mpuţit.

Batman avea o privire întunecată.

— Este ceva incredibil, Stony. Cine s-ar fi gândit măcar că se va întâmpla aşa ceva?

— Cred că ai aflat povestea de la Tomboy.

Batman a confirmat.

— M-a informat imediat ce a ajuns la bord. Dar mai sunt şi altele de ştiut?

— Doar nu crezi că mi-am planificat luna de miere în funcţie de problemele de securitate naţională, nu-i aşa?

— Nu, cred că nu. Totuşi, a naibii coincidenţă.

— Chiar asta a fost – o coincidenţă.

— Păi, cum am spus – trageţi un scaun şi hai să începem.

Batman i-a informat pe scurt pe noii veniţi privitor la situaţia din aer, încheind cu:

— Al dracului de greu să faci ceva, atât timp cât ei sunt deasupra insulei. Riscăm să omorâm mai mulţi americani decât au omorât ei până acum.

— Deci, presupun că SEAL au ceva planuri? a spus generalul, primele lui cuvinte după prezentarea cu Admiral Wayne. De obicei ei sunt pe fază.

— Vorbim cu ei prin SINCGAAR[168], iar comunicațiile au fost bune toată ziua. La noapte se vor ocupa de situația ostaticilor de la Comm Center[169]. Nu mă aştept să aud ceva de la ei pe durata efectuării operațiunii – au ordin de tăcere radio – dar s-ar putea să vedem ceva focuri de artificii.

— Şi atunci ce vom face noi? a întrebat generalul pe un ton care aproape impunea acțiunea.

— Avem o unitate amfibie ce staționează în larg, spuse Batman. Imediat ce-i ordonăm, va executa debarcarea pe țărm.

— Fără superioritate aeriană? a întrebat sec Tombstone. Avea în fața ochilor viziunea schijelor de metal ce străbăteau aerul, fragmente de carne arzândă când a explodat combustibilul, companii întregi aflate sub focul mitralierelor pe când încercau să stabilească un cap de pod pe plaje.

— Va fi un dezastru dacă încercăm aşa ceva.

— Ştiu. Despre asta discutăm acum – cum să preluăm inițiativa pe cer. Dacă aveți vreo idee, vorbiți.

---

168 SINCGAARS – Single Channel Ground and Airborne Radio System – sistem radio utilizat de forțele armate ale SUA şi aliate. Este foarte fiabil, securizat şi uşor de manevrat. Poate funcționa pe frecvențe fixe sau aleatorii (poate comuta automat pe 111 frecvențe/secundă).

169 Comm Center – Centrul de Comunicații.

— Hai să vedem ce avem până acum, a spus Tombstone. Apoi vorbim.

13

USS Centurion

1105 ora locală (Zulu-10)

Un submarinist – chiar şi cu numai cinci ani în urmă – n-ar fi recunoscut operaţiunea la adâncime periscopică pe care o executa acum *Centurion.* Nu exista niciun catarg negru care să străpungă suprafaţa apei, niciun vârtej provocat de elice, niciun siaj de apă turbulentă la pupa. Doar o mică protuberanţă neagră care abia depăşea suprafaţa oceanului, doar cât să nu fie acoperită de valuri.

Nava era dotată cu echipament de ultimă oră în ceea ce priveşte tehnologia cu fibra optică, iar un singur conduct montat pe suport în vârful tijei permitea o completă flexibilitate operaţiunilor periscopice. Nu mai exista rotirea periscopului pentru a asigura vederea de trei sute şaizeci de grade a orizontului, nici schimbări manuale ale rezoluţiei, nici comutări între periscopul de cercetare şi cel de atac. În schimb, fibra optică asigura o imagine digitalizată care

apărea ciudat de clară celor din compartimentul de control.

— Măcar ştim unde sunt acum băieții buni, spuse *Captain* Tran. Puse degetul subțire pe simbolul lui USS *Jefferson,* aflat acum în centrul ecranului. Nu-mi place să fiu atât de aproape de el, dar nu prea avem de ales. Nu atât timp cât celălalt submarin se află în zonă.

Privi către gaşca de la sonar, cu ochii întrebători, fără a mai trebui să formuleze întrebarea.

— Deocamdată, nimic, sir, dar la un moment dat, tot va trebui să vină sus ca să „respire", a spus *chief,* tehnicianul sonar. Probabil se va îndepărta de portavion ca să facă treaba asta, iar atunci, va intra în zona noastră.

Tran aprobă dând din cap. Inevitabilele limitări ale submarinelor diesel le făceau foarte vulnerabile la detecție şi atac. Totuşi, ei au observat unele caracteristici neobişnuite la acest contact. Iar dacă era realmente hotărât să nu se lase descoperit, putea găsi o groapă potrivită pe fundul apei în care să staționeze la noapte, cu consum minimal de energie pentru a-şi conserva bateriile. Aşa putea rezista o zi-două fără *snorkeling.* Mai mult decât suficient pentru a se furişa pe tăcute în ape libere, iar apoi să se îndrepte spre *Jefferson.* Şi dacă se întâmpla aşa ceva.

Nu, nu se va întâmpla. Pentru că el, *Captain* Franklin

Tran, îi va băga o torpilă în cur, atât de adânc, încât nu va mai rămâne nimic din celălalt submarin, decât fragmente de metal împrăştiate pe fundul oceanului şi aşa pavat literalmente cu atât de multe epave.

Captain Tran era a doua generație de americani. Bunicii săi şi părinții au fugit din Vietnam în timpul războiului. Primii lor ani petrecuți în America s-au dovedit a fi foarte grei pentru ei toți, cu prejudecăți ale societății şi sentimente antirăzboinice, un mediu cultural care cu greu a lăsat să iasă la suprafață războinicul din el. Într-adevăr, dacă s-ar fi gândit – dar nu a făcut-o – Tran s-ar fi întrebat dacă decizia de a pleca din țara natală a fost o decizie înțeleaptă.

Încă din anii tinereții, Tran a ştiut că vrea să se înroleze în Navy. În US Navy, unde să-şi facă o carieră în cea mai elitistă forță de luptă la care putea avea acces. A fost fascinat de submarine încă de la început, chiar din anii de copilărie, uimit că o astfel de navă relativ mică poate fi o forță atât de puternică. În timpul Războiului Rece, admirația sa pentru submarine a crescut pe măsură ce a înțeles presiunea uriaşă sub care operau căpitanii şi echipajele acestora.

Bunicii săi au fost patrioți americani convinşi, recunoscători țării de adopție pentru şansele pe care le-au

acordat lor şi copiilor lor ca rude îndepărtate şi veri ai celor care au fost măcelăriți în țara natală. Părinții săi au fost ceva mai puțin entuziaşti, adânc implicați în sentimentul antirăzboinic care înflorise în timpul Războiului Rece. Preocuparea fiului lor de a intra în Serviciul Tăcut (submarine) îi năucise la început, apoi i-a iritat.

În ciuda eforturilor lor, el şi-a depus cererea de înscriere la Academia Navală. A absolvit cu brio, cu eforturi susținute, printre primii din clasa sa. Mai erau şi alți asiatici printre colegii săi – trei, mai exact. Toți era foarte buni la matematică, dar nu au arătat niciun interes pentru submarine. Mai degrabă, se gândeau la o poziție în Statul Major, decât la aceea de războinic de prima linie.

Dar Franklin Tran era un războinic. Avea în sânge, înscris în adâncul genelor, că nu poate avea altă carieră în US Navy.

S-a înscris, a fost acceptat, şi a supraviețuit interviului cu *Admiral* Rickover[170]. Cu mult succes, chiar.

Începuturile carierei au fost asemănătoare cu ale oricărui tânăr ofițer, dar presărate cu câteva incidente urâte, cu

---

[170] Hyman George Rickover (27.01.1900-8.07.1986) – a fost un amiral cu 4 stele cunoscut ca „tatăl Marinei Militare Nucleare"(200 submarine, 23 portavioane şi cruises, cu propulsie nucleară) .

substrat rasial, în vestiare. Totuşi, a ignorat mârlăniile, considerându-le doar nişte obstacole obişnuite pe care trebuie să le depăşească pentru a-şi îndeplini visul – comanda unui submarin al US Navy.

Acum, douăzeci de ani mai târziu, servind într-o Navy în cadrul căreia rolul submarinelor s-a modificat considerabil de-a lungul decadelor, avea propria sa navă. A primit comanda acum trei luni, suficient timp ca să o treacă printr-o revizie tehnică şi o inspecție a reactorului nuclear, iar acum erau tocmai se pregătiseră pentru prima patrulare, când au primit ordinele. Când s-a întâmplat tragedia.

Chiar şi acum, el nu era cu totul sigur asupra a ceea ce se petrecea pe insulă. Ştia doar că erau probleme, mari probleme – iar el era chiar în miezul lor.

— Vreau acel submarin, spuse încet, dar vocea i-a fost auzită în toate ungherele centrului de comandă.

A privit în jur ca să se asigure că toți sunt atenți.

— Îl găsim, îl distrugem. Întrebări?

— *No, sir.* A răspuns COB[171].

A bătut pe spate pe unul dintre tehnicienii sonar.

---

[171] COB – Chief of the Boat – subofițer marinar de la bordul submarinelor răspunzător cu ordinea, disciplina, pregătire şi moralul echipajului de grade inferioare-subofițeri.

— Iată-l pe flăcăul care o va face pentru dumneavoastră, *sir.*

S-a întors spre ecranul sonarului, încercând să găsească semne cum că inamicul a fost detectat.

Heaven Can Wait

1115 ora locală (Zulu-10)

— Uite-l din nou, a strigat Jack. A precizat distanța şi direcția, iar Adele a transmis informația prin telefon lui Lab Rat. Se întoarce direct către noi, scumpo. Spune-i că eu cred... oh, *shit!*

Într-o mişcare rapidă, Jack a coborât scara pe puntea-pupa. A scos un cuțit cu care a tăiat saula ce amara mica barcă de salvare pneumatică, apoi a împins-o în apă.

— Jack, dragule? Ce se-ntâmplă?

— Rămâi la pupa, a ordonat Jack. Să nu pleci de aici, OK? Îți explic imediat.

Vorbele i-au alunecat înapoi spre ea, în timp ce alerga iar la prova.

— Nu ştiu ce se întâmplă, a spus Adele în telefon pentru Lab Rat. Jack a lansat *dinghy* în apă şi e foarte grăbit. S-ar

putea să fie…

S-a întrerupt când l-a văzut pe Jack fixând roata cârmei cu două cordeline scurte, iar apoi a împins maneta de gaze la maxim. *Heaven Can Wait* a ţâşnit înainte.

O clipă mai târziu, Jack a fost lângă ea.

— Haide – trebuie să trecem în barca de salvare, a spus el.

— Jack, ce se-n…

Adele nu a mai avut timp să-şi termine întrebarea. Chiar când a început să vorbească, proaspătul ei soț a îmbrâncit-o peste bord.

USS Centurion

1120 ora locală (Zulu-10)

— Torpilă în apă, a strigat Jacobs, în timp ce mâinile i se mişcau frenetic pe consolă. Producție rusească, acustică şi *wake-homer.* Pe direcția 1-7-9, distanța… *Sir!* Se îndepărtează de noi.

— Se îndepărtează? s-a mirat Tran. Eşti sigur? Ținta este portavionul?

— *Yes, sir.* Şi după cum se vede, pare a fi aproape.

Aproape, la naiba. Ăsta are manevrabilitatea unei balene reumatice. Până ce va lua viteză, torpila se va înfige în el.

Chiar atunci, o semnătură acustică nouă a apărut pe ecranul verde. Era vorba de o elice mică ce se învârtea frenetic în timp ce se îndrepta la unghiul potrivit, în calea torpilei. Părea a fi.

După o clipă, Tran a confirmat gândul lui Jacobs.

— Este o momeală, a spus el incredul. Schipper-ul yacht-ului a accelerat ca să facă destul zgomot, încât torpila să se îndrepte spre el, nu către portavion. Dacă merge, va fi unul dintre cele mai curajoase gesturi la care am asistat vreodată.

Au privit în tăcere, aproape temându-se să respire, ca şi cum sunetul ar fi putut afecta îndrăzneața cursă a morții ce se desfăşura la suprafața apei. Torpila şi-a continuat cursul, făcând un mic viraj când, în mod evident, a detectat pupa portavionului. Au auzit cu toții sonarul de căutare din capul torpilei, care umplea spațiul subacvatic cu un ciripit ascuțit.

Apoi yacht-ul a ajuns în fața torpilei, semnătura sa acustică acoperind-o complet pe cea a portavionului. Torpila păru să şovăie o clipă, ca şi cum ar fi fost confuză, apoi a făcut un viraj brusc la stânga.

— A muşcat momeala! a spus Tran, cu o voce aproape tare pentru un submarinist. Se duce după ea.

A fost o urmărire scurtă, zadarnică. În ciuda vitezei yacht-ului, torpila a ajuns-o cu uşurinţă. Tehnicienii de la sonar şi-au scos căştile de la urechi, anticipând detonarea. Au auzit bufnitura înfundată din afara submarinului atunci când torpila şi-a găsit ţinta.

— Nu avem soluţie de tragere, a anunţat Pencehaven. *Captain,* am pierdut contactul cu celălalt submarin.

— Găseşte-l, a ordonat Tran.

Rămăşiţele lui Heaven Can Wait

1125 ora locală (Zulu-10)

Jack înota pe lângă ea.

— Eşti OK?

— Afurisitule, puteai să mă previi, a izbucnit ea.

Jack a aprobat.

— Puteam – da n-am făcut-o. Arătă înainte, spre barca de salvare. Putem să ne certăm după ce ne urcăm la bord.

În câteva minute s-au apropiat şi s-au agăţat de fiecare parte a bărcii pentru a se odihni puţin înainte de a se urca.

— Hai să nu mai zăbovim, a spus Jack. Apa e caldă.

Ultimul lui comentariu nu avea nevoie de explicații. În timp ce apele calde din jurul insulelor Hawaii garantau că nu vor muri de hipotermie, aveau însă propriul lor pericol – rechinii. Multe specii înotau în aceste ape, iar zgomotul torpilei i-a atras, fără îndoială, dacă nu a făcut-o înotul celor doi.

Ea s-a întors privind la *Heaven Can Wait,* care-şi continua ferm acelaşi curs avut când au sărit peste bord.

Zgomotul în sine era înfundat, transmis mai mult prin ape decât prin aer. Yacht-ul păru să tremure, apoi s-a rotit violent la babord. O clipă, Adele a crezut că nava se va întoarce şi va veni peste ei, ca şi cum o mână nevăzută rotea timona.

Apoi *Heaven Can Wait* s-a aplecat la tribord, ajungând repede la patruzeci şi cinci de grade, apoi la nouăzeci. O gaură uriaşă s-a văzut în coca expusă, pe unde pătrundea apa cu furie. A urmat încă o serie de explozii mici când apa relativ rece a mării a ajuns la motoarele diesel încinse. Adele a crezut că nava se va scufunda pe tăcute, dar a urmat o explozie puternică.

— Jos! a strigat Jack la Adele, şi s-au scufundat amândoi.

Ea a privit în sus, prin apă, şi a văzut resturile yacht-ului zburătăcite pe deasupra lor. Doamne, dacă lovesc barca şi ei rămân în apa cu rechini? Au ieşit la suprafață şi au văzut micul *dinghy* aflat în stare bună.

Heaven Can Wait era acum doar fum, flacără şi resturi împrăştiate pe suprafața oceanului.

14

USS Jefferson
TFCC

1130 ora locală (Zulu-10)

În afară de a lansa restul dotărilor ASW şi să navigheze în continuare, erau puține lucruri pe care putea să le facă *Jefferson* în legătură cu subul inamic care a avut îndrăzneala de a lansa o armă asupra portavionului. Contactul a fost sigur în interiorul zonei de siguranță a lui *Centurion,* iar în timp ce *Jefferson* putea patrula la marginea acesteia, nicio armă nu putea fi lansată în interiorul ei. Era prea mare pericolul de a-l doborî pe *Centurion* în locul subului chinez. Oricât ar fi dorit să arunce în apă toate torpilele avute la dispoziție, Batman a fost forțat să se retragă şi să-l lase pe *Centurion* să-şi facă treaba. De altfel, în aceste momente, avea destule probleme pentru care să-şi facă griji.

Compartimentul a început să miroase a prea mulți

oameni care n-au mai făcut cam demult un duş. Batman şi-a verificat discret subrațele şi s-a înfiorat de propriul miros. Nu conta – mai trecuseră prin aşa ceva, iar mirosul de transpirație nu a împiedicat pe nimeni să-şi facă datoria. Şi era gata să parieze că flăcăii de la celălalt capăt al liniei SINCGAAR miroseau şi mai rău. Şi totuşi, nu era nicio urmă de frustrare în vocea, calmă, plină de încredere, care se auzea pe circuit.

— Nucleare – fără nicio îndoială. Chinezii au cerut să ne retragem din zonă sau vor detona una la complexul CINCPACFLEET[172]. Sir, cu experiența mea de militar, nu am nicio îndoială că nu blufează.

Nu era nicio nuanță de panică în vocea SEAL, doar hotărâre totală, fermă.

— Dați-ne douăsprezece ore, *Admiral.* Cred că putem rezolva problema.

Batman a înjurat pe tăcute, apoi a luat microfonul.

— Aveți echipament RADIAC[173]?

---

172 CINCPACFLEET – Commander in Chief Pacific Fleet – Comandantul Flotei din Pacific.

173 RADIAC – Radioactivity Detection, Identification and Computation – se referă la tipurile disponibile de echipament şi aparate de măsură a nivelului de radiații.

— Negativ, *sir.* Dar avem informații că e montat într-un camion. Știm unde să căutăm și știm ce avem de făcut. Nu par a fi prea multe opțiuni, *sir.* Atât timp cât au chestia asta nucleară la punctul zero, în complexul CINCPACFLEET, nu avem alte variante.

Fără a mai aminti de ostatici, se gândi Batman și-l trecu un mic fior rece. Dar ofițerul SEAL avea dreptate – oricum, probabilitatea ca cineva din complex să supraviețuiască nu era mare. Erau toate șansele ca atunci când chinezii se vor retrage – și într-un final vor trebui să o facă – ostaticii să fie executați. Americanii nu prea puteau face mare lucru legat de aceasta, dar, deși pierdeau o bătălie, puteau totuși câștiga războiul. Iar cheia reușitei era eliminarea armei nucleare.

Superioritatea aeriană – era altă problemă, reflectă Batman obosit, frecându-și ușor fruntea cu mâna. Indiferent cum ar fi privit problema, nu prea existau variante la angajarea luptei direct deasupra orașului. Iar asta însemna pierderi de vieți, cele mai multe din rândul civililor. Nu exista nicio posibilitate de evacuare, mai ales după demonstrația de forță asupra avionului de linie, când au cucerit insula. Nu, oamenii care erau în teritoriu trebuiau să rămână acolo, chiar dacă Batman va trebui să facă pe

dracu-n patru ca să evite pierderile colaterale.

— Douăsprezece ore, ai spus? a întrebat Batman din nou.

— *Yes, sir.* Dacă nu reuşim nimic până atunci, amiralul poate lua în considerație varianta unei lovituri chirurgicale asupra complexului. Distrugerea bombei prin metoda dură.

Din vocea SEAL nu răzbătea nicio urmă de teamă.

Batman revăzu din nou, mintal, lista cu numele ostaticilor, recunoscând pe mulți dintre ei ca vechi şi dragi prieteni. Se înrolaseră cu toții în Navy, unii pe nave, ca navigatori, alții în aviația ambarcată. Dar cu cât înaintezi în grad, cu atât mai puțini egali ai, iar el îi cunoştea bine pe fiecare dintre ei. Putea ordona moartea lor?

Sigur că putea, aşa cum le ordona în fiecare zi piloților să zboare, ştiind că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Dar acum era un sentiment cu totul diferit, că oamenii de la sol ar putea muri fără a avea posibilitatea să riposteze prin luptă.

— Douăsprezece ore, a hotărât, în sfârşit. Apoi, intervenim noi.

Batman a închis microfonul, apoi s-a ridicat din scaunul său înalt aflat în mijlocul TFCC.

— Sunt în sala de şedințe, dacă ai nevoie de mine, i-a spus lui TAO. Şi trimite acolo restul echipei mele.

Barca de salvare Heaven Can Wait

1140 ora locală (Zulu-10)

Adele simțea o durere adâncă, puternică, în muşchi de la vâslit. După treizeci de minute de tras la pagaie, portavionul nu părea a fi mai aproape decât la început. Iar curenții marini erau contrari, ceea ce nu-i ajuta deloc. Dar pe fața lui Jack stăruia o expresie de hotărâre nestrămutată şi continua să scufunde pagaia în apă, să tragă de ea, apoi să o scoată în aer, gata pentru reluarea mişcării, iar şi iar. Musculatura dorsală se umfla, iar Adele putea vedea după devierea uşoară a provei că el vâslea cu mai multă forță decât ea. Începu şi ea să mânuiască pagaia cu toată determinarea.

Avioane şi elicoptere de pe portavion îi survolau. La început a crezut că sunt echipele de salvare, dar Jack i-a explicat că erau unități antisubmarine. Ar fi putut capta atenția vreunui pilot, dar salvarea celor doi Simpson era de departe pe locul doi după scufundarea submarinului.

Deodată, Jack s-a oprit din vâslit. S-a aplecat peste bordul pneumatic privind atent la suprafața apei din prova.

Apoi s-a întors către Adele, cu o expresie incredulă pe față.

— Acolo, în față, este cineva în apă, a spus.

— Alt marinar?

Jack şi-a luat iar pagaia şi i-a făcut semn şi ei să continue vâslitul.

— Trebuie să-l luăm la bord, a spus.

— Sigur că-l luăm.

Adele a oftat când a văzut cât de departe de cursul lor îi va duce misiunea de salvare. Fiecare metru pierdut în bătălia cu valurile, era un metru care trebuia mai târziu recâştigat dacă voiau să ajungă la siguranța oferită de portavion. Dar Jack avea dreptate. Legile maritime internaționale, scrise şi nescrise, prevedeau că orice navă – inclusiv barca lor de salvare – era obligată să acorde ajutor în cadrul operațiunilor de salvare.

La următoarea mişcare, ea a tras prea tare de pagaie, rupând ritmul şi plutirea bărcii pe apă. În gând, s-a rugat pentru iertare.

În cinci minute, s-au apropiat de persoana din apă. Adele a văzut că era în stare de inconştiență aproape, plutind pe spate, susținut de vesta de salvare. Ea a încetinit ritmul de vâslire, în ritm cu Jack, care manevra barca spre omul din apă. Când au ajuns la vreo trei metri, ea a şoptit.

— Este... Este un chinez!

Jack a confirmat dând din cap, dar fără să spună nimic, însă ea a observat cum i se albesc încheieturile degetelor de la strânsoarea pe vâslă.

Şi ce dracu ar trebui să facă cu un chinez? A făcut parte din echipajul responsabil cu ghidarea submarinului care i-a atacat? Alimentase cu combustibil vreun avion care acum survola Hawaii, sau îl încărcase cu armele care deja au ucis atâția oameni?

Ea era sigură că şi Jack gândea la fel. În sfârşit, el a oftat şi a lăsat vâsla jos, în barcă.

— Menține direcția, a ordonat.

Adele manevra pagaia în apă cu mişcări uşoare, menținând barca spre om. Jack s-a aplecat peste bordul pneumatic şi l-a înşfăcat de gulerul vestei de salvare şi, cu efort, la tras pe jumătate în barcă. Cu muşchii puternic încordați, a mai făcut un efort supraomenesc şi l-a adus pe om cu totul la bord.

Acesta era de statură mică, chiar şi pentru un chinez. Avea ochii pe jumătate închişi, iar fața era arsă rău şi băşicată. Vorbea repede, bolborosind neinteligibil în limba maternă. Jack l-a verificat, să vadă dacă are răni sau fracturi. În sfârşit, s-a îndreptat de spate şi a spus:

— A stat în apă cam două zile, cred eu. De mirare că nu l-au păpat rechinii. N-am găsit nimic serios, doar expunere la soare şi deshidratare.

— Aş fi vrut să-l fi terminat rechinii, a spus Adele cu amărăciune.

— Ştiu.

Jack se uita undeva, în depărtare, ca şi cum s-ar fi luptat cu propria conştiință. Apoi a oftat.

— Eh, nu l-au mâncat. Iar acum este aici.

A luat o sticlă cu apă şi, după ce a deşurubat dopul cu grijă, a lipit-o de buzele marinarului. Apa proaspătă s-a revărsat peste buzele arse şi umflate, care a părut că-şi revine încet. Ochii îi erau puțin întredeschişi, şi, cu efort, s-au ațintit asupra lor. A încercat să ridice o mână pentru a ține sticla, dar era prea slăbit. Jack a dat din cap, spunând:

— Nu, bea doar.

Jack ținu sticla la buzele omului şi-i turna încet apa în gură. Acesta a început să tuşească rău, cu pieptul cuprins de spasme, şi nu mai putu să bea. Dar când accesul de tuse a trecut şi a putut să respire normal, a făcut semn spre sticlă. De data aceasta, a putut să bea cu înghițituri mici. Jack a retras sticla, pentru că omul încerca să o bea pe toată odată.

— Uşurel, amice, a spus Jack. Bei prea mult, prea repede şi iar o să-ţi iasă pe nas.

Omul a cerut iar sticla, şi de data asta a băut cu înghiţituri mici. Jack a udat o cârpă şi ia şters faţa cu mişcări blânde. Apoi a aplicat un unguent antiseptic pentru a-i trata arsurile.

— Are nevoie de îngrijire medicală, a remarcat Jack.

Privirea i s-a mutat de la chinez la *Jefferson,* aflat încă atât de departe.

— Iar acolo este singurul loc unde o poate primi.

Oftând, a luat vâsla din nou.

Adele a ridicat-o şi ea pe a ei, deşi simţea cum îi cresc băşicile din palme. Omul a spus câteva cuvinte în limba sa, pe care ea nu le-a putut înţelege. Dar înţelesul era clar din tonul vocii. „Mulţumesc”, sună cam la fel în orice limbă, indiferent de cuvintele folosite. Ea a dat din cap ca răspuns, dar a refuzat să-l privească.

— Vorbeşti engleza? L-a întrebat jack.

— Da. Cuvântul era puţin ezitant. Înţeleg mai bine, dar nu pot vorbi.

— De pe ce navă eşti?

Marinarul s-a răsucit căutând o poziţie mai comodă, apoi a arătat către o navă din depărtare. Era una mare pe care

Lab Rat o numise *Rising Sun.*

USS Jefferson

TFCC

1145 ora locală (Zulu-10)

Încăperea fierbea de mânie, ce venea atât din partea echipei lui Batman, cât şi a echipajului pe care Tombstone l-a adus cu el. Tombstone a păşit în capul mesei, i-a salutat pe cei doi înalţi ofiţeri, apoi a spus:

— OK, atenţie la mine! Avem nevoie de un plan, acum, imediat.

Le-a adus la cunoştinţă, pe scurt, cele raportate de echipa SEAL de la sol, după care a concluzionat:

— Vreau opţiuni. Pentru toate variantele de scenarii care vă trec prin cap. Nu ştim ce ordine vom primi, ce va trebui să facem, dar vreau neapărat un plan care să nu mă oblige să dobor MiG-uri în flăcări direct deasupra oraşului.

A urmat un moment de linişte, apoi generalul din Army a luat cuvântul.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să debarcăm trupe pe insulă. Aviaţia singură nu a câştigat niciodată un

război, a propos de ce s-a spus despre Kosovo.

Batman a aprobat.

— Bună subliniere, *General.* Dar înainte de a transporta trupele, trebuie asigurată superioritatea aeriană. Şi arătând spre Tombstone: Vechiul meu comandant începe să-şi facă griji în legătură cu situația de ansamblu, împreună cu restul echipei sale. Întrebarea mea în acest moment este cum putem folosi efectiv puterea noastră aeriană, în aceste circumstanțe?

— Unde este nava amfibie, Batman? a întrebat Tombstone. Peste câte zile putem avea trupe în zonă?

— Trebuie să ajungă mâine, a replicat Batman. L-a privit pe comandantul unității de Marines pentru a-I confirma informația, iar acesta a înclinat capul. Cum şi când le vom debarca, asta-i altă problemă.

Generalul Haynes a intervenit.

— Marines pot cuceri un cap de pod pe plajă, dar cred că e nevoie de cei din Army pentru a asigura întreaga insulă.

— Poate că da, poate că nu, a contrat Marine. Dacă suntem în stare să debarcăm, atunci putem susține întreg efortul. Cheia este aeroportul şi centrul de comunicații. Odată ce controlăm aeroportul, putem aduce tehnica de care avem nevoie. A făcut o pauză scurtă, apoi a admis în

silă. Desigur că n-ar fi chiar inutili câțiva dintre flăcăii dumneavoastră specializați în gherilă urbană.

Haynes a zâmbit nemilos.

— Îi veți avea.

Discuțiile care au urmat s-au axat pe logistica necesară mai întâi asigurării superiorității aeriene şi simultan cu respingerea accesului pe plaje a forțelor amfibii chineze. Tombstone a fost surprins de profesionalismul care s-a impus. Cu doar câteva ore mai devreme, erau doar nişte străini, dar aproape imediat, când s-au confruntat cu o problemă operațională, s-au contopit într-una dintre cele mai bune echipe de luptă din câte văzuse vreodată.

Iar el a fost cel care i-a ales. Împreună cu *General* Haynes, desigur, dar de fapt era echipa lui, alegerea lui care a adus la un loc combinația optimă de caractere, specializări, şi nivel de pregătire. El era cel ce filtra soluția de rezolvare a fiecărei probleme, extrăgând-o din opiniile discretului ofițer din forțele speciale de Informații pe care-l selecționase, temperându-l pe exuberantul pilot de KC-135 Air Force când se aprindea, scormonind în abisul de informații numit Hannah Green, conducând discuțiile către deciziile corecte. *El* i-a dat mână liberă lui *Captain* Henry din Coast Guard să execute ceea ce părea a fi o schemă

riscantă. În cele din urmă, deşi se baza pe talentul oamenilor pe care-i selecționase, era războiul *lui.*

A simțit o nevoie de justificare şi, o clipă, s-a întrebat de ce. Apoi şi-a dat seama. Comentariile lui Tomboy despre nevoia unui pilot de luptă şi nu a unui planificator, l-au rănit mai adânc decât crezuse. Totuşi, trebuia să admită că ea avea dreptate. Iar acum, analizând rezultatele muncii sale, a ştiut că ceea ce făcuse era la fel de important – chiar mai mult, judecând pe termen lung – decât să-şi pună fundu-n cockpit-ul unui Tomcat şi să se avânte spre orizont „cu pletele-n vânt”.

Într-un târziu, Tombstone a tăiat discuția cu un gest al mâinii. S-a aplecat peste masa metalică, ieftină, cu coatele bine înfipte şi cu ochii negri arzători pe fața-i obosită.

— Nu văd nicio soluție, Batman, a spus încet. Chinezii se folosesc împotriva noastră de faptul că dorim să evităm pagubele colaterale. Atât timp cât vor crede că ne este teamă să acționăm, avem mâinile legate. Deci, cel puțin între noi, cred că trebuie să luăm o hotărâre în legătură cu aceasta. La urma urmei, în vremuri ca acestea, doar forța aeriană reală, brută, poate aduce victoria.

Batman a rămas tăcut o clipă, apoi a confirmat.

— Trebuie să ne asumăm câteva victime printre civili, a

spus cu greutate.

S-au auzit unele mormăituri în încăpere, dar Batman le-a înăbuşit cu o căutătură aspră.

— Ca şi vouă, nu-mi face nicio plăcere, dar până când vom pune la punct un alt plan, nu avem de ales.

— Aşteptăm până ce arma nucleară este neutralizată, apoi îi măturăm de pe cer.

Batman a bătut cu palma în masă.

— Dacă avem suficient sprijin pentru alimentare în zbor, pot să-l fugăresc pe fiecare dintre piticaniile astea afurisite pe toată distanța până la continent. Şi – aşa să-mi ajute Dumnezeu – chiar asta intenționez să fac.

— Dar trebuie să luăm în calcul şi varianta că dispozitivul nuclear va fi detonat, a spus Lab Rat.

O tăcere ce exprima adânca oroare a cuprins încăperea. Lab Rat a ridicat din umeri.

— Încercăm să luăm în considerare toate scenariile, nu-i aşa? Ei bine, cred că este nițel cam prematur să presupunem că SEAL va reuşi.

A ridicat o mână pentru a preveni protestele.

— Nu spun că nu o vor face, fiți atenți. Dumnezeu e martor că echipa asta formidabilă a făcut imposibilul de prea multe ori, ca să-mi permit să nu-i acord credit. Totuşi,

avem de-a face cu un inamic care nu va ezita să sacrifice oricâți dintre proprii oameni pentru a-şi impune voința. Când se va întâmpla, noi trebuie să absorbim lovitura şi să continuăm să funcționăm.

A aruncat o căutătură aspră în jurul încăperii, privind în ochii fiecăruia.

— Ceea ce vreau să spun este că trebuie să fim perfect pregătiți pentru contracararea efectelor EMP. Să luăm acum precauțiile necesare pentru cazul că va exista o detonare. Să fim pregătiți pentru aşa ceva, oameni buni. Nu spun că se va întâmpla neapărat, dar dacă se-ntâmplă şi nu suntem pregătiți, va fi prea târziu să mai facem ceva.

Tombstone a oftat adânc. La asta s-a ajuns? Să se ia în considerație posibilitatea detonării unei bombe nucleare pe pământ american? A scuturat din cap, încercând să pretindă că nu crede în asemenea posibilitate, dar se confruntase cu chinezii de prea multe ori, în atât de multe scenarii. În Insulele Spratly, şi-au ucis proprii oameni doar pentru a pretexta că sunt atacați. În prea multe teatre de război din jurul lumii, a observat diferențele de mentalitate dintre forțele chineze şi cele americane. De exemplu, utilizarea torpilelor pilotate manual. Până şi ruşii erau mai uşor de înțeles decât enigmaticii chinezi.

— Poate... s-a auzit o voce slabă din spatele încăperii. Tombstone s-a întors ca să vadă cine a vorbit. Era pilotul de cisternă aeriană din Air Force.

— Poate, *sir* – adică, *Admiral* – ei bine... aş putea coordona eu problemele legate de realimentarea în aer, a continuat tipul de la Air Force. Vorbesc „limba”*, sir.* Țin gazu disponibil pe cer non stop, cât doriți. Dar, că veni vorba – ăăă, chinezii sunt novici în treaba cu portavioanele, nu-i aşa? Şi zboară avioane VSTOL, nu cu lansare convențională, da?

— Subliniezi evidența, tinere? a întrebat Batman.

— Poate că *da, sir,* a spus ofițerul Air Force, cu mai multă încredere în voce. Chiar acum, eu sunt cel mai bun exemplu de ignoranță pe care-l aveți la bordul vaporului. *Navei,* se corectă precipitat când un alt ofițer din Navy l-a înghiontit cu cotul în coaste. Oricum, mă gândeam la ultima oară când Pearl Harbor a fost atacat şi la unele strategii care au fost folosite atunci. Cred că, ştiind ceea ce am auzit despre navele şi avioanele dumneavoastră, ar exista o soluție pentru a-i atrage pe chinezi în larg.

Tombstone şi Batman au schimbat priviri neîncrezătoare, apoi primul a spus cu o voce blândă, plină de suspiciune:

— Şi nu ne spui cam ce idee ți-a venit?

Ofițerul Air Force le-a spus, întâi ca o schiță de plan, după care a intrat în detalii. Imediat le-a picat fisa şi altora din *staff* şi un murmur de nerăbdare a crescut în încăpere.

La sfârşit, Tombstone a încheiat discuția şi s-a întors spre Batman.

— Îți aminteşti, am mai făcut aşa ceva. Atunci a mers, nu?

Batman a aprobat.

— A mers al dracu' de bine. Dar ce te face să crezi că va merge de două ori la rând?

— Trebuie să meargă.

Tombstone s-a întors către ceilalți.

— La treabă.

Barca de salvare Heaven Can Wait

1240 ora locală (Zulu-10)

Pe măsură ce minutele se transformau în ore, pasagerului lor le-a revenit cunoştința. În timp ce ea începea să observe ceva progrese în apropierea de portavion, Adele îi vedea ochii fixați, atenți, ce arătau că înțelege ce încercau ei să facă. Lua mici înghițituri de apă, oferindule şi lor sticla. Prin

mişcări sugestive a cerut să o înlocuiască la vâslit, dar era evident că e prea slăbit pentru asemenea efort. Adele chiar a crezut că vede o notă de uşurare pe fața lui când i-a refuzat cererea.

Portavionul părea să crească tot mai mare, iar Adele putea vedea detalii tot mai mici, niturile ce mărgineau marile panouri metalice ce alcătuiau bordajul, oameni mişcându-se în interiorul hangarului, şi apa ce curgea din gurile de scurgere de la marginile punții de zbor. Cum au reuşit să scurteze distanța atât de repede? Dar explicația i-a apărut imediat, evidentă. Jack trebuie să fi ştiut tot timpul. Desigur, portavionul nu era staționar pe ocean, aşteptând ca amărâta lor de bărcuță să se apropie de el. Manevrase tot timpul, prima dată îndepărtându-se, iar acum venind sub un unghi spre ei. Ce prostie din partea ei că nu s-a prins de figură – nu era de mirare că păruse a nu se apropia de el. Totuşi, acum era altă treabă.

— Ai fumigenele de semnalizare la îndemână? a întrebat Jack.

Ea a făcut o rapidă inspecție.

— Aici.

El a luat-o şi a aprins-o.

— Nu avem nicio garanție că se vor opri din activitate şi

vor veni să ne scoată din apă, spuse el, privind-o atent în față ca să observe orice urmă de teamă.

— Ştiu.

Involuntar, ochii ei s-au îndreptat spre pasager. Nu oricine era atât de conştiincios vis-àvis de aplicarea legilor maritime. Dar, ce naiba, ei erau cetățeni americani, şi-şi pierduseră yacht-ul încercând să protejeze portavionul. În mod sigur, pentru aceasta li se datorează oarecare considerație şi prioritate în acțiunea de recuperare a lor din ape.

Dar cei de pe portavion nu aveau de unde şti că cei doi – acum trei – ocupanți ai bărcii oranj, culoarea internațională a echipamentelor de salvare, aflată în raza lor de vizibilitate, era aceeaşi cu care vorbiseră mai devreme cei de la departamentul de Informații. Telefonul mobil se pierduse odată cu yacht-ul.

Elicopterul care zbura în zona de la pupa portavionului a efectuat o uşoară schimbare de direcție către ei. A menținut distanța, plutind în aer la aproximativ şase mii de metri depărtare. Adele putea vedea strălucirea soarelui reflectat în canopie şi în lentilele binoclurilor îndreptate spre ei.

Jack a pus deoparte fumigena şi cu lampa de semnalizare a transmis semnalul internațional de ajutor SOS, apoi

cuvântul „medic” în cod Morse. Nu a existat niciun răspuns din partea elicopterului.

Pentru o clipă, Adele s-a simțit disperată. Apoi, în timp ce privea, un alt elicopter a fost lansat de pe puntea portavionului.

Desigur planul de zbor al elicopterului nu prevedea o misiune SAR, nu în timp ce operațiunile de zbor erau în plină desfăşurare. Recuperarea în siguranță a echipajelor aeriene era prima prioritate a elicopterului. Helo se orientase spre ei doar pentru a arunca o scurtă privire la ei, apoi, evident, au raportat portavionului despre ce e vorba, iar acesta a lansat al doilea helo.

După cincisprezece minute, al doilea elicopter era deasupra lor. Echipajul a coborât un cablu prevăzut cu hamuri, iar unul dintre ei echipat cu costum impermeabil de neopren a sărit în apă pentru a-i ajuta. Unul câte unul, au fost ridicați prin trapa de sub helo.

— Este cineva rănit? a strigat la ea un membru al echipajului pentru a se face auzit peste zgomotul produs de motoare.

— Expunere prelungită la soare, i-a răspuns, arătând spre pasager.

Membrul echipajului a făcut o figură surprinsă când a

realizat identitatea pasagerului epuizat, ars de soare.

— Un prieten al dumneavoastră? a întrebat.

În cuvinte puține, strigate, ea i-a relatat cum l-au salvat din ocean şi cine presupune că este. A văzut cum mila s-a estompat pe fața lui. După ce ea a terminat, omul i-a lăsat în grija sanitarului şi s-a dus să vorbească cu pilotul. Acesta a privit înapoi către ei, apoi a vorbit în microfon.

Membrul echipajului s-a întors la ei.

— Un translator este pregătit când vom ateriza, doamnă.

Ea a confirmat dând uşor din cap, vag iritată de faptul că statusul pasagerului era de mai mare interes pentru cei de pe portavion decât salvarea celor doi „spioni” ai lor. Totuşi, le putea înțelege preocuparea.

Când au aterizat pe puntea portavionului şi o grămadă de oameni au alergat către ei, Adele a observat un mic yacht remorcat la pupa. Era mai mic decât *Heaven Can Wait,* dar, privindu-l a avut o presimțire rea.

15

USS Centurion

1250 ora locală (Zulu-10)

Renny a închis ochii şi s-a lăsat pe spate în scaun. Şi-a pus mâinile peste căştile de la urechi şi le-a presat pe craniu. Acolo, la limita audibilului – nu. Stai. Iar a dispărut. A oftat uitându-se la Otter.

— Ai prins ceva? a întrebat, privind ecranul.

Otter a dat din cap.

— Auzi fantome, dom'le, a răspuns.

Renny a început să argumenteze, apoi a înțepenit când un sunet familiar s-a auzit în căşti.

— Elicopter, a respirat, cu o voce şoptită. Un elicopter care se apropie.

— Clasificarea? a întrebat OOD.

— Nu-i de-al nostru, asta-i tot ce pot spune. O expresie de serioasă îngrijorare a apărut pe chipul lui Otter. Nu-mi place, nu-mi place deloc, amice, i-a spus încet lui Renny.

Chiar deloc.

În timp ce ascultau, zgomotul elicopterului din căştile lui Renny, şi conversia lui vizuală de pe ecran devenea tot mai tare. Creşterea frecvenței indica faptul că aeronava se apropia direct de ei. În sfârşit, efectul Doppler s-a stabilizat, apoi frecvența a început să crească şi să descrească alternativ.

— E chiar deasupra noastră, a spus Renny, abia şoptit.

În jurul său, restul celor din echipaj stăteau tăcuți la posturi, iar lumina roşie, pulsatorie, anunța alarma la posturile de luptă.

— Chiar deasupra noastră, a şoptit.

Apoi o mică plescăitură, o a doua mişcare în apele oceanului, ca zgomotul făcut de o picătură de apă ce cade într-o cadă cu apă. Renny aproape că s-a ridicat din scaun.

— *Sonobuoy*[174], cred, spuse cu o voce abia auzită. Indiferent ce este, au aruncat ceva în... O explozie masivă a străbătut apa de lângă sub. Renny a țipat, scoțându-şi dintr-o mişcare căştile de la urechi, apoi a căzut, gemând. Controlul automat aproape că a blocat nivelul maxim al

---

[174] Sonobuoy – (sonar + buoy) sonar-geamandură relativ mic, care este lansat în apă din elicopter/avion/navă în cadrul măsurilor de detecție anti-submarină.

sunetului, dar a mai rămas destulă energie care, ajunsă la căşti, l-a făcut să simtă că o săgeată i-a perforat craniul.

Submarinul s-a înclinat puternic la babord şi apoi înapoi către tribord, în timp ce OOD se lupta să-l stabilizeze. Înclinarea spre înainte a apărut aproape imediat. Renny a simțit mişcarea amețitoare a navei angajată într-un viraj strâns la stânga, în timp ce era încă instabilă în urma efectelor exploziei, şi coborând la adâncime în acelaşi timp.

— Încărcături de adâncime, a spus, abia reuşind să-şi audă propria voce.

În spatele său, *chief* l-a bătut pe umăr şi l-a tras uşor din scaun. Căştile lui Renny se aflau deja la urechile lui *chief petty officer.*

— Încărcături de adâncime, fir'ar măsa'l dracului, cine naiba mai foloseşte acum încărcături de adâncime?

A doua explozie a dat imediat răspunsul la întrebare.

Submarinul plonja mai repede acum, dar era o mişcare controlată a navei care se refugia la o adâncime mai mare a apei şi nu a unui sub avariat de explozie. Cu cât ajungeau la o adâncime mai mare, cu atât erau mai departe de elicopterul de deasupra. Totuşi, scufundarea în sine prezenta pericole. Pe măsură ce creştea presiunea, creşteau şi potențialele consecințe ale unei eventuale fisuri oricât de

mică în coca navei. În jurul submarinului, presiunea apei creştea rapid, apăsând puternic pe fiecare centimetru pătrat al cocii. Pentru că apa devenea mai densă odată cu presiunea, devenea şi un mediu mai bun pentru transmiterea energiei acustice. O explozie la această adâncime ar fi fost amplificată nu numai în ceea ce priveşte cantitatea de energie ce ar fi lovit submarinul, dar şi în pagubele produse de orice avarie produsă în cocă.

— Cum naiba ne-au găsit? a întrebat Otter.

Mâinile i se mişcau frenetic pe butoanele consolei sonarului, verificând diferite frecvențe, căutând orice indiciu al vreunei amenințări prezente în jurul lor. Amândoi ştiau răspunsul la această întrebare.

— Niciun echipament nu era activ şi nu erau geamanduri-sonar în apă, a spus Renny. A fost celălalt submarin – trebuie să ne fi auzit cu sonarul pasiv, apoi a ieşit la suprafață şi a raportat poziția noastră.

— Bine, da când? Când? a întrebat Otter.

A derulat înregistrarea pe display, înapoi în timp.

— Când a fost momentul când ai auzit ceva?

Renny s-a aplecat şi a arătat un spot de pe ecran.

— Acolo. Imediat după asta.

— Asta a fost acum aproape treizeci de minute, a spus

Otter. Eşti sigur că atunci a fost?

Renny a dat din cap.

— Nu foarte sigur, dar timpul se potriveşte. Trebuie să fi fost foarte aproape de noi ca să ne fi putut auzi, şi e clar că nu doreau să fie pe aici când a început să arunce încărcături de adâncime. Deci, a mers *pe burtă,* a tras cu urechea, apoi s-a strecurat înapoi afară din zonă, înainte de a se ridica la suprafață pentru a raporta poziția. Până acum, a ajuns la cel puțin zece mile depărtare, poate şi mai mult.

— Atențiune, vorbeşte comandantul, se auzi vocea lui Tran în boxe.

Fiecare difuzor de pe submarin era reglat la volum minim, dar liniştea de pe navă era atât de adâncă, încât vocea îi era perfect audibilă.

— Se pare că am scăpat de elicopter, şi am să aduc submarinul din nou la adâncime mică. Mențineți liniştea la bord, chiar şi după ce dau încetarea alarmei. Se pare că am avut ghinionul să ne aflăm chiar sub elicopter când a aruncat gunoiul.

Renny a zâmbit, admirând abilitatea lui Tran de a rămâne calm în timp de criză. Era exact ceea ce trebuia pentru navă şi echipaj.

— Şi cred că avem de încheiat o mică socoteală cu

submarinul pe care l-am lăsat întreg în urma noastră, continuă vocea lui Tran, acum cu un uşor accent sudic. Aşa că ciocu’ mic, linişte şi vă garantez – o să-l aranjăm pe avorton, să nu mai ajungă vreodată în port.

Nu s-au auzit nici urale, nici aplauze, dar fiecare om de pe submarin a simțit valul de entuziasm ce a cuprins echipajul.

— Ne deplasăm iar spre poziția unde se află portavionul chinez.

În timp ce submarinul manevra, un dangăt puternic a reverberat prin întreaga cocă. Străbătu oasele şi carnea lui Renny, apoi a dispărut în neant. Nu era nevoie de întrebări, ştia ce s-a întâmplat. Antena ELF[175] remorcată a fost secționată. Comunicațiile subacvatice cu exteriorul erau terminate. Desigur, puteau să urce la adâncime mică şi să transmită-recepționeze mesaje, dar asta însemna să renunțe la invizibilitatea care era principala armă defensivă a unui submarin.

TFCC

[175] ELF – Extremely low frequency (ELF) – unde radio de foarte joasă frecvență (3-30 Hz) care pot pătrunde în apă.

1255 ora locală (Zulu-10)

Apelul celor din SEAL a venit chiar când Batman îşi mobiliza forțele împotriva navelor amfibii inamice care se îndreptau spre țărm pline cu trupe.

— Veşti rele, *sir,* se auzi – remarcabil de clar – vocea liderului SEAL. Am găsit arma – dar, este inaccesibilă. Chinezii au scufundat-o în apă la adâncime mică. Am ceva idei cum să ajung la ea şi să o dezarmez, dar va dura ceva timp până să o rezolv. Între timp, dacă subul dumneavoastră ar putea menține zona *clear*[176], s-ar diminua şansele de detonare. *Over.*

— *Roger, copy.* Facem tot ce putem, Murdoch.

Vocea lui Batman era aspră. Se întoarse spre Bam-Bam.

— Trimite un mesaj lui *Centurion.*

USS Centurion

1300 ora locală (Zulu-10)

---

176 Clear – termen utilizat de militari pentru a desemna o zonă / clădire / încăpere) lipsită de inamici / sigură / securizată).

Captain Tran s-a luptat cu propria lui pornire de a se grăbi, îndemnându-se singur să păstreze liniştea pe care o cerea deplasarea tăcută. Nu-şi acorda nici sieşi luxul de a-şi descărca energia agitându-se prin micul compartiment. Nu numai că n-ar fi ajutat la nimic, dar ar fi fost şi un exemplu rău pentru restul echipajului. Asta însemna „linişte pe navă” – nicio mişcare inutilă, nicio vorbă, şi mai ales, fără foială pe punte.

Era cea mai grea parte a războiului submarin, motivul probabil pentru care oamenii ce serveau pe aceste nave urau numele de „serviciu tăcut”.

Era un joc de-a şoarecele şi pisica, de aşteptare, de a sta în imersiune şi ascuns în timp ce aştepți ca adversarul să facă o greşeală.

Captain Tran lua ca pe o literă de lege, faptul că nicăieri nu exista vreun echipaj la fel de bine antrenat precum cele de la bordul unui submarin american de atac. Desigur, echipamentul era şi el de ultimă generație, dar avea mai multă încredere în echipaj, decât în oțel.

O mişcare din spate i-a atras privirea, şi l-a văzut pe *chief* sonar ținând un deget în aer. Puțin ruşinat de uşurarea pe care o simțea, Tran s-a aplecat peste consolă. A studiat informațiile afişate acolo înainte de a întreba şoptit:

— El e?

Jacobs a confirmat.

— Pompe de santină, presupun, a spus. E foarte slab şi intermitent.

Tran şi-a pus şi el o pereche de căşti la urechi. Întotdeauna se simțea surprins de liniştea adusă de căşti, chiar şi atunci când era în vigoare ordinul „linişte pe navă". Îşi putea auzi propriile bătăi ale inimii, ritmul rar al respirației, şi sângele ce-i curgea prin vene. Şi, chiar la limita audibilului, a auzit zgomotul care alertase echipa de la sonar. Iată-l din nou – un *şuierat* slab, urmat de un

scârțâit şi o *bufnitură.* Pompă de santină sau alt tip de maşinărie cu rotație mică aflată la bord. Nu conta ce era exact – nu era american.

— Probabil nu e la fel de impermeabil ca al nostru, spuse vechea glumă.

În mod normal, pe un submarin, pompele de santină nu erau destinate evacuării apei provenite din infiltrații – orice fisură ar fi fost aproape instantaneu mortală datorită marii presiuni a apei ce ar fi pătruns prin cocă şi ar fi provocat avarii în cascadă, într-un ritm mult mai mare decât ar fi reuşit echipajul să le țină piept. Nu, pompele de santină trebuiau să evacueze apa provenită din micile descărcări de aburi, scurgeri ocazionale de la alte tipuri de pompe, şi condensul acumulat în santină. Totuşi, gluma a fost întâmpinată cu un mic zâmbet de către echipaj.

— Soluții de fixare pe țintă? a întrebat chief-sonar.

— Complet pasiv. E de presupus că nimeni nu ştie că suntem aici, până în momentul când portavionul este gata să se mişte.

Tran vedea după expresia feței lui *chief* că acesta nu prea era de acord. Aveau contact, chiar dacă era unul slab. Ar putea avea soluții de tragere în câteva secunde. Îi dezavantaja fiecare secundă pe care o lăsau să treacă, deşi

lăsau în urma lor un submarin activ în propriile ape. Acum regreta pin-ul furios pe care-l ordonase mai devreme. Plusul de incertitudine ar putea lucra acum în favoarea lui.

— Momentan, nu putem face nimic ținând cont de situația de pe insulă, a spus el, şi a deliberat rapid cu el însuşi cât de multe să le explice celor din echipaj. Ştia despre dispozitivul nuclear localizat pe insulă, dar chiar era necesar să le spună şi lor? Cei mai mulți dintre ei aveau pe insulă familii, prietene, părinți. Grijile suplimentare legate de familii i-ar fi distras de la executarea sarcinilor de serviciu? Şi, mai important, ştiind că prietenii şi cei dragi lor se aflau într-un pericol atât de mortal, ar fi îmbunătățit cu ceva performanțele lor profesionale?

Nu. Tran decise să păstreze informația pentru sine.

— Totul face parte dintr-un plan, a lungit-o el, nesimțindu-se foarte confortabil pentru că a reținut nişte informații, dar fiind sigur în adâncul inimii că făcea ceea ce este corect. Pentru asta era plătit, să ducă povara cunoaşterii unor asemenea secrete fără a le permite să distragă echipajul.

Acest lucru era evident suficient pentru *chief.* Acesta a aprobat, apoi a arătat spre consola de atac din dreapta sa.

— Soluție de tragere, *Captain,* oricând, oriunde.

Un zâmbet tăcut trăda mândria din voce.

— *Captain* – îşi măreşte viteza. Uite.

Jacobs arătă spre anumite componente acustice de pe ecran, apoi răsuci butonul unui potențiometru pentru amplificarea semnalului.

— Văd că se îndreaptă direct către noi, *sir,* deşi e încă la adâncime mică.

— Nu poate şti unde ne aflăm noi, a spus Tran încrezător. Menține soluția de tragere.

— Iar acum virează, spuse încet *chief.*

Nu că ar fi fost nevoie să anunțe faptul – scăderea frecvenței submarinului îi spusese deja lui Tran că subul manevrează.

De ce face asta? Se avântă direct către noi, apoi virează şi se îndreaptă în direcție opusă. Şi de ce navighează acum cu o viteză relativ mare?

Tran a privit către cronometru şi a verificat dacă mai este încă zi la suprafața apei de deasupra. Nimic din comportamentul de până acum al submarinului nu avea prea mult sens, iar şarja cu viteză mare era doar ultima anomalie. Apropierea silențioasă l-a adus pe *Centurion* mult prea aproape de restul forțelor chineze, iar acum se părea că rolurile s-au inversat. Cumva, dieselul încerca să-l provoace

la o urmărire, în speranța că îl va atrage într-o capcană?

— *Sonobuoys!* a spus *chief,* cu o voce ceva mai puternică decât mai înainte. Cine dracu...

Deodată, tehnicienii sonar şi-au smuls căştile de la urechi în timp ce o puternică explozie a zguduit submarinul. Era prea îndepărtată pentru a provoca vreo avarie, dar violența ei a înclinat uşor subul, o senzație ciudată pentru ei, obişnuiți să lucreze pe o platformă aparent nemişcată.

Tran asculta la difuzor plesnitura-bolboroseala slabă a ceva ce lovea suprafața apei, şuieratul aerului sub presiune, gâlgâitul bulelor de aer prin apă. Apoi zgomotul exploziei înainte ca unda de şoc să ajungă la submarin. A doua, apoi a treia, a patra explozie, fiecare tot mai apropiată de submarin. Mintea lui Tran lucra febril.

Ei nu pot şti unde ne aflăm, este imposibil. E doar ghinionul, nimic mai mult – trece şi asta. Încearcă şi ei „la ghici”, dar dacă măreşti viteza şi fugi, sau lansezi „momelile”, vor şti cu siguranță că te-au prins.

Deşi rațiunea rece îl îndemnau la linişte şi aşteptare, fiecare atom al ființei sale îl îndemnau să mărească viteza. Pe măsură ce exploziile deveneau mai multe şi mai apropiate, simțea un sentiment copleşitor al vulnerabilității cocii de oțel care-i proteja de efectele presiunii de la

adâncime. În cea mai mare parte a timpului, o ignora. Îşi ducea viața pe submarin, ca oricare altul. Ce mare lucru – se aflau acolo unde trebuiau să fie.

Dar acum, ascultând ecourile violente ce se izbeau de cocă, se simțea vulnerabil şi fragil. În jurul lui, simțea mişcările neliniştite ale echipajului, pe măsură ce disciplina de fier slăbea sub asaltul zgomotelor.

— Nu sunt *sonobuoys.* Încărcături de adâncime, a spus.

Tran a păşit către mijlocul compartimentului de control şi a ridicat uşor vocea.

— Merg pe ghicite.

A privit în jur, atent, pe fiecare drept în ochi, dorind ca încrederea în propriile abilități să le insufle curaj fiecăruia.

— Merg pe ghicite – habar nu au unde ne aflăm.

A simțit cum tensiunea din compartiment a scăzut un pic. Apoi a venit următoarea explozie, de data asta mai îndepărtată decât precedentele. Alta, apoi alta, toate tot mai departe de sub. A auzit un oftat de uşurare colectiv ieşit din zece perechi de plămâni, şi a făcut o rugăciune tăcută dumnezeului care veghea asupra submariniştilor pentru că a avut dreptate. În sfârşit, zgomotele exploziilor au devenit slabe, mai asemănătoare cu huruitul unui cutremur subacvatic decât cu ceea ce erau în realitate.

— Câți ani au trecut de când nimeni nu a mai folosit chestii de-astea? a întrebat secundul, cu o voce încă scăzută. Noi nici măcar nu le mai avem în inventar.

Tran a dat gânditor din cap.

— Poate că ar trebui să avem. Pot fi folositoare ca sperietori tactice împotriva cuiva care nu posedă tehnologia noastră. Am păstrat contactul cu dieselul?

— Negativ, *Captain,* a spus *chief.* Totuşi, încă mai sunt o grămadă de zgomote în apă. S-ar putea să-l depistăm în orice moment.

— Găseşte-l şi „lipeşte-te” de el. Vocea lui Tran era aspră. Cât de curând va fi timpul să ripostăm.

— Captain, sunt nițel îngrijorat cu treaba asta, a spus XO[177], înmânându-i un raport al avariilor redactat în grabă, de mână. Structural, suntem bine, dar cei de la radio cred că am pierdut antena ELF. Vreți să verificăm acum?

Tran a studiat mesajul câteva momente, gândindu-se cum poate afecta acest fapt misiunea lor. Fără comunicații ELF, vor trebui să se ridice la adâncime mică şi să desfăşoare o antenă pentru a primi alte mesaje via satelit. Coordonarea atacului împreună cu grupul de bătălie al portavionului – şi

---

[177] XO – Executive officer / First Officer / Number One – secundul navei.

va trebui să fie un atac în cele din urmă, de asta era sigur – va fi teribil de dificilă. Şi mult mai periculoasă.

— Mai aşteptăm o jumătate de oră, să vedem dacă restabilim contactul cu dieselul. Ştiu că nu putem urmări transmisiunile ELF, dar nu vreau să audă niciun zgomot în plus prin apă, în acest moment. Nimeni.

Se vor ridica la adâncime mică în curând, ca să afle grupul că abilitatea ELF le este avariată. Poate că este doar partea de recepție – vor încerca o transmisie ELF, şi vor vedea dacă vor primi confirmare printr-un mesaj via satelit.

Dar la ce le va folosi lor dacă pot să transmită doar? Capacitatea de recepție era critică pentru coordonarea atacului împreună cu Grupul, transmisia de acasă. Iar şansele ca una dintre capabilități să fi rămas intactă, în timp ce cealaltă s-a pierdut, erau minime.

Totuşi, trebuia să afle. Îi spuse lui XO să redacteze raportul de avarii şi să-l aibă gata pentru transmitere în două ore. Deja o listă de sarcini era gata în mintea sa şi stabilea prioritățile. Unu, localizarea submarinului. Doi, evaluarea proporțiilor avariilor. Trei, verificarea zonei pentru alte contacte. Patru, când se va putea executa în siguranță asemenea manevră, se vor ridica la adâncime mică şi vor transmite către Grup raportul de avarii.

— L-am prins, *Captain,* a spus tehnicianul sonar. Am o soluție de tragere.

— Biiine! Menține contactul, *weapons tight,* şi aşteaptă ordinul meu. Vocea lui Tran era neîndurătoare. Să-l învățăm ce greşeală enormă este să ataci un submarin american.

16

Infirmeria
USS Jefferson

1400 ora locală (Zulu-10)

Jack Simpson se uita fix la medicul în uniformă Navy kaki, ce se sprijinea de peretele metalic.

— Nu pot fi de acord cu aşa ceva. Doctorul a dat din cap răbdător.

— Îmi pare rău, dar este procedura standard. Dumneata şi cu soţia aţi avut o aventură destul de solicitantă pe yacht. Trebuie să insist ca amândoi să mai rămâneţi în infirmerie cel puţin în această noapte.

Jack a privit-o pe Adele şi a văzut că începe să se cam „aprindă”. În ciuda oboselii lor, trecuseră prin prea multe, au făcut destule, pentru a fi reţinuţi acum în infirmerie.

— Dacă nu e nimic în neregulă cu noi, atunci nu vom rămâne aici, a spus Adele ferm.

Îşi scoase halatul de spital care i-a fost dat când au ajuns la infirmerie şi a luat hainele sale ude.

— Nu sunt rănită, nu stau în pat. Asta-i tot.

— Se pare că nu înțelegeți, doamnă Simpson, spuse doctorul încet. Ştiu că nu sunteți în serviciul activ, dar vă aflați la bordul unei nave de război americane. Iar refuzul dumneavoastră de a accepta o recomandare rezonabilă – după opinia mea – este o dovadă suplimentară a instabilității mentale pe care o aveți în această fază. În aceste condiții, nu am nicio îndoială că amiralul mă va susține.

— Cine este amiralul? a întrebat Jack.

Doctorul l-a privit gânditor.

— *Admiral* Wayne comandă Grupul de bătălie. *Admiral* Magruder tocmai a sosit la bord pentru a prelua comanda Statului Major reunit.

— Tombstone Magruder? a întrebat Jack – un zâmbet uşor i-a străbătut chipul. Tomcat *jock*[178]*?*

— *Admiral* Magruder este Navy *aviator,* a răspuns doctorul rigid, şi cred că tipul de avion pe care zboară este F-14 Tomcat.

---

178 Tomcat Jock – jokeu de motan. În argou: pilot de vânătoare (în acest caz pilot pe F-14 Tomcat).

Surâsul lui Jack a devenit un zâmbet larg.

— Nu te grăbi cu halatul de spital, scumpo.

O atinse uşor pe umăr. Apoi s-a uitat la doctor şi a arătat spre grămada de haine ude de pe jos.

— Puneți pe cineva să ducă astea la spălătorie, să le usuce şi să ni le aducă înapoi. Sau asta, sau ne aduceți nişte uniforme potrivite de la magazie. Şi anunțați-l pe şeful de cabinet al lui *Admiral* Magruder: *Commander* Jack Simpson şi proaspăta sa soție se află la bord şi, imediat ce este posibil, ar fi onorați dacă l-ar putea saluta personal.

Doctorul a pălit uşor.

— Îl cunoaşteți pe *Admiral* Magruder? a întrebat, cu multă suspiciune în voce.

Jack a aprobat.

— Îl cunosc. Şi crede-mă, dacă nu îmi aranjezi această întâlnire, n-am să trec cu vederea faptul. Amiralul şi cu mine am petrecut destul timp împreună la aeroclub – este proprietarul unui Pitts Special[179], dacă îmi amintesc bine.

Îmi amintesc foarte bine – sunt al dracului de sigur. Stony şi cu mine am admirat de nenumărate ori „bebeluşul”, deci n-am cum să greşesc.

---

179 Pitts Special – mic avion sportiv, monoloc, biplan, conceput special pentru acrobație aeriană.

— Hai să ne mişcăm, Doc, a spus Jack sec. Nu vreau să-l las pe amiral să aştepte.

Puntea de zbor
USS *Jefferson*

1410 ora locală (Zulu-10)

Lobo l-a fixat pe Hot Rock cu o căutătură urâtă plină de venin şi antipatie.

— Cum naiba de te-am lăsat să mă bagi în treaba asta? a întrebat. Hot Rock a scuturat din cap şi i-a zâmbit.

— O să-ți placă, ştii prea bine, a zis încet. Stai aşa, lasă-mă să-ți mai aranjez unul pe umeri.

A ridicat un întinzător de lanț de zece kilograme, i-a deschis levierul, apoi i l-a pus ferm după gât, de a făcut-o să se aplece sub greutate.

— E prea mult?

— *Fuck you,* Hot Rock, a spus Lobo, cu venin în voce. Pot să duc tot atâtea întinzătoare de lanț câte duci şi tu, zi de zi, întreaga săptămână.

Hot Rock a bătut-o afectuos pe umăr. Trasă în jos de cele cincizeci de kilograme suplimentare de fier, probabil că n-ar fi fost în stare să concureze cu el dacă ar fi provocat-o la întrecere.

— Asta e fetițo. Ne aducem partea noastră de efort pentru câştigarea războiului, nu?

Îi putea auzi dinții scrâşnind printre zgomotele de pe puntea de zbor. Două F-14 se îndreptau deja către catapulte, iar zgomotul motoarelor era asurzitor.

El s-a uitat la silueta ei zveltă, musculoasă, ascunsă acum de o salopetă anonimă şi nu de costumul de zbor din Nomex pe care-l purta de obicei. Cu părul ascuns sub cască, cu ochelarii de protecție pe ochi, fără însemnele gradului, era doar unul dintre marinarii care manevrau echipamentul pe punte. O femeie teribil de atractivă, dar doar un simplu marinar de pe puntea de zbor.

A coborât mâinile simțind țesătura unsuroasă sub degete. Eh, păreau a fi de-ai casei, nu-i aşa? La urma urmei, nu erau semne că vor zbura prea curând.

După ce şi-au susținut cazul până sus pe linie ierarhică, Lobo şi Hot Rock au renunțat în final. Amiralul era prea supărat pe ei, absolut supărat, ca măcar să ia în considerație vreo promisiune de bun comportament în zbor

de-acum înainte, din partea lor.

Practic, CAG i-a informat că sunt norocoşi că nu au ajuns în fața unei comisii de anchetă care să le ia *aripile*[180]. În prezent, vor fi consemnați la sol, cel puțin pe perioada desfăşurării ostilităților curente.

Şi, până la urmă, nu s-ar fi zis că Grupul de bătălie are realmente nevoie de ei acum. Nu exista nicio activitate antiaeriană deasupra insulei, iar până acum, zborurile de pe *Jefferson* s-au limitat doar la CAP ŞI ASW. Erau piloți mai mult decât suficienți – piloți care respectă ordinele, a subliniat Batman cu răceală – pentru acoperirea programului. Deci, până la o viitoare notificare, amiralul a sugerat ca Hot Rock şi Lobo, împreună cu ai lor RIO, să-şi mişte fundurile în afara îndatoririlor obişnuite şi să se facă utili în alt mod.

Nu a durat mai mult de trei ore de fâțâială pe coridoarele navei pentru a se simți complet inutili. Peste tot în jurul lor, activitatea continua în cel mai înalt ritm, toată lumea părând a fi grăbit să execute vreunei sarcini operaționale importante. Doar ei patru se învârteau fără rost, căutând ceva de făcut.

---

180 „Wings of Gold” – insigna aviatorilor din US Navy. Predarea insignei însoțeşte în mod simbolic retragerea dreptului de a mai pilota.

Într-un târziu, după trei ore, lui Hot Rock i-a venit o idee. A „împrumutat" patru salopete murdare de la şeful mecanic şi le-a pasat celorlalţi.

— Uite cum stă treaba, nu vom reuşi să zburăm, a spus fără menajamente. Cred că este destul de evident pentru oricare dintre noi. Prin urmare, stăm plouaţi şi ne plângem de milă, sau găsim ceva de făcut? şi şi-a tras salopeta pe el.

— Pe puntea de zbor? a întrebat Lobo. Haide, chiar vrei să mă vezi pe post de căpitan de avion? a râs incredulă.

Hot Rock a dat din cap.

— Nuu. Avem căpitani de avion calificaţi. Trebuie să facem ceva pentru care nu există calificaţi cu acte. Nu e nicio şansă ca Handler să ne lase pe puntea de zbor ca şi căpitani de avion. Nu avem patalama oficială.

— Deci să ne mişcăm incognito? a întrebat Lobo.

— Să muncim incognito, a corectat Hot Rock. Ştii cât de multe sunt de făcut acolo – sau poate că nu ştii, s-a corectat. Dacă nu, e timpul să afli. Crede-mă, pentru o pereche de mâini în plus care să facă muncă necalificată nu se vor pune prea multe întrebări.

— Cum ar fi? a întrebat Lobo.

— Nu ştiu. Dar orice ar fi, e mai bine decât să stăm în fund p-aici, nu?

I-a privit şi pe ceilalți doi, apoi a dat hotărât din cap.

— Mă gândeam eu. Haideți, să găsim ceva de făcut.

Imediat ce au ajuns pe puntea de zbor, au observat un grup de marinari ce cărau întinzătoare de lanțuri. Acestea fuseseră aduse mai devreme pe punte pentru a securiza avioanele pe vreme rea, dar acum ocupau degeaba spațiul de pe punte. Fiecare marinar ducea patru întinzătoare, aproximativ patruzeci de kilograme de greutate suplimentară. Câțiva dintre cei mai solizi duceau şase şi chiar opt.

— Unde le duc? a întrebat Lobo, când Hot Rock – fără multă vorbă – i l-a pus pe primul pe umeri.

— Ia-te după gaşcă, a spus. Ține-te doar de ei.

Gaşca, a coborât trei scări până la linia de compartimente a *squadron-ului* S-3. Nimeni nu i-a luat la întrebări pe cei patru marinari suplimentari care ajutau la cărat, deşi *petty officer* aflat la comandă părea surprins de repeziciunea cu care se redepozitau întinzătoarele de lanț. L-a privit fix pe Hot Rock, vrând să-l întrebe ceva, dar a intervenit o altă problemă.

Cei patru s-au întors pe puntea de zbor.

— Ei, ce urmează? a spus Hot Rock, privind în jur pe punte după ceva de făcut. Hai să recunoaştem, fraților, dacă

nu zburăm, nu avem ce treabă calificată să facem pe aici, este?

Flag Conference Room[181]

1430 ora locală (Zulu-10)

Tombstone se uita la tipul cu haine ude ce se afla în fața sa. I-a observat părul ud dat pe spate şi fața zâmbitoare, proaspăt spălată dar obosită, apoi şi-a îndreptat ochii la femeia ce sta lângă prietenul său. A făcut doi paşi înainte şi i-a întins mâna.

— Trebuie să fii soția lui Jack. Tombstone Magruder – încântat să facem cunoştință.

Ea a dat din cap cu gravitate, iar el i-a observat răceala.

— Am auzit multe despre dumneata, *Admiral.* Sunt încântată să facem cunoştință, deşi sunt sigură că amândoi ne-am fi dorit să fie în alte circumstanțe.

— Desigur. Tombstone era năucit. Dacă aş fi ştiut că voi sunteți cei de pe yacht, totul ar fi fost mai mult simplu.

---

[181] Flag Conference Room – sală de şedințe utilizată doar de ofițerii superiori (din vârful ierarhiei) cu funcții de comandă.

— Întrebarea este, ce putem face acum, *sir?* a întrebat Jack, o subită schimbare de ton indicând că era o întrebare adresată de un ofițer mai mic în grad unuia cu un grad mult mai mare.

Tombstone i-a studiat îndelung pe amândoi, apoi i s-a adresat medicului de lângă ei:

— În ce stare sunt?

— După cum le-am spus, aş vrea să-i supraveghez peste noapte la Infirmerie. Doar ca să fim siguri, a adăugat doctorul.

Jack şi Tombstone au schimbat o privire complice.

— După ce au trecut prin atâtea...

— Nu am stat în apă tot acest timp, *Admiral,* a intervenit Adele. Am părăsit yacht-ul chiar înainte de impact, şi cu siguranță că nu există riscul de hipotermie în aceste ape.

Nu a spus nimic despre celălalt pericol real, rechinii.

Batman a intervenit şi el.

— *Admiral,* situația despre care am discutat – credeți că...?

Se întrerupse, privind semnificativ spre cei doi Simpson.

— Chiar aşa, a spus Tombstone. Păi, atunci – *Commander* Simpson, am o misiune care vi se potriveşte perfect dumitale şi soției. Treburile încep să se aglomereze pe-aici. Îți dai

seama sub ce constrângeri trebuie să acţionăm deasupra insulei.

Pe scurt, Tombstone i-a schiţat restricţiile misiunilor de luptă aeriană şi bombardament.

— Acum, am observat că traficul civil s-a mai diminuat, dar tot mai sunt destui gurăcască care se vântură prin port, încercând să priceapă ce se întâmplă. Se pare că chinezii nu iau nicio măsură împotriva lor. Dacă eşti de acord, am o navă pe care o poţi lua – aceeaşi care m-a adus pe mine aici, *Lucky Star.* Înregistrată cu statut civil şi destul de rapidă, deşi are un motor cam anemic. Dar, nu este o navă militară. Crezi că ai putea naviga până aproape de Grupul chinez de bătălie ca să arunci o privire la ce se-ntâmplă?

Arătă spre Lab Rat.

— Commander Busby te poate dota cu un alt telefon cu care să menţii contactul.

— Desigur, *sir,* a spus Adele.

Lab Rat a ridicat un deget ca atenţionare.

— *Admiral,* sunt toate şansele ca chinezii să fi reţinut aspectul şi caracteristicile cocii navei care v-a adus la portavion. Şi erau al dracului de doritori să deschidă focul în timp ce eraţi pe curs. Nu sunt foarte sigur că e potrivită pentru o misiune de spionaj.

— Asta e. Tombstone i-a privit direct pe Simpsoni. Există nişte riscuri, cu siguranță. Şi veți fi tratați ca civili, nu ca militari prizonieri de război. Dar, cred că chinezii sunt probabil puțin cam prea ocupați ca să mai țină evidențe permanente a contactelor, nu acum când va începe bătălia aeriană. Dacă vă uitați ce nave mei ies din port, cred că veți vedea alte zece-cincisprezece mici nave ce pot fi confundate cu aceasta. Deci, există un risc, dar nu cred că e major.

— Nici eu, a spus Adele. Toți evitau cu grijă faptul că *Heaven Can Wait* a fost scufundat practic sub Simpsoni. *Admiral,* suntem cu adevărat bucuroşi de oportunitatea întoarcerii în miezul bătăliei. Iar dacă credeți că acesta este modul cel mai eficient prin care noi putem sprijini Grupul de bătălie, suntem onorați să executăm această misiune.

Pe fața lui Tombstone a apărut unul dintre rarele sale zâmbete.

— Îmi imaginam că vei spune asta. Noi doi abia ne-am întâlnit, dar am zburat de multe ori cu amicul acesta şi ştiu cum se descurcă. Cred că o femeie care poate să-i facă față, are şi mai mult *sânge în instalație.*

O uşoară roşeață a apărut pe obrajii lui Tombstone când şi-a dat seama cât de *politically incorrect* a fost. Dar ce naiba, chiar avea vreo importanță? Adele Simpson ştia ce a

vrut să spună, ştia că e un mare compliment. Dacă vreun avorton voia să se ia de amiral cum că nu şi-a ales bine cuvintele în aceste circumstanțe, n-avea decât să se ducă la dracu'.

— Când putem pleca? a întrebat Adele.

Şeful de cabinet a intervenit.

— Nava dumneavoastră este amarată la bordul opus al portavionului. Vreau o jumătate de oră, pentru alimentare completă, şi ca – împreună cu Lab Rat – să vă puneți la punct coordonarea şi codurile. Aşa va avea şi şeful de echipaj timp să întindă nişte prelate, poate o va deghiza puțin. Deci, să zicem minimum treizeci de minute, dar nu mai mult de o oră.

— Vom fi gata, a spus Adele şi se întoarse spre soțul ei. Nu-i aşa?

— Cu siguranță.

După patruzeci şi cinci de minute, mica navă era gata de plecare. La indicațiile lui Adele, Jack a pilotat micul vas departe de enormul portavion, atent să rămână departe de sorburile gigantice care asigurau apa de mare necesară pe navă pentru diverse scopuri. Jack a analizat zgomotul rotund al motoarelor şi vibrațiile transmise prin timonă. Tombstone – pardon, *Admirai* Magruder – a avut dreptate

referitor la calitățile vasului. Va trebui să țină un ochi la motoarele diesel, dar mecanicii de la bordul portavionului i-au spus că sunt încrezători că au corectat problema.

După un ceas, *Jefferson* abia dacă mai era o pată întunecată aflată la orizont, în timp ce linia exterioară a formației de nave chinezeşti masive era deja vizibilă.

În timp ce naviga, Jack supraveghea atent cerul pentru a depista orice avion, dar singurele contacte pe care le putea vedea erau nişte F-14. Câteva *jump-jets* făceau decolări/aterizări de rutină pe navele chineze, dar nu arătau nicio curiozitate pentru vasul lui Simpson.

— Şi cum facem să arătăm ca un yacht de croazieră? a întrebat Adele. Cam este timpul să ne punem la încercare deghizamentul, nu crezi?

— Scoate undițele alea şi răcitorul cu bere, a indicat el.

Nişte marinari le amenajaseră compartimentul MWR[182] aşa încât să prezinte dovezi care să facă rezonabilă povestea lor de acoperire.

Jack a redus viteza la un rezonabil zece noduri şi a simțit cum se măreşte balansarea vasului produsă de valuri. A manevrat astfel încât să le înfrunte cam la un cart de prova,

---

[182] MWR – Morale Welfare and Recreational – odihnă şi recreere.

apoi a cuplat autopilotul. La pupa, Adele desfăşura firul primei undițe.

— Cursul e setat, avem ceva derivă, a spus Adele care tocmai pusese o nouă momeală în cârlig. Ținem un ochi şi pe celelalte nave, ca să vedem ce fac. Ne dăm a fi nişte turişti graşi şi pămpălăi, care am ieşit fericiți la o partidă de pescuit şi o privire la invadatori. Doar ne uităm – nimeni nu pare să ia treaba asta prea în serios, nu-i aşa?

Din ce putea vedea Jack, erau prea puține dovezi că ceilalți navigatori erau preocupați de invazie.

— Se-ntâmplă ceva, spuse el deodată, uitându-se atent la o navă masivă. Ceva la pupa – stai aşa, unde este binoclul?

Adele i l-a dat cu precauție.

— Fii atent la unghiul făcut de soare şi treci în umbră, sub copertină – n-are niciun rost să ne vadă că ne uităm la ei cu binoclul.

— Deşi, pariez că majoritatea celor de pe yacht-urile din jur aşa fac, a mormăit Jack, adăpostindu-se totuşi în umbra de sub copertină. A reglat binoclul şi şi-a fixat privirea pe pupa navei. Ceva cu unghiul. O rampă, spuse. Treci la aparat, şi spune-i lui Lab Rat – afurisita nu e doar un simplu portavion, este amenajată şi ca navă de desant amfibiu.

— Cât timp mai avem? A întrebat Adele în timp ce apăsa pe tasta de apelare rapidă către telefonul lui Lab Rat.

— Dacă e ca pe navele americane, le va lua cel puțin treizeci de minute ca să inunde rampa şi să lanseze navele de asalt. Poate şi mai puțin – nu ştim ce fel de tehnologie folosesc. Dar aş paria că le va lua chiar şi mai mult, pentru că avem o navă comercială convertită în aşa ceva.

Studie nava cum plutea pe ape şi o asculta pe Adele raportându-i lui Lab Rat. Dacă chinezii trimiteau trupe la țărm, va fi foarte greu să-i mai scoți de acolo. Cu un sentiment de nelinişte, se întrebă cât de lung va fi asediul ce va urma.

CVIC
USS Jefferson

1442 ora locală (Zulu-10)

— Eşti sigur de asta? a întrebat Lab Rat, cu o expresie ce îi reflecta îndoiala din voce. O navă amfibie?

A ascultat atent în timp ce Adele îi transmitea detaliile observate de Jack. În sfârşit, spuse:

— Rămâi un moment pe fir – îl apelez pe amiral pe celălalt circuit.

Ținând în continuare celularul la ureche, a ridicat receptorul telefonului alb şi a format numărul pentru TFCC.

Reacția lui Batman a fost şi mai incredulă decât a lui, dar precizia detaliilor pe care Adele le raporta cu repeziciune, i-au convins pe amândoi. Batman l-a auzit pe Lab Rat când a pus celularul pe *speaker,* apoi tonul sumbru al lui Tombstone Magruder s-a alăturat conversației.

— Spuneți-le să-şi ia valea de acolo, a spus Tombstone la final. Dacă permitem acelor trupe să ajungă la țărm, pe urmă va fi ca şi cum am încerca să săpăm după popândăi ca să-i alungăm de pe insulă. Orice ar fi, trebuie să oprim aceste transporturi.

TFCC

1443 ora locală (Zulu-10)

Chiar atunci, a sunat telefonul de pe colțul mesei, în dreapta scaunului lui Batman.

— *Admiral,* apoi a ascultat. O expresie de consternare i-a apărut pe chip. Înțeleg. Foarte bine. Vin imediat.

A pus telefonul în furcă, apoi s-a adresat celorlalți.

— Mai avem o problemă. Pupa celei de-a doua nave şi-a deschis rampa, după cum raportează pilotul de pe helo.

Îi privi pe toți cei din grup pentru a fi sigur că au înțeles ce a spus.

— Lansează mici nave. Se pare că fiecare transportă cam o sută douăzeci de oameni. Şi se îndreaptă spre coastă.

Batman s-a întors către Bam-Bam.

— Trimite un S-3 cât mai aproape ca să arunce o privire la ce se întâmplă. Simpson-ii sunt plasați foarte aproape de suprafața apei şi există posibilitatea ca să fi interpretat greşit ceea ce văd.

Dar în timp ce-l asculta pe TAO dând ordinele, Batman a devenit foarte sigur că nu-i va plăcea deloc raportul venit de la S-3.

16

Viking 709

1445 ora locală (Zulu-10)

Commander „Rabies”[183] Grill viră S-3 Viking larg spre dreapta. Spațiul din zona radius a portavionului chinez era supra-aglomerată cu MiG-uri, care însă, nu păreau a se sinchisi de patrula de supraveghere aflată la distanță. Nava era la vreo opt mile depărtare, cu structura perfect vizibilă, mai ales prin binoclu. Copilotul supraveghea concentrat activitatea de pe punte, configurația navei, mărimea şi direcția către care era orientată pupa.

— Ce face „mama” asta? murmură Rabies. Fredonă câteva note din „Love me Tender”, după care întrebă iar. Ce face „mama” asta?

Fără să-şi ia binoclul de la ochi, copilotul a replicat:

— Mai nimic. Dar dacă începi iar să cânți, arunc binoclul

---

183 Rabies – Turbatu'/Furiosu'.

prin parbriz.

Rabies a chicotit pe tăcute. Preferința sa pentru muzica country era binecunoscută printre cei ce formau echipajele S-3B Viking. Aflat într-unul dintre momentele de absolută răutate, ofițerul cu planificarea operațiilor la VS-29 a desemnat drept coechipieri ai lui Rabies numai pe cei cu evidentă ureche muzicală. Şi a fost deschisă o listă de pariuri pentru ceilalți din *squadron,* referitor la care dintre ceilalți trei membri ai echipajului va fi primul care se va târî în genunchi cu rugămintea să fie schimbat din avionul lui Rabies. Acesta pariase el însuşi zece dolari pe copilot.

— Poți să mai faci un tur în jurul pupei? a întrebat copilotul.

S-a aplecat uşor în scaun, dar chingile l-au reținut.

— Pentru că… Cred că văd… la naiba!

— Ce-i? Rabies a adus S-3B la viteza maximă de patru sute douăzeci de noduri, iar toate cele din carlingă au început să zbârnâie.

Copilotul a mârâit, pentru o clipă a lăsat jos binoclul şi i-a aruncat o privire fioroasă.

— Avionul a fost proiectat pentru asemenea viteze acum douăzeci de ani. Nu trage norocul de mustăți, băi găoază.

Rabies a renunțat să mai repete figura.

— *Sir,* am ajuns la limita de bătaie pentru *sonobuoys,* a anunțat AW[184] din scaunul din spate. Aproape că am pierdut contactul – fir'ar!...

— Păi, oricum nu vei contacta nimic deocamdată, nu-i aşa? a replicat Rabies, cu o notă glumeață în voce. Diesel-ul acela va sta scufundat, şi nu-l vei putea vedea decât după lăsarea nopții.

— Nu se ştie niciodată, a mormăit sec AW. Dacă încearcă o lovitură asupra lui *Jeff,* iar noi nu suntem pe fază.

— Misiunea noastră prioritară este să stăm cu ochii pe progenitura asta de iad, nava chineză, a replicat Rabies. Iar dacă prea stimatul meu copilot vrea să se uite mai de aproape la curu ei, asta o să facem.

— *Holy shit!* Nu-mi vine să cred, a strigat copilotul cu o consternare totală în voce. Nu portavionul, nava de lângă el. E un afurisit de transportor amfibiu.

— Cee? a întrebat Rabies.

— Pupa tocmai a coborât, transformată în rampă, iar apa inundă compartimentul. Ştii prea bine ce-nseamnă asta.

Rabies a confirmat posomorât. Ştia într-adevăr. Însemna

---

[184] AW – prescurtare *(mania americanilor*!) de la ASW-anti-submarine warfare. Se referă la operatorul însărcinat cu manevrarea aparaturii de depistare şi luptă împotriva submarinelor.

că nava era echipată cu bazin interior în care se aflau un grup de mici ambarcațiuni capabile să transporte oameni şi echipament de luptă pe țărm. Erau ținte uşoare datorită vitezei maxime mici, sub douăsprezece noduri – doar dacă nu erau *hovercraft-uri.* Nu era nevoie de rachete Harpoon, dacă se apropiau, puteau să le ciuruiască şi cu tunul.

— Iese vreo ambarcațiune afară? a întrebat Rabies.

— Negativ. Durează ceva până se inundă puntea interioară, dacă au acelaşi sistem ca al nostru, a replicat copilotul.

Rabies a activat microfonul.

— *Homeplate*[185]*, aici Dragon 0-7.*

Răspunsul lui *Jefferson* a fost instantaneu.

— *Roger, Jefferson* „am contact vizual cu cel de-al doilea inamic. Copilotul meu confirmă că e un transportor amfibiu. Puntea interioară este inundată – cred că imediat ce se va stabiliza, *găina* va face câteva *ouă.* Cum vrei să acționez?

— Dragon 0-7, aşteaptă.

Rabies a oftat. Tipic pentru Navy modernă. Dacă ar fi avut mână liberă, ştia ce ar fi făcut – s-ar apropia imediat şi ar începe să-i ciuruiască pe bastarzi imediat ce ar ieşi prin

---

[185] Homeplate – codificat: portavionul *Jefferson.*

curul navei. Căcați plutitori, asta erau – trebuiau uciși înainte de a încerca măcar să debarce pe țărm.

Privi scurt către spațiul aerian de deasupra portavionului şi-şi revizui planul. Poate că nu era o idee chiar atât de bună să se bage în mijlocul unei grămezi de avioane de vânătoare, în timp ce el era dotat doar cu torpile şi rachete Harpoon. Se îndoia că vreunul dintre agilele MiG-uri ar fi stat destul timp fără să manevreze, aşa încât să le poată doborî cu tunul de bord. Totuşi, ar fi vrut să încerce, dacă *Jefferson* ar fi fost de acord. Nu a avut niciodată ocazia să utilizeze scaunul de catapultare din Viking, şi ar fi fost interesant să...

— *Dragon* 0-7, aici *Homeplate. Weapons tight* – repet, *weapons tight.* Mențineți distanța minimă şi continuați observarea. Vă mai trimitem nişte tovarăşi de joacă.

Au urmat nişte suspine de uşurare venite din scaunele din spatele carlingii, când a fost clar că nu i se va permite lui Rabies să intre în spațiul aerian al portavionului chinez. Chiar şi copilotul părea uşurat. Tendința lui Rabies de a trage mai întâi şi să lase întrebările pentru mai târziu era bine cunoscută în comunitatea aviatorilor. Rabies a oftat şi a tras de manetele de gaze.

— La dracu! Şi eu care speram să mă dau AS!

TFCC

1450 ora locală (Zulu-10)

Batman a ascultat raportul translatorului cu o expresie aspră pe chip.

— O întreagă divizie înghesuită în acele amfibii? E sigur? Şi un submarin în zonă?

Translatorul a aprobat.

— Este sigur, Admiral. În special, în legătură cu submarinul. El este echivalentul unui tehnician sonar de-al nostru, şi ştie că anticipaseră înfruntarea cu cel puțin un submarin american.

Batman a rămas câteva clipe tăcut, apoi a spus:

— Deci, de ce ne spune toate astea? Crede cumva că-l vom tortura?

— După câte mi-am dat eu seama, intenționează să ceară azil politic.

Translatorul a reflectat un moment.

— Dar, sunt sigur că mai e ceva ce-l motivează. A tot menționat un ofițer superior-pilot pe nume Chan. Chan Li. Evident, amicul de față spune că Chan îi face mari probleme.

— Din partea mea, e OK, a răspuns Batman. Nu-mi pasă din ce cauză vorbeşte, atât timp cât o face.

Se întoarse către Bam-Bam. Trimite un mesaj către *Centurion.* Are contact intermitent cu ceva, iar dacă noi îi dăm o clasificare exactă, îl va ajuta să-l localizeze.

Lab Rat a intervenit:

— În apele astea, ASW e cam dificil, *sir.* Mai ales, în apropierea portului. Apa e apă, dar fundul e literalmente acoperit cu metal. Va fi dificil pentru echipamentul aeropurtat să se bazeze pe contactele MAD[186].

Toți au devenit tăcuți, când Istoria i-a ajuns din urmă. Faptul că rămăşițele impunătoarei flote scufundate le făcea viața mai grea acum, era de o cruzime ironică.

— Fundul apei este cartografiat, a adăugat Lab Rat. Nu mai există vreo zonă care să fie cercetată la fel de bine. Acest fapt ne va fi de ajutor.

A lăsat nerostit gândul – va fi de ajutor, dar s-ar putea să nu fie suficient.

---

[186] MAD – Magnetic Anomaly Detector – aparatură de detectare a anomaliilor magnetice produse de prezența unui submarin.

17

Puntea de zbor
USS Jefferson

1500 ora locală (Zulu-10)

După două ore extenuante de cărat întinzătoare de lanțuri, supravegheat avioane şi participare la FOD *walk-downs*[187], cei patru aviatori şi-au format o opinie nouă asupra complexității muncii şi a abilităților necesare subofițerilor-tehnicieni de pe puntea de zbor. Îi văzuseră de atâtea ori în acțiune încă din primele zile ale zborurilor de pregătire, dar niciodată nu au participat ei înşişi efectiv alături de ei la munca de rutină. Au descoperit repede cât de puțin ştiau despre ceea ce se petrecea în „culise". —

Hoit Rock luase o pauză de la căratul de *sonobuoys* de la magazia de muniții, până sus, pe puntea de zbor, când a dat

[187] FOD walk-downs – Foreign object damage – acțiune prin care întreg personalul disponibil – indiferent de grad - participă la curățarea punții de zbor de eventuale obiecte străine.

peste Lobo. S-a adăpostit împreună cu ea în spatele insulei şi şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Îi vedeam mereu pe băieţii ăştia prăbuşiţi pe coridoare, cu căştile încă la urechi, în timpul operaţiunilor *flex deck*[188]. Dom'le, cât de mult te oboseşte munca asta. Tu cum te simţi?

— Bine.

Vocea lui Lobo suna liniştitor, dar Hot Rock a observat cum s-a înfiorat când s-a aşezat pe treaptă, lângă el.

— Ai dreptate, totuşi. E o muncă grea. Un *chief* tocmai mi-a ordonat să le duc celor de pe platforma LSO nişte apă şi pahare de plastic. Vrei să te duci tu?

Chiar atunci, instalaţia de amplificare a prins glas.

— Lansare pentru Tomcat din Alert-5, Hornet din Alert-5 şi toate *sections* de rezervă. Pregătiţi-vă pentru operaţiuni *flex deck* totale. *Green deck, green deck.*

Hot Rock şi Lobo au sprintat imediat. Apoi, Hot Rock s-a oprit brusc, iar Lobo s-a izbit de spatele lui.

— Ce dracu faci? a izbucnit ea furioasă.

— Ai uitat – suntem consemnaţi la sol.

---

188 Operaţiuni *flex deck* – operaţiuni de lansare/aterizare simultană a avioanelor pe puntea de zbor. Necesită o coordonare deosebită. Intervalul dintre operaţiuni este de 45 secunde.

Lobo putea auzi frustrarea din vocea lui.

— Au destule echipaje disponibile pentru toate avioanele – n-avem nicio şansă să ne strecurăm în planificare, nici măcar în caz de Alpha Strike[189].

— Da, dar...

Lobo a tăcut, dându-şi seama că nu putea găsi niciun motiv pentru care să le fie anulată sancțiunea. Gradele, pregătirea superioară, experiența îi păstrau pe lista planificărilor pentru zbor de cele mai multe ori, dar nu tot timpul. Dacă ar fi fost mai multe avioane, poate că ar mai fi avut o şansă, dar existau mai mult decât suficiente echipaje care să piloteze toate avioanele de la bordul portavionului.

— Deci, rămânem aici, a concluzionat posomorâtă Lobo. Naşpa.

— Şi nu trebuie să le stăm în cale, a adăugat Hot Rock. Cred că trebuie să mergem pe platforma LSO.

După zece minute, timp în care au găsit o grămadă de scurtături, de care habar nu aveau, au păşit pe mica platformă aflată la babord, imediat sub nivelul punții de zbor. Ambii piloți au înaintat fără a se gândi să rămână lângă ofițerul care ghida un avion ce venea pe panta de

---

[189] Alpha Strike – termen-cod ce desemnează un atac pe scară largă efectuat cu întreg efectivul de avioane din *wing-ul* de pe portavion.

aterizare.

— Înapoi, a răbufnit o voce aspră. Doamne, oare ce vă învață în unitățile de instrucție? Nu ştiți nici măcar că nu trebuie să stați în calea altora? s-a răstit LSO la ei.

— Ce... a început să spună Hot Rock.

O mână puternică l-a apucat de guler şi l-a smucit înapoi.

— Ce dracu?

— Nu l-ai auzit pe *lieutenant?* L-a întrebat un *chief petty officer.* Mişcă-ți curu din loc – imediat!

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Lobo, după ce s-au retras amândoi în spate.

— Fii atentă – treaba e nasoală, a spus *chief,* strigând ca să fie auzit prin zgomotul produs de Tomcat-ul ce se apropia. Începătorul care trebuie să aterizeze acum şi-a pierdut cumpătul – a făcut *bolter* de două ori, iar LSO încearcă să vorbească cu el. Are şi cam puțin combustibil, dar tremură atât de tare încât nici nu se poate apropia de tanker. Treaba începe să fie urâtă.

Privirea i s-a fixat pe plasele de protecție de sub platformă, fixate de bordul portavionului.

— Dacă se va întâmpla ceva rău, săriți în plase. Acolo, în bordaj, există o deschidere prin care vă puteți întoarce în navă.

Lobo şi Hot Rock au schimbat priviri. Dacă un pilot de pe Tomcat avea necazuri, era unul dintre colegii lor. Ei nu-l recunoşteau pe LSO făcea parte din alt *squadron* de la bord – dar amândoi puteau vedea Tomcat-ul ce se apropia. În mod clar, pilotul avea probleme cu menținerea altitudinii şi orientarea către punte. Tomcat se bântuia pe cer ca o gâscă rănită. Cobora şi urca, când sub, când deasupra traiectoriei optime, când devia mult lateral.

— O, Doamne – o *ramp strike*[190] e gata să se întâmple, a suspinat Lobo. Ia altitudine, prietene, haide, hai.

A tăcut imediat ce a observat că *chief* o priveşte cu multă curiozitate. La un metru în fața lor, LSO, repeta practic aceleaşi cuvinte.

Toți priveau Tomcat-ul, dorind să ajungă odată pe punte. Când botul acestuia a trecut peste pupa, au răsuflat uşurați. Cel puțin nu va fi o *ramp strike,* un impact în plin în pupa. Dar pe când se gândeau că va reuşi să agațe al patrulea cablul, pupa navei s-a ridicat brusc. Asta a provocat ruperea trenului de aterizare, coada avionului a lovit puntea, apoi întregul avion a alunecat – începând să pivoteze – direct către ei.

---

190 ramp strike – un avion care vine la aterizare sub panta optimă şi loveşte pupa (rampa) portavionului, sub nivelul punții de zbor.

— Jos! a răcnit *chief,* şi cu un placaj ca la rugby i-a trântit pe amândoi peste parapet, jos în plasă, dintr-o singură mişcare. Au simțit pe deasupra lor arsura fierbinte a avionului în flăcări ce se prăbuşea acum în ocean.

Căzând în plasă pe spate, l-au putut vedea pe *lieutenant* cum zbura prin aer direct peste ei. Rămăşițele trenului de aterizare avariat l-au lovit peste picioare. Carnea sfâşiată a lăsat la vedere osul. Impactul l-a trimis grămadă în josul plasei unde a rămas neliniştitor de nemişcat. *Chief* s-a aruncat către el. Înainte chiar de a-i acorda primul ajutor, i-a smuls căştile, şi le-a pus pe cap, iar simultan raportând către Air Boss şi verificând dacă lieutenant-ul mai respiră, l-a informat asupra situației.

Hot Rock a privit în jur şi a văzut că alte două Tomcat se aflau în poziție de venire la aterizare. A păşit înainte, îl bătu pe umăr pe *chief* şi-i luă căştile. *Chief* l-a pocnit peste mână.

— Ce dracu faci, puştiule? s-a răstit.

— Sunt *Lieutenant Commander* Stone, a răspuns calm. Iar dânsa este *Lieutenant Commander* Hanson. Amândoi suntem piloți de F-14. ŞI LSO calificați. Cred că unul dintre noi poate fi de folos acum.

Chief s-a holbat la el o clipă, neîncrezător, apoi, dintr-odată l-a recunoscut.

— Ştiu cine sunteţi. Nu v-am recunoscut *în... – Sir,* ce dracu sunteţi... – nu contează.

I-a cedat căştile, apoi s-a întors către *lieutenant.*

— Air Boss cunoaşte situaţia, iar sanitarii vin imediat. Zice că partea din faţă a avionului a căzut peste bord şi că verifică chiar acum catapultele pentru eventuale avarii. Poate că va dura vreo două minute până la lansare, dar avem două „păsări” care vin la aterizare.

Arătă spre pupa.

— Credeţi că le puteţi aduce acasă?

— Dacă nu sunt avariate cablurile arestoare, sigur că da, a confirmat Hot Rock.

— Aveţi în vedere că s-ar putea să fie uşor şocaţi de eveniment.

Şi, privindu-i pe amândoi, continuă:

— Ştiţi cum stă treaba. Când vezi că cel din faţa ta a avut ghinion, începi să te simţi niţel nesigur. Ca înlocuitori ai LSO cunoaşteţi acest fapt.

— Ştiu ce am de făcut, *Chief.*

Hot Rock a urcat înapoi pe o porţiune neavariată a platformei LSO. Lobo l-a urmat. Şi-a apropiat capul de al lui, trăgându-i la urechea ei una dintre căşti ca să asculte şi ea.

— Tomcat 2-0-1, cheamă *mingea,* a spus Hot Rock, intrând cu uşurinţă în rolul de dirijare a avionului către punte.

— Ce naiba se-ntâmplă acolo jos, LSO? a întrebat pilotul cu vocea panicată. Doamne, a...

— Tomcat 2-0-1, cheamă mingea, a repetat Hot Rock, păstrându-şi vocea calmă şi profesională. Fii atent la „joc”, domnule. Acum trebuie să ai grijă doar de un singur lucru, să-ţi pui curcanul[191] pe punte.

— Mda, dar...

— Tomcat 2-0-1, cere mingea, a repetat Hot Rock, lăsând ca replica repetată să readucă mintea pilotului la secvenţele-şablon pentru aterizare.

— *Roger, LSO, 2-0-1 mingea.*

Vocea pilotului era deja calmă pe măsură ce se concentra pe manevra imediat următoare.

— Două mii litri la bord.

— *Roger,* 2-0-1, ce spun *acele?* a întrebat Hot Rock, cerând pilotului să-i spună ce arată indicatoarele referitor la panta optimă de coborâre.

— *Roger, acele arată sus-dreapta.*

---

[191] Curcan/gâscan – porecle *afectuoase* date avionului F-14 Tomcat.

— 2-0-1, ignoră *acele,* te ghidez eu. Continuă pe pantă, vii direct pe cablul trei.

— Avem *green deck?* a întrebat pilotul, neliniştea răzbătându-i iar în voce.

— Roger, avem *green deck,* a confirmat Hot Rock. Green deck, green deck... e bine, 2-0-1, măreşte puţin puterea, încă puţin, aşa e bine, atenţie la altitudine, altitudine, aşa, aşa., Hot Rock intra cu uşurinţă în psalmodierea monotonă specifică unui LSO care aduce un Tomcat pe linia invizibilă ce leagă ultima poziţie a avionului cu punctul aflat pe cablul trei de pe punte. Simţea pe gât răsuflarea fierbinte a lui Lobo care asculta, o auzea cum şopteşte aceleaşi cuvinte menite să-l menţină pe pilot neliniştit pe traiectoria optimă. E bine, bine – asta e! a strigat când Tomcat 2-0-1 a izbit puntea într-o prăbuşire controlată chiar pe cablul trei. Bună aterizare, 2-0-1!

— Ce dracu se-ntâmplă acolo jos? a întrebat o voce nouă pe circuit. Chief spune că LSO e indisponibil – Henry, ce faci?

— Air Boss, suntem Hot Rock şi Lobo, a răspuns pilotul, brusc nesigur de el.

Desigur, ştia ce face, dar ar fi trebuit să ceară mai întâi permisiunea lui Air Boss, nu să preia îndatoririle de LSO

fără a-l informa. Totuşi, cu un *curcan* în aer şi un pilot agitat, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Air Boss sau chiar amiralul, ar fi fost să-l trimită înapoi la tribord, în *Marshal stack,* nu acum când se părea că în următoarea oră va fi nevoie ca fiecare avion disponibil să fie ridicat în aer.

— S-a întâmplat să fim p aici, iar când LSO nu a mai... Ăăă...

Au urmat câteva momente de linişte pe circuit, apoi Air Boss a spus:

— Urmează 2-0-5 pe pantă. Eşti avizat, în continuare avem *green deck.*

— *Roger.* 2-0-5, LSO, cheamă *mingea.*

În următoarea jumătate de oră, Lobo şi Hot Rock au condus cu eficiență aducerea avioanelor pe punte. Când ultimul a aterizat, Air Boss i-a anunțat:

— Imediat ce ridicăm în aer patrulele, amiralul vrea să vă prezentați în biroul său.

Lobo s-a întors către Hot Rock zâmbind.

— Ori suntem în budă, ori...

— ...Ori reintrăm în planificarea pentru zbor, a întrerupt-o Hot Rock.

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau iar în planificări şi se grăbeau către vestiare ca să se echipeze pentru

lansare.

18

Tomcat 203

1510 ora locală (Zulu-10)

Jefferson a stabilit un nou record personal referitor la lansarea unui număr maxim de avioane într-un interval minim de timp. Pentru Bird Dog şi Gator, minutele păreau ore. Bird dog continua să-şi facă griji pentru noul său *wingman, Lieutenant j.g.*[192] Kelly Green şi RIO său, Tits[193].

Lieutenant Junior Grade Kelly Green – numele era al părinților, iar cei din *squadron* nu sau mai obosit să-i caute

---

[192] Lieutenant Junior Grade – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent.*

[193] Tits – Țâțe; porecla are un dublu sens:
1. un acronim derivat din numele personajului **T**heodore **I**rving **T**urner;
2. (pentru că e vorba de un bărbat) în argou este un acronim cu sensul „ *Try It to See” – dacă vrei s-o vezi, trebuie să o încerci.*

altă poreclă-cod indicativ – era cea mai nouă *nugget*[194] din *squadron.* Pentru că era pilotul cu cea mai puțină experiență, a fost programată să facă pereche cu Bird Dog, conform teoriei că el va fi capabil să o învețe *ce* şi *cum* şi o va feri de probleme. El îşi exprimase tare şi public opinia că – date fiind circumstanțele actuale – nu prea erau speranțe pentru mai târziu.

— O să fie bine, îl reasigură Gator prin ICS. La fel şi cu Tits. Eu l-am instruit, iar tu o supraveghezi pe Kelly în acțiuni de vreo trei luni.

— Nu-mi mai aduce aminte.

Bird Dog a aruncat o privire în urmă, prin canopie, şi a văzut-o imediat pe Kelly pe poziție, la două mii de metri în urmă şi o mie mai sus. Bruneta înaltă şi suplă – şi chiar cu ochi verzi care să se potrivească cu numele-cod – a fost un subiect de discordie între el şi Lobo încă de când noul pilot a venit în *squadron.*

Dar ce ar fi trebuit să facă? Doar să considere că ea cunoştea deja ceea ce ar fi trebuit să ştie? Dacă va zbura cu el ca *wingman,* trebuia să fie al naibii de sigur că se poate baza pe ea. Acum era destul de sigur că nu va mai fi nevoit

---

194 Nugget – bucată de aur nativ/neprelucrată, pepită. În argoul aviatorilor: o femeie foarte atrăgătoare, dar începătoare ca pilot.

să verifice vizual dacă ea se află pe poziție, chiar dacă head-up display-ul îi furniza informația automat.

În ultimele trei luni, au petrecut nenumărate ore discutând despre tactici. Ea a început încet-încet să-l admire. Evident, zvonuri despre experiența sa de luptă pe diversele teatre din jurul lumii răzbătuseră deja în comunitatea celor de pe Tomcat, deci chiar avea de ce să fie admirat. Dar ea trecuse peste această admirație cam prea uşor pentru gustul său, însă aşa procedează femeile, nu-i aşa?

Şi măcar ea zbura acum cu un tip care avea simțul umorului, Tits. Nu ca Gator, motanul ăsta acrit.

— Ok, aşa cum ne-am antrenat, spuse el pe canalul tactic. Încă o tură cu AMRAAM – preiau eu conducerea, tu te ocupi de tipul din spatele lui.

— Roger. După tonul ei calm, reținut, nimeni n-ar fi ghicit că ea se pregătea să lanseze o rachetă pentru prima dată asupra unei ținte reale, în luptă.

— Apoi ne apropiem cu Sidewinder. Aminteşte-ți, ei sunt mai manevrabili decât noi. Trebuie să profităm de puterea noastră superioară şi să-i atragem pe verticală, ții minte? a întrebat Bird Dog.

— Îmi amintesc, a răspuns Kelly.

— OK, la comanda mea – ACUM! a ordonat Bird Dog.

Tomcat a săltat uşor când masiva rachetă a țâşnit de sub aripă, cu o trenă de fum alb cei marca traiectoria spre avionul lider.

MiG-ul lui Bird Dog a degajat strâns dreapta şi a trecut pe sub cele două Tomcat, cu intenția clară de a ajunge în spatele lor, mai jos, de unde să deschidă focul.

— Nu n-ai să reuşeşti, a mormăit Bird Dog. Nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus în treaba asta.

Şi-a lansat avionul într-un viraj strâns spre dreapta şi în urcare, răsucindu-se în acelaşi timp, atrăgând MiG-ul într-un joc pe verticală. Îndată ce a câştigat vreo două mii de metri în altitudine, a ranversat, ajungând cu botul în jos, iar manevra i-a reuşit exact cum o planificase – era pe linia perfectă de tragere asupra celuilalt MiG.

A acționat comutatorul selectorului de armament de la AMRAAM la Sidewinder şi a lansat racheta cu auto-ghidaj în infraroşu. Fără a mai aştepta să vadă ce a făcut, a câştigat din nou înălțime, aşteptându-se ca în următoarele cel puțin zece secunde MiG-ul să fie preocupat cu manevrele de evitare a rachetei.

Pe heads-up display au apărut nenumărate semnale-ecou radar, ce indicau faptul că celălalt avion a lansat momeala

de flăcări şi pleavă[195]. Bird Dog s-a rotit uşor, departe de raza de acțiune a acestuia, a revenit în zbor orizontal la şase mii de metri, apoi s-a întors către prada sa.

MiG-ul era în cabraj, cu motorul forțat către cer, într-o urcare aproape la verticală. Câteva secunde încă şi burta sa va ajunge direct în linia lui de tragere. Bird Dog a accelerat uşor Tomcat-ul cu un şpiț scurt de postcombustie, micşorând distanța. Pentru un scurt moment, s-a gândit să folosească tunurile, apoi a abandonat ideea. Nu era un unghi perfect pentru o lansare de Sidewinder, dar merita o încercare. Îşi păstră tunurile pentru când va avea cu adevărat nevoie de ele, când inamicul va fi aproape, într-o confruntare personală, în loc să tragă de la limita maximă.

— L-am ras, l-am ras, s-a auzit un strigăt de triumf pe canalul tactic.

— Bună lovitură, la auzit pe Tits răspunzând. Doborât din prima AMRAAM.

— Dom'le au unii un noroc... mormăi Bird Dog. Probabil că i l-am dat pe cel prost, iar acu Kelly o să mă ajute *pe mine* să-l dobor pe ăsta.

Într-adevăr, se părea că MiG-ul avea un pilot mult mai

---

195 Pleavă (chaff) – fâşii scurte de folie de plastic metalizat care - odată lansate – reflectă semnalul radar.

capabil decât crezuse el. Toate rapoartele de Informații indicau faptul că piloții de vânătoare chinezi erau mult mai puțin antrenați decât cei americani, iar echipamentul lor era adesea prost întreținut. Dar gagiul din fața sa, care dansa cu MiG-ul pe cer, evident nu citise aceleaşi rapoarte.

MiG-ul l-a depăşit, cu soarele reflectându-se din fuselaj direct în ochii săi, orbindu-l o clipă. Simbolurile de pe head-up display au fost şi ele acoperite de lumina puternică.

— Vin lângă tine, Bird Dog, a vorbit Kelly pe canalul tactic, cu un ton de adâncă satisfacție în vocea sa de alto, plină de senzualitate. Sunt la şasele[196] tău, mai sus.

— Poate să-l doboare, Bird Dog, a subliniat Gator. Până ce cabrăm ca să ne fixăm pe motoarele lui, ea va fi în poziție de tragere.

— E MiG-ul meu, a insistat Bird Dog. *Al meu.*

Şi-a aruncat Tomcat-ul din nou într-un viraj strâns, simțind cum i se îngustează câmpul vizual. Prea mare forța G, mult prea mare – sigur, în alte dăți suportase şi mai mult, dar totdeauna era riscant. În spate, a auzit mormăitul de protest al lui Gator, apoi linişte după ce RIO a leşinat. Tomcat răspundea prompt, virând mult mai strâns decât ar

---

[196] Poziția relativă se indică după cadranul ceasului: ora şase = în spate.

fi crezut el că este posibil. În timpul acestei manevre a pierdut ceva din viteză, şi chiar mai mult, când a cabrat pentru a se alinia după MiG. A acționat postcombustia, simțind cum accelerația instantanee îl pironeşte în scaun, iar senzația de leşin se face simțită.

— Nu acum, fir'ar... Nu acum, a mormăit, luptând cu întunericul ce cobora peste el.

A slăbit maneta de gaze, şi a simțit cum griul dispare. Dar MiG-ul ajunsese deja la altitudinea maximă a manevrei, iar acum ranversase direct spre el.

— *Fox Two, Fox Two*[197], a strigat Kelly. Bird Dog, degajează dreapta!

— *Fuck you,* Kelly! a urlat Bird Dog.

În acelaşi timp a degajat brutal spre dreapta aşa cum i se indicase. Niciun pilot întreg la minte n-ar ignora comanda de degajare venită de la *wingman.* Dar inerția avionului său

---

[197] Fox – Termen-cod/prescurtare de la *Foxtrot,* pentru litera **F** (Fire-Foc) din traficul radiofonic. Pilotul anunță lansarea rachetei şi tipul acesteia pentru a se evita un eventual *friendly fire* (doborârea propriilor coechipieri):

— *Fox One* – racheta ghidată radar semi-activ (AIM-7 Sparrow);

— *Fox Two* – racheta autoghidată în infraroşu (AIM-9 Sidewinder);

— *Fox Three* – Rachetă autoghidată radar activ (AIM-120 AMRAAM şi AIM-54 Phoenix);

— *Fox Four* – (uzual - *Guns! Guns! Guns!)* foc executat cu tunurile de bord.

era prea mare. Dacă ar fi fost mai experimentată, Kelly ar fi ştiut. Şi-ar fi dat seama că Bird Dog nu se poate feri la timp de pe linia de tragere.

Bird Dog vedea ce se întâmplă, parcă cu încetinitorul. AMRAAM părea că alunecă prin aer – un cilindru lung, alb, cu aripioare-stabilizatoare scurte – direct către el, aparent cu viteză de melc. MiG-ul îşi continua picajul, câştigând viteză, iar acum se afla aproape paralel cu el. Tomcat părea leneş şi abia începea virajul spre dreapta, ca răspuns la comanda lui, când MiG-ul l-a depăşit.

Racheta AMRAAM păru să mângâie gingaş MiG-ul, apoi a început să se dezintegreze. Bird Dog a urlat, conştient că sunt aproape, prea aproape, al dracului de aproape. Putu vedea prin canopie fața pilotului chinez, parțial acoperită de casca de zbor şi masca de oxigen.

Chiar atunci când Mig-ul a explodat în flăcări, propria canopie a fost largată, iar el şi cu Gator au fost ejectați afară, precum dopul dintr-o sticlă de şampanie. Un sentiment de frică pură, primară, l-a cuprins când a rămas suspendat în aer, cu paraşuta încă nedeschisă, scaunul de catapultare separânduse de el cu o încetineală de-a dreptul dureroasă. A încercat să-şi întoarcă capul pentru a-l vedea pe Gator, dar nu-şi putea opri mişcarea de rostogolire haotică prin aer.

Combinația de forță G excesivă, catapultare, se dovedea a fi prea mult. Simți cum i se strânge stomacul, lichidul cald,

dezgustător i-a ajuns în gât şi a vomat. Apoi a leşinat.

Tomcat 208

1515 ora locală (Zulu-10)

Kelly privea oripilată cum fuselajul în flăcări al MIG-ului se detaşa din norul de flăcări şi sfărâmături pentru a izbi Tomcat-ul. Şrapnelele au ciuruit avionul american grav avariat, iar jeturi de combustibil JP8 s-au răspândit prin aer cu o microsecundă mai înainte ca totul să se transforme într-o imensă minge de foc.

Rămase cu privirea pironită la apa de dedesubt, ignorând apelurile repetate de pe *Jefferson* ce o întrebau dacă vede vreo paraşută.

— Îi văd! a spus Tits. Acolo, drept înainte. Amândoi. Nu e ăsta cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Aşa era. Cu excepția MiG-ului ce explodase în flăcări. În acea scurtă milisecundă când a fost doborât de *ea,* când victoria a fost doar a *ei,* înainte ca dezastrul să-l distrugă pe liderul ei.

Într-un târziu, apelurile repetate insistent de *Jefferson* n-au mai putut fi ignorate. Coborând la 3.500 m, cu ochii

fixați pe parașutele aflate dedesubt, a răspuns, în sfârşit.

— Tomcat 2-0-3 doborât. Văd două paraşute, repet, două paraşute. Am să mă rotesc deasupra lor, până vine helo SAR.

Apoi a acționat comutatorul balizei-transponder pentru a emite codul de urgență.

— Ce s-a întâmplat acolo, sus? a întrebat o voce nouă.

Kelly l-a recunoscut imediat pe Batman.

— Am tras asupra MiG-ului şi l-am doborât, Admiral. Dar Bird Dog a fost prea aproape. S-au catapultat chiar înainte ca explozia să-i atingă.

— Sunt OK? a întrebat Batman.

Ea a dat din cap, conştientă că nu-i putea vedea gestul.

— Văd paraşute. Voi şti mai multe în curând.

— Şi cum ai reuşit să lansezi când era prea aproape?

— Nu ştiu sigur*, sir.* L-am avertizat să degajeze dreapta şi am lansat. Poate că am dat avertismentul prea târziu, poate că el nu a degajat suficient de rapid. Nu ştiu*, sir.*

După o lungă tăcere, Batman a spus:

— Cum stai cu gazul?

Ea a privit indicatorul de pe bord şi a făcut o grimasă.

— 2.500 l. Destul pentru întoarcerea la bord.

— Vrei să realimentezi înainte de a încerca să aterizezi pe

punte? a întrebat-o.

Ceea ce voia el să spună de fapt, era că ea se afla în stare de şoc şi că va avea nevoie de câteva încercări până să reuşească aterizarea la bordul portavionului.

— Nu e nevoie, sunt bine.

— OK. Acum concentrează-te doar asupra aterizării pe punte. Ne vom ocupa de problemă mai târziu.

Vocea lui Batman era gravă, dar nu aspră. Controlorul de trafic aerian a intervenit imediat pe circuit, dându-i un vector care – fără a mai trebui să intre în Marshal Stack de la tribord – să o aducă direct pe panta de aterizare pe portavion. Ea a urmat instrucțiunile cu grijă, precis, forțându-şi mintea să se concentreze pe misiunea cotată de piloții aeronavali ca numărul doi în ceea ce priveşte periculozitatea, imediat după realimentarea în zbor.

Tits, neobişnuit de tăcut în spatele ei, murmură doar nişte încurajări din când în când.

— E bine... Bine-aşa...

Ea a urmat perfect panta de coborâre şi a agățat cu precizie cablul trei. A aşteptat, cu motoarele turate la maxim, până ce o vestă galbenă din faşa avionului a semnalat că poate reduce puterea. Atunci a ridicat cârligul din coadă lăsând cablul să cadă liber, după care a rulat pe

punte până la locul de parcare. Împreună cu Tits au trecut rapid prin ritualul manevrelor de oprire a instalațiilor şi aparatelor de pe avion, apoi au ridicat canopia, în timp ce căpitanul de avion monta siguranțele de la scaunele de catapultare şi-i ajuta să coboare.

În sfârşit, ea şi-a trecut un picior peste marginea cockpit-ului şi a început să coboare treptele prevăzute în fuselaj, pe laterala avionului. A sărit de pe ultima şi a simțit o uşoară durere în tot corpul când a aterizat dur cu picioarele pe puntea de zbor. Îl auzea pe Tits în urma ei.

Când s-a îndreptat spre insulă, a observat că o trapă s-a deschis şi o femeie zveltă a ieşit. Părul blond, tuns scurt îi încadra fața ce semăna cu o mască de fier.

Lobo. Shit, n-am nevoie de aşa ceva acum. Tot ce s-a-ntâmplat în ultimele trei luni, toate mizeriile ce mi le-a făcut, iar acum eu i-am doborât iubitul.

Kelly s-a oprit în fața lui Lobo, privind-o cu seriozitate. Aceasta stătea, cu fața impenetrabilă şi brațele încrucişate la piept.

Într-un târziu, Lobo a vorbit.

— Ai văzut paraşute, nu-i aşa?

Kelly a aprobat, dând din cap. Lobo a micşorat distanța dintre ele şi i-a pus o mână pe după umeri.

— Păi, atunci e OK. Îl are pe Gator care are grijă de el, ştii tu.

Kelly simţi cum o cuprinde un fior de slăbiciune, iar expresia feţei – pilot de vânătoare – a început să cedeze. Încercă să spună ceva, dar vocea îi era prea gravă şi se opri.

Lobo a privit-o din nou drept în faţă.

— Nu face asta, a spus Lobo, cu voce joasă, ameninţătoare. Pentru tot ce am luptat noi – şi am luptat *eu* –. Nu face să se piardă totul acum. Jur pe Dumnezeu că te omor dacă începi să plângi.

Sângele rece s-a revărsat din nou în venele lui Kelly. Lacrimile ce-i apăruseră în ochi sau uscat instantaneu, iar nodul din gât a dispărut. A dat scurt din cap şi a spus:

— Haidem.

Lobo a scuturat şi ea din cap.

— Nu, nu încă. Vreau să înţelegi un lucru – acolo sus se mai întâmplă şi câte un rahat, ştii asta? Eu ştiu, iar Bird Dog sigur ştie treaba asta. Fiecare dintre noi îşi încearcă şansa, ştiind ce se poate întâmpla de fiecare dată când ne punem fundu în carlinga unui Tomcat. Dar asta e aviaţia navală, iar tu ori înveţi să trăieşti cu această realitate, ori demisionezi. Asta trebuie să decizi, *doamnă.* O poţi duce? Dacă nu poţi, depuneţi frumoasele aripi de aur pe biroul

amiralului imediat ce ajungi la cabina lui. Pentru că dacă nu poți să rezişti, n-ai de ce să te afli aici. M-ai înțeles?

Kelly a ridicat bărbia, privind la cealaltă femeie.

— Te-am înțeles. Acum, scuză-mă – sunt câțiva oameni cu care trebuie să vorbesc. Plecă împreună cu Tits care se ținea aproape de ea. Tits i-a trimis lui Lobo o privire plină de recunoştință pe când intrau în interiorul insulei.

Lobo dădea uşor din cap, uitându-se după ei. Tânăra pilot nu înțelegea acum, dar poate o va face cândva. Iar oricând o va face, îi va mulțumi lui Lobo pentru ceea ce tocmai făcuse.

Bird Dog – pentru numele lui Dumnezeu, să scape viu din treaba asta, altfel te omor. Lobo scutură din cap, amintindu-şi de zilele când ea însăşi a fost POW[198], torturile pe care le îndurase, violul, bătăile. Totuşi, trecuse peste astea, ba chiar s-a întors în serviciul activ, la zbor. Iar dacă ea a reuşit, la fel trebuia să facă şi Kelly. Chiar în acel moment 1MC anunța:

— Atenționare toată lumea! Misiunea SAR s-a terminat cu succes – doi recuperați. Vii. Bună treabă!

A fost rândul lui Lobo să se străduiască să-şi rețină lacrimile.

---

198 POW - Prisoner Of War – prizonier de război.

19

TFCC
USS Jefferson

1530 ora locală (Zulu-10)

Micul compartiment era o cacofonie de apeluri din partea piloților, rapoarte ale lui Air Boss referitoare la statusul punții de zbor, cereri ale lui *handler* pentru manevrarea avioanelor şi rapoarte de supraveghere de la CAP SAR aflate deja în aer.

Pentru Tombstone Magruder, după două decade şi jumătate de serviciu naval, urmărirea diferitelor activități şi progresul tuturor fazelor secvenței de lansare era complet automată. Nu-i acorda mai multă atenție conştientă decât respiratului, în timp ce mintea cernea informațiile, le evalua, şi – în mod automat, în mintea sa – le acorda prioritatea meritată.

Dar, când un mic difuzor până atunci tăcut, plasat direct

în spatele scaunului său înalt, de comandă, a dat semne de viață, a ridicat brusc capul. S-a întors către Batman, al cărui chip era întunecat.

— Unitatea SEAL de pe insulă, a explicat Batman. Îi recepționăm prin echipamentul SINCGAARS.

— Vorbeşte cu ei, a spus Tombstone. Ei îți cunosc deja vocea.

Batman a aprobat dintr-o mişcare a capului şi a înşfăcat microfonul. I-a făcut semn lui TAO să-l aducă pe ofițerul de legătură SEAL şi să-l țină pe aproape.

— Aici *Homeplate,* dă-i 'nainte.

— Veşti proaste, *Admiral.* Am găsit bomba, dar momentan nu ne putem ocupa de ea. Este camuflată într-un camion de bere, iar chinezii au transportat-o pe sus, cu elicopterul. Ne-am ținut după ea, dar l-au scufundat în Caneohe Bay cu tot cu bomba la bord. Nu ne putem scufunda cu aparatele noastre cu sistem de respirație în circuit închis, deci am avea nevoie de ceva asistență aici.

Batman a înjurat neauzit, apoi a întrebat:

— Ce doriți de la noi?

— În primul rând, detectoare de metal. Ştiu destul de sigur cam unde trebuie să mă scufund, totuşi va trebui să o localizez precis.

— Nicio problemă. USS *Chie*i se află în zonă. Voi puteți să vă duceți la el?

— Bineînțeles, *Admiral.* Am mai vrea şi ceva echipament special. Asta în caz că va trebui să ne scufundăm la mare adâncime.

— Chiar cred că va trebui să o faceți, a răspuns Batman.

— Şi noi credem. Dar nu-mi pot da seama, *Admiral,* cum vor detona bomba. Adică, dacă e scufundată la cel puțin treizeci de metri sub apă...

— Transponder de pe un submarin, a spus Tombstone.

S-a întors către Batman, cu fața palidă.

— Când am avut ultimul contact cu el?

— Murdock, *Admiral* Magruder sugerează că dispozitivul nuclear va fi activat de pe un submarin. Avem unul în zonă, nedetectat în ultimele patru ore. Aveți vreo informație despre el?

— Negativ, *Admiral,* dar vom sta cu ochii bine deschişi. Momentan, cred că prioritar este să localizăm bomba, iar grijile despre detonare să le lăsăm pe mai târziu.

— *Roger,* USS *Chief* este la dispoziția voastră.

Batman i-a dat microfonul lui TAO, care a comunicat un set de frecvențe şi coordonate temporale care să permită unității SEAL să o contacteze direct pe *Chief*.

Pe circuitul *Navy Red* s-a auzit o voce pe care Tombstone a recunoscut-o imediat. Era unchiul său, *Admiral* Thomas Magruder, *Chief of Naval Operațions.*

— *Jefferson,* aici CNO. Vă aducem la cunoştință că există un ultimatum din partea chinezilor. Să negociem înființarea unei baze militare chineze permanente în Hawaii, sau vor detona o armă „specială" mâine la prânz. Care este statusul vostru?

O linişte înghețată s-a aşternut în TFCC. Tombstone a privit ecranul pe care apăreau simbolurile valurilor de avioane de vânătoare şi de atac asupra țintelor de la suprafața apei, acționând asupra invadatorilor chinezi, şi a calculat şansele.

— Aici *Vice Admiral* Magruder*, sir.* Există vreo indicație că ar putea detona *imediat* dispozitivul?

— Nimeni nu poate fi sigur, dar cei de la Informații par să creadă că nu. Cred că te afli în contact cu Murdock?

— Afirmativ*, sir.* Doar ce ne-a raportat ultimele noutăți referitoare la locația probabilă a armei „speciale", iar noi l-am alocat pe USS *Chief* să participe la operațiunile de recuperare.

— Bine. Presupun că nu va fi greu de găsit. Întrebarea este cum o vom dezamorsa la asemenea adâncime?

— Momentan avem alte probleme aici, *Admiral,* interveni Batman. Ştiu că avem ordine să nu provocăm lupte aeriene deasupra insulei, dar trebuie să oprim desantul de infanterie ce se pregăteşte să debarce. Odată debarcați, va fi al dracu' de greu să mai scăpăm de ei.

— De acord. Avem mai puțin de douăsprezece ore, *gentleman.* Hai să facem treaba.

După ce CNO a închis, Batman a comutat pe circuitul SEAL.

— Eşti la curent cu termenul de expirare al ultimatumului? l-a întrebat pe Murdock.

— Acum suntem*, sir.*

A apărut o nouă notă, sălbatică, în vocea lui Murdock.

— Ne ocupăm noi de treaba asta*, sir.*

Viking 701

1535 ora locală (Zulu-10)

— *Madman, Madman,* apelă TACCO[199] de pe locul din

---

[199] TACCO – (pronunțat „TACK-oh”) TACtical COordinator (abreviere militară pentru „coordonator tactic”).

spate. Fumigena, acum!

În scaunul din față-dreapta, copilotul a tras proiectilul fumigen. Acesta trebuia să marcheze zona în care Viking a făcut prima detecție a unei mase metalice subacvatice. Următoarele pase pe deasupra aceleiaşi zone va permite triangularea locației exacte a țintei suspecte.

Rabies a acționat comutatorul ICS.

— Eşti sigur?

— E o mare probabilitate, a spus TACCO cu voce emoționată. Hai să lansăm câteva *sonobuoys* în apă, poate putem să-l localizăm pe bastard.

— Nnu ştiu, şovăi Rabies, privind spre copilot. Ştii la ce mă gândesc, nu?

Copilotul a confirmat posac.

— E chiar sub noi.

Iar asta – reflecta Rabies – era problema esențială a detecției Madman. *Magnetic Anomaly Detector,* pe scurt Madman, putea localiza o masă metalică semnificativă aflată la destul de mare adâncime în apă, pe baza distorsiunii pe care aceasta o produce câmpului magnetic terestru. Totuşi, cu toată precizia sa, nu putea interpreta natura masei metalice respective. Epleave, depozitele de minereu, conductele subacvatice, toate puteau duce la rezultate false.

Majoritatea dintre ele erau precis cartografiate, iar experții ASW reverificau întotdeauna harta înainte de a utiliza armamentul asupra țintei.

— Ştiu că suntem deasupra, a intervenit TACCO. Credeți-mă, am mai fost pe deasupra ei de o mie de ori, probabil. Acum e ceva diferit.

Rabies şi copilotul au schimbat o privire scârbită.

— Mda, da, a făcut Rabies. Totuşi, a înscris Viking-ul S-3 într-un viraj accentuat spre dreapta, privind în jos pentru a verifica locația fumului, apoi a dus S-3 la joasă înălțime pe deasupra lui şi la aceeaşi direcție de zbor.

— *Madman, Madman,* a anunțat TACCO din nou.

O altă fumigenă a fost lansată de sub micul dar puternicul avion bombardier-dorpilor.

— Eşti sigur că ai dreptate? a întrebat Rabies. Pen' că mare adevăr zic ție... instinctul îmi spune că ne pregătim să picăm de fazani.

— Ba deloc – vocea lui TACCO era foarte încrezătoare. Sunt sigur că el e. ***Sonobuoys*** va face confirmarea.

— Numai dacă nu încurcă semnalele, a subliniat ASW. Atunci degeaba le-am mai lansat.

— Bine, bine, făcu TACCO. Ştiu.

Dar, credeți-mă, ştiu unde este exact. Memorialul

Arizona.

Arizona, scufundată de un pilot kamikaze (sicl)[200] în timpul atacului japonez asupra Pearl Harbor, era una dintre cele mai explorate epave din această parte a lumii. Fiecare cm al nobilei sale carcase a fost precis plasat pe hartă.

— Orice ar fi chestia asta, se află cam la cincisprezece metri nord de locul unde trebuie să fie ***Arizona,*** a spus TACCO. Haide, oare de câte ori am trecut prin precizările astea la şedinţele de Informaţii? Cel mai bun loc unde se poate ascunde un submarin este chiar lângă o binecunoscută MAD de pe fundul apei.

— Eşti sigur că s-a putut apropia atât de mult? a întrebat Rabies.

— A putut, dacă are un ***schipper*** bun. Şi toate informaţiile arată că este vorba de un submarin relativ mic. Sigur, ar fi mult prea aproape ca să se simtă confortabil,

---

[200] USS Arizona – navă de război, a doua din Clasa Pennsylvania („super-dreadnought" battleships). Scufundată în timpul atacului japonez din 7 dec. 1941 asupra Pearl Harbor împreună cu 1177 marinari. (Nava a fost bombardată, celebrii *kamikaze* au apărut abia spre sfârşitul războiului!) Din 30 mai 1962 a fost construit *Memorialul USS Arizona* deasupra epavei.

dacă ar fi vorba de un ***boomer***[201] mare, sau măcar de un submarin mare, de atac. Dar pentru un amic de mici dimensiuni ca el, nicio problemă. Deci, îmi lansați nişte ***sonobuoys,*** sau nu?

Oftând, copilotul a lansat prima barieră de ***sonobuoys.*** Acestea au fost largate în mod automat, după ce TACCO a introdus datele referitoare la poziția lor, în consola tactică.

— OK, acum sunt peste tine, a spus TACCO, cu o imensă satisfacție în voce. Te-am prins, nenorocitule. Al meu eşti.

USS Centurion

1537 ora locală (Zulu-10)

Petty Officer Pencehaven şi-a îndreptat spatele, arcuindu-şi umerii puternic peste spătarul de plastic al scaunului. Chiar dacă era unul ergonomic, bine căptuşit, după câteva ore de şedere în el se transforma într-un veritabil instrument de tortură. Mai ales când în exterior era o tăcere mormântală. Dacă ar fi avut de urmărit vreo câteva

---

[201] Boomer – submarin cu propulsie nucleară, dotat cu rachete balistice cu cap nuclear.

contacte, adică un submarin ostil pe ecran, măcar ar fi avut ceva de făcut, în loc să asculte uşoarele zgomote biologice din apă şi să se holbeze la display până îl dureau ochii, atunci n-ar mai fi simțit scaunul atât de inconfortabil.

Pencehaven s-a uitat la ceas şi a înjurat încet. Mai erau două ore până când Renny Jacobs va veni să-l schimbe. Şi, slavă Domnului, afurisitul venea întotdeauna mai devreme. Se grăbea către compartimentul Sonar, cu un zâmbet larg pe față, de parcă urma să fie recompensat cu o stea de aur pentru prezentarea cu cincisprezece minute mai devreme la preluarea serviciului. Mă rog, dacă ținea să fie atât de amabil, n-avea decât. Turele durau patru ore şi nu căpătai nici măcar o felicitare dacă te prezentai de fiecare dată mai devreme pentru preluarea serviciului.

Totuşi, chiar şi o vizită întâmplătoare a lui Jacobs ar fi fost bună ca o diversiune acum. Oh, sigur, acolo erau destule posibilități. Cu toții ştiau că acolo era un submarin în zonă, şi mai ştiau că, pe ecranul sonar, lăsa o semnătură care nu semăna cu a niciun altul. Doar acest fapt şi era destul să-l țină „în priză”, posibilitatea de a rata primul contact cu o nouă clasă de submarine. Totuşi, după o oră de ascultare, această posibilitate devenea tot mai subțire.

A făcut câteva răsuciri de trunchi ca să-şi dezmorțească

muşchii spatelui. Exagerase cu antrenamentul din noaptea trecută, lucrând din greu cu aparatul de forță. Trebuia să te strădui ca să rămâi în bună condiție fizică când te aflai la bordul unui submarin, iar Pencehaven se mândrea a fi cel mai forțos submarinist de la bord. Jacobs avea cele mai sensibile urechi, fără îndoială, dar Pencehaven era absolut sigur că-l poate pune la pământ pe mucosul slăbănog oricând voia.

S-a gândit câteva minute la posibilitatea să-l caftească pe Jacobs, doar aşa, de-al dracului, apoi a devenit conştient de prezența unui vag. Nnnu, nu chiar un sunet, era prea şters ca să fie numit aşa. Mai degrabă o frecare, parcă o mătase aluneca pe o piele aspră, ca atunci când a fost ultima dată în învoire şi... – stai aşa! se aude din nou. A închis ochii, uitând instantaneu de durerea din spate, de scaunul inconfortabil şi de consecințele îndelungatului său conflict cu Jacobs.

Se auzea din nou. Frecare, şuierat, frecare – ce dracu e? A privit consola pentru a se asigura că înregistrarea funcționează, apoi a studiat cascada verde de pe display. A mărit o anumită porțiune şi a observat cu atenție vârfurile ce răsăreau, în încercarea de a separa un anumit semnal din noianul de sunete ce generau semnale pe ecran. Sigur,

computerul putea să facă asta, de cele mai multe ori mai bine decât el, dar existau întotdeauna momente când computerului îi scăpa câte ceva. Mai ales atunci când era vorba de un zgomot intermitent, unul care semăna, ăăă, care era cam confuz.

Ciocăni cu creionul în ecran. Acolo. Poate că DA! Asta e! Dar semnalul grafic abia se distingea prin perdeaua verde a zgomotului de fond. Continuă să fie atent şi să coreleze creşterea amplitudinii semnalului grafic cu ceea ce auzea în căşti.

Deodată, a fost absolut sigur că l-a găsit. Nu putea spune cu certitudine ce anume l-a convins că aşa e, dar nu avea niciun fel de îndoială. Fără să mai ezite, a acționat microfonul.

— Conn, Sonar, contact submarin, pe direcția 1-3-5, distanța – ăă, cam între cinci şi zece mii metri. Am nevoie să manevrați ca să pot stabili exact datele.

— Sonar, eşti sigur? recunoscu Pencehaven vocea comandantului.

— Yes, sir, a replicat încrezător. Sunt sigur.

— Pentru că direcția pe care o indici, corelată cu distanța, indică un punct aflat foarte aproape de Memorialul Arizona. Ştii asta, da?

Pencehaven a bombănit muţeşte. Mda, acum că i se spusese, da, nu s-a gândit să facă corelaţia. Putea fi un curent de apă peste o porţiune din bătrâna epavă. De ce n-au mutat-o? N-avea niciun sens să se lase structuri metalice ruginite pe fund doar ca să zăpăcească sonarul şi navigaţia altora.

— Yes, sir, ştiu. Dar – brusc nu era deloc sigur cum să-i explice. E un sunet ciudat, sir. Ca niciunul pe care l-am mai auzit sub apă.

A urmat un lung moment de tăcere pe circuit, apoi:

— OK, ne furişăm până acolo să aruncăm o privire. Care-i sursa semnalului?

— E ceva mecanic sau hidraulic***, sir.*** Nu sunt foarte sigur. Intermitent. Şi nu pot preciza exact ce echipament îl produce.

Pencehaven era conştient că o notă de disperare îi răzbătea din voce. De ce nu-l credea ***schipper***-ul? Doar ştiau că se află un submarin în zonă, unul care nu era înregistrat în baza acustică de date. Era doar genul de lucru pe care te aştepţi să-l auzi.

— Poate o pompă de santină, sau aşa ceva, ***sir,*** adăugă el, agăţându-se de un fir de pai. Tot ce ştiu este că nu provine din mediu.

— OK. Cum am zis, ne dăm mai aproape.

Pencehaven putea distinge îndoiala din vocea comandantului.

Se uita frustrat la ecran, rezistând tentației de a tamburina cu degetele pe consolă. De ce nu-i dădea un semnal electric clar, care să-i confirme că era vorba de ceva străin de mediu? Cerea prea mult? Cine dracu putea naviga atât de silențios – cu excepția unui submarin american? Dar nu era unul de-al lor, de asta era sigur. Cunoştea semnăturile acustice ale oricărui echipament de pe fiecare navă americană. Nu, acesta era ceva diferit; încrederea de la început îi revenise.

Întrebarea era, cum putea să-l convingă pe comandant? O revărsare de acid i-a ars stomacul când şi-a dat seama ce trebuie să facă. S-a întors către pufanul de lângă el.

— Trimite pe cineva să-l trezească pe ***Petty Officer*** Jacobs. Să-i spună că am nevoie de el aici. Imediat.

TFCC

1540 ora locală (Zulu-10)

— El trebuie să fie, ***Admiral!*** a strigat Lab Rat. Doamne,

l-am prins!

Batman analiza datele corelate provenite de la S-3 Viking şi de la ***Centurion.*** Nu era cine ştie ce, dar numai de astea dispuneau în prezent.

— E numai un singur submarin, a spus Batman, cu oarece frustrare. Şi e unul mic. De ce dracu un singur submarin hotărăşte întregul curs al bătăliei?

Lieutenant Green a intervenit.

— Aşa fac întotdeauna submarinele***, sir.*** Încă de când au fost introduse în înfruntările navale. Ca exemplu recent, în Războiul din Falkland, numai zvonul că participă şi un submarin britanic de atac din clasa ***Swiftsure*** a fost suficient ca să-i forțeze pe argentinieni să facă unele manevre disperate. Iar când britanicii au crezut că argentinienii au trimis un sub diesel, au aruncat în apă tone de ***sonobuoys*** ca să-l depisteze. Ucigând şi o mulțime de balene, printre altele.

Batman a dat din cap nerăbdător.

— Cunosc toate astea. Doar că nu e corect, fir’ar să fie! Stăm aici, eu cu cel mai puternic portavion din lume, iar acolo o aşchie de metal, ca un bolovan în apă, împiedicându-mă să acționez.

S-a uitat la cei doi cu furie în priviri.

— Cât de siguri sunteți?

Lab Rat a ridicat mingea.

— Nu spun că e o certitudine, Admiral, a spus încet, plimbându-şi degetul pe hartă, pe cele două zone de probabilitate. Nici poziția raportată de submarin nu este certă. Amândoi au contact cu ceva ce ei cred – doar ***cred,*** subliniez – că poate fi un submarin. Problema lor este că ambii au găsit contactul în imediata apropiere a lui ***Arizona*** ceea ce ar putea denatura ambele detecții. Poate fi un submarin – sau poate fi vorba de nervozitatea unui echipaj disperat să găsească neapărat un contact.

— Dacă deschid focul, Admiral, a avertizat Green, oricât de precişi ar fi, probabil că tot vor produce avarii substanțiale Memorialului. Iar dacă nu e un submarin, exploziile vor împrăştia doar fragmente din Arizona pe tot fundul apei, ceea ce va complica în viitor acțiunile ASW.

Din tonul ei se vedea că nu intenționează să descurajeze, ci doar subliniază consecințele.

— Dacă până acum am avut o cartare clară a anomaliilor magnetice, după asta va fi imposibil.

— Fir'ar dracu' al dracului! A izbucnit Batman. Deci va trebui să ne bazăm pe instincte. Ambele echipaje, şi cel de pe submarin, şi cel de pe S-3, ştiu despre Arizona, totuşi

continuă să creadă că au contact cu un submarin. Iar voi aveți dreptate în legătură cu un lucru – chiar dacă îl distrugem pe acesta, vom avea mai târziu o grămadă de probleme cu detecția magnetică. Deci, ce-i de făcut?

Toți trei au tăcut câteva clipe, apoi Green a vorbit, cu o voce ezitantă.

— Am o idee, sir. Dar nu sunt sigură că e realistă.

— Flight quarters, toată lumea flight quarters, a izbucnit alarma în 1MC.

— Zi repede, Lieutenant. Am de lansat un atac aerian în circa două minute, aşa că portavionul acesta nu mai are timp să-şi facă griji pentru un submarin. Îl vreau distrus, IMEDIAT!

Green s-a aplecat peste harta de pe masă. A început să vorbească, încet şi rar la început, dar căpătând treptat încredere. Când a terminat, Lab Rat s-a întors către Batman.

— Schipper-ul de pe submarin vă va urî pentru treaba aceasta, spuse el.

Batman a confirmat.

— Ştiu. Dar bătrâna doamnă care se odihneşte sub ape a fost bombardată deja de prea multe ori. Merită să i se acorde şansa să riposteze. Acum.

20

USS Centurion

1546 ora locală (Zulu-10)

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Jacobs imediat ce a intrat în compartimentul sonar. Ochii îi erau cârpiți de somn şi avea încă o expresie de extenuare pe față. Mesageru zicea că ai nevoie de mine.

Pencehaven a dat din cap.

— „Nevoie” e cam mult spus. Ăă... Pe dracu, chiar am nevoie.

Întinse un deget către marinarul ce stătea la consola de lângă el.

— Fă o plimbare, Jack.

Tânărul tehnician s-a ridicat din scaun, iar Jacobs i-a luat locul.

Pencehaven a inspirat adânc.

— Noi nu ne-am înțeles prea bine întotdeauna, Renny. Ştiu. Dar vreau să-ți arăt ce-am găsit. Urechile tale. Urechile

tale sunt mai bune decât ale mele pentru treaba asta. Schipper-ul nu mă crede din cauza a ce s-a întâmplat ultima dată; vreau să arunci şi tu o privire şi să-mi dai dreptate. Ei, toți, te ascultă pe tine. Şi cineva trebuie să asculte, înainte ca avortonu ăsta mic s-o şteargă.

Pencehaven i-a spus ce a făcut în ultimele cincisprezece minute, apoi i-a pasat căştile lui Jacobs.

— Ascultă – încă îl pot auzi.

Jacobs s-a lăsat pe spate în scaun, în timp ce pe față îi apărea acea expresie ciudată de pace şi calm pe care Pencehaven o asocia deja cu Nemesis-ul său. Avea ochii închişi, gura uşor întredeschisă, respirația uşoară şi regulată. După toate aparențele, se pregătea să tragă un pui de somn în compartimentul sonar. Deodată, Jacobs a înțepenit în scaun. Mâna i-a zvâcnit către comutatorul sistemului de comunicații, apoi a ezitat şi s-a întors spre Pencehaven.

— Ştii prea bine că ai avut dreptate cu chestia asta. N-ai nevoie de mine să-ți confirm.

Pencehaven a scos un oftat de uşurare.

— L-ai auzit şi tu?

— Bineînțeles că l-am auzit, a spus Jacobs sec. Trebuie să fii surd ca să nu-l auzi. Şi ai dreptate, probabil că este un

fel de pompă de santină. Singurul lucru pe care-l ştim sigur este că nu e de-al nostru. Aşa că, apelează-l pe *captain,* spune-i că eşti sigur că ai un contact. Este contactul *tău,* tu conduci acțiunile de fixare a țintei pe el. Eu te susțin.

— Pe tine te vor lua mai degrabă în serios, a spus Pencehaven.

Jacobs a negat, dând energic din cap.

— Nu. *Captain* va lua decizii bazându-se pe cât de sigur eşti tu. Asta a fost problema ultima dată – nu ai încredere în instinctele tale. Dar de data asta l-ai fixat absolut sigur. Acum, dă-i drumu – fă ceea ce trebuie să faci.

În ochii lui Jacobs sclipea ceva ce putea fi interpretat de alții ca fiind fanatism.

Pencehaven a inspirat adânc, apucat brusc de crampe. Siguranța submarinului – ba chiar, a întregului Grup – se afla acum pe umerii lui. Trebuia să o facă aşa cum trebuie, trebuiau să-l creadă.

— Conn, Sonar, începu, forțându-şi intenționat vocea să sune ceva mai tare şi mai plină de siguranță. *Captain,* am un contact subacvatic. Probabilitate mare.

A precizat direcția şi distanța, acum reevaluate în funcție de mişcarea prin apă a propriului submarin şi unghiul anomaliei.

— Se ascunde în spatele Memorialului*, sir.* Sunt sigur de asta.

— Sigur? a repetat *captain.* Aşa cum ai fost şi ultima dată?

— *Nu, sir.* Atunci a fost o greşeală. Dar de data asta sunt sigur.

— Adu-l pe *Petty Officer* Jacobs la aparate, a ordonat *schipper-ul.* Pencehaven, trebuie să înveți că acesta nu este un joc solitar. Trăim şi murim împreună, ca echipă.

Pencehaven l-a privit pe Jacobs cu ochi recunoscători.

— Este aici, cu mine*, sir.* Şi *Petty Officer* Jacobs este de acord cu evaluarea mea.

— Păi şi atunci de ce naiba nu spui aşa? a izbucnit *captain.* Bine ai făcut, Pencehaven. Din acest moment, mi-am schimbat opinia de „cacao" pe care mi-o formasem despre tine.

— Mulțam fain, Renny, a spus Pencehaven recunoscător. Îți rămân dator.

Jacobs a dat doar din cap.

— Nu. Eu îți sunt dator. Pentru că dacă nu ai fi avut instinct e bune, ai fi ignorat contactul. Iar următorul sunet pe care l-aş fi auzit ar fi fost o torpilă venind direct către cuşeta mea.

— Ok, hai să ne ocupăm de problema localizării exacte, a spus Pencehaven, începând să tasteze cifrele. Protocolul de tragere – te ocupi tu?

Mâna lui Jacobs zbura pe tastatură.

— Acu nu mai poți să scapi de mine, a murmurat.

Când, în sfârşit, soluția de tragere a fost clară, precisă, s-a întors către Pencehaven.

— De data aceasta o facem cum trebuie.

Viking 701

1600 ora locală (Zulu-10)

— Am soluție de tragere, a anunțat calm TACCO.

Rabies Nu a răspuns pentru că asculta vocea din căşti. Apoi a spus:

— *Aye, aye, Admiral,* şi a comutat înapoi pe circuitul intern de comunicații.

— Negative pentru soluția de tragere, a ordonat.

— Ceee?!? E al meu! a izbucnit TACCO.

— Nu avem permisiunea, amice. E unul de-al nostru în zonă – submarinul va prelua sarcina de distrugere a inamicului.

— Subul va distruge contactul *meu?* a întrebat TACCO, absolut scârbit.

— Afirmativ. Jucăm cu toții în aceeaşi echipă, adu-ți aminte!

De pe locurile din spate, comentariile rezultate din starea de furie şi frustrare s-au răspândit în toată carlinga. Rabies dădea trist din cap, de acord cu TACCO ŞI AW, dar înțelegea motivele ordinului primit. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit un submarin american era ca un S-3 să lanseze torpile în apa în care opera el. Da, lăsând submarinul să se ocupe de acest contact, a fost o soluție mai bună, fără îndoială.

Dar, oare la ce se referea amiralul, când a spus că submarinul este în avantaj față de avion? Şi de ce afirmase că acest inamic este un fraier uşor de învins?

USS Centurion

1602 ora locală (Zulu-10)

— *Conn,* Radio. Mesaj ELF prin care ni se cere să venim la adâncime mică pentru coordonare cu Grupul de bătălie.

Captain strânse tare brațele scaunului.

— Nu vreau să urc la suprafaţă tocmai acum, a spus încet, cu o frustrare evidentă în glas. Mă ocup de contact, fir'ar să fie.

— Îmi pare rău, *Schipper.* Grupul pare a fi foarte insistent. Tehnicianul radio era conciliant. Oftând adânc, *captain* a spus:

— L-aţi auzit. *Conning officer*[202] du-l la douăzeci şi cinci de metri adâncime. Pregătiţi-vă pentru comunicarea cu Grupul de bătălie.

În timp ce submarinul se ridica încet prin apă, *captain* avea gânduri acre despre Navy, despre navele de suprafaţă, şi – mai ales – despre un anumit amiral-aviator.

După cinci minute, cele mai profunde temeri ale sale privind aviatorii s-au confirmat.

— Ce vreţi să facem?!? aproape că a strigat, dar în ultima clipă a reuşit să se stăpânească. Nu cred că am înţeles, *Admiral,* a spus cu o voce mai potrivită pentru spaţiile reduse din submarin.

Liniştea era un reflex pentru mai toţi submariniştii, iar *schipper-ul* nu făcea excepţie.

---

202 Conning officer – ofițerul care - în lipsa comandantului - este responsabil de manevrarea navei.

— Ceea ce propuneţi este... trebuie să o spun... nu fără riscuri?

— Sun conştient de acest fapt, *Captain.*

Amiralul a îndepărtat repede grijile legate de un atac cu torpilă, apoi a concluzionat:

— De altfel, cred că eşti de acord că e timpul ca „bătrânica” să riposteze. Prima dată nu a făcut-o, nu împotriva atacului care a trimis-o la fundul apei, acolo.

***Captain* a oftat, apoi a analizat datele fizice ale problemei. Desigur, prova unui submarin era special ranforsată cu măsuri destinate să evite inundarea ei în cazul în care acesta ar fi intrat direct în ceva. Totuşi, Legile lui Murphy nu putea fi ignorate. Dacă ceva putea merge rău, atunci va merge.**

— Subul nu a fost construit ca un berbec de asediu, *Admiral.*

— Nu-ţi cer să aplici o lovitură de berbec, Captain, doar un ghiont uşor. Avem aici un expert care consideră că doar de atât este nevoie. Două ghionturi, apoi vă retrageţi cu maximum de viteză.

***Să ne retragem cu maximum de viteză, Mda, sigur.* Captain se abţinu să sublinieze cât de stângaci este un submarin care navighează cu spatele, dificultăţile de**

manevră şi, mai ales, cât de mult zgomot va produce.

— Colţul de sud-est, aţi spus? a întrebat delicat.

— Afirmativ. Un ghiont în colţul de sud-est.

— Aye-aye, Admiral – o facem.

Captain a închis circuitul de comunicaţii şi a privit prin compartiment cu un sentiment de irealitate. Apoi, a spus:

— OK, l-aţi auzit pe amiral. *Conning officer*, du-ne la colţul de sud-est al Arizonei şi pregăteşte nava pentru un ghiont.

TFCC

1603 ora locală (Zulu-10)

— Vinee!

Generalul Haynes s-a lăsat involuntar pe vine lângă marginea mesei. Cei doi ofiţeri din Navy aflaţi de o parte şi de alta, lângă el, i-au aruncat priviri surprinse, în timp ce ofiţerul din Air Force zâmbea enigmatic. Temător, generalul din Army s-a ridicat.

— Ce-i cu voi, oameni buni? a întrebat el oarecum amuzat. Sunteţi chiar aşa de obişnuiţi cu asta?

„Asta" era un tunet cumplit ce răsuna prin compartiment şi era mai degrabă simţit, decât auzit, în conexiunile ce făceau să tremure imaginile de pe ecranele computerelor, să vibreze cafeaua din căni şi făcea conversaţia aproape imposibilă.

Batman a ridicat din umeri.

— Pe aici, noi îi spunem *sunetul libertății.*

Ofiţerul din Army a respirat adânc.

— De unde vin eu, îi spunem *baraj de artilerie,* a bodogănit încet, dar s-a întors la treaba sa.

Tombstone a arătat spre micul monitor TV montat în colţul compartimentului.

— Priviţi – veţi vedea de unde vine zgomotul.

Prin sistemul PLAT oferea o imagine panoramică a punţii de zbor, iar generalul a putut vedea sursa zgomotului. Un Tomcat aflat în catapulta dinspre prova accelerase motoarele la putere maximă, vibrând, cu JBD[203] ridicat în spatele său. În timp ce privea, a văzut o siluetă neclară aflată pe punte, în stânga avionului, cum salută cu un gest scurt, energic, iar altcineva se lasă jos pe punte şi ridică o mână. Tomcat-ul s-a mişcat

---

[203] JBD – jet blast deflector – panou rabatabil ce are ca scop deflectarea jeturilor produse de motoarele avionului.

încet la început, dar după primele microsecunde a accelerat fantastic. A lăsat în urmă catapulta, o dâră de aburi şi foc şi a ţâşnit peste prova portavionului. A dispărut din vedere câteva clipe, apoi l-a văzut din nou ridicându-se în aer.

— Cred că a fost un sinucigaş, a spus generalul încet, cu vocea plină de admiraţie.

Batman a negat dând din cap.

— E doar rutină pentru băieţii aceştia, a spus, arătând spre *Admiral* **Magruder. Pentru mine şi el, de asemenea. În urmă cu mulţi ani.**

— Nu chiar atât de mulţi, a ripostat Tombstone.

Pe monitor se vedeau alte două F-14 ce rulau deja pe poziţii, peste JBD-urile acum reîncastrate în punte pentru a le permite accesul la catapulte, iar echipajele de pe puntea de zbor le aşteptau într-o coregrafie specială a mişcărilor. După şapte secunde, tunetul s-a rostogolit din nou prin TFCC.

— Treaba asta se întâmplă zi şi noapte? a întrebat generalul, cu îndoială în voce.

— Tomcat-urile fac cel mai urât, spuse Tombstone. Sau cel mai frumos – depinde pe cine întrebi. Celelalte tipuri de avion le auzi de asemenea, iar după un timp,

poţi spune ce se lansează după cât de tare îţi zbârnâie cabina.

— Sau după câte reboot-uri fac computerele, a adăugat Batman.

— Iar în doar câteva minute, toate avioanele vor fi în zona de angajament, a continuat Tombstone, întorcându-şi atenţia de la monitorul PLAT, pentru a studia display-ul tactic localizat în partea frontală a compartimentului.

— Se va trage în toate părţile. Crezi că planul va funcţiona?

— Trebuie să funcţioneze, a subliniat Batman. Nu avem alte alternative.

— *Admiral,* **apel de la S-3, a strigat TAO, fără ca măcar să se întoarcă cu faţa spre ei, fiind cu privirea fixată pe ecranul din faţa lui. Raportează zgomote, zgomote produse de contactul submarin – se pare că vrea s-o şteargă!**

Atât Batman, cât şi Tombstone au înjurat încet. Apoi Batman a spus:

— OK, atenţie la mine! Cunoaşteţi planul de joc. Să-ncepem!

— Ce-i cu submarinul? a întrebat ofiţerul din Coast

Guard.

— Subul nostru e cu ochii pe el. Iar dacă ratează, îl îndepărtăm din zonă şi-l trimitem pe S-3 asupra chinezului. Mai ridicăm în aer nişte elicoptere ASW, apoi ne ocupăm de altceva.

USS ***Centurion***

1610 ora locală (Zulu-10)

Barajul de linii verzi ce dansau pe ecran şi puternicele bătăi de tobă din căşti, zgomote produse de o sursă mecanică, au făcut ca un imens val de uşurare să-l străbată pe *Petty Officer* **Pencehaven, urmat imediat de o revărsare de adrenalină. Dacă a avut vreo îndoială – şi a avut, trebuia să recunoască – acum s-a evaporat ca roua dimineţii.**

Semnalele grafice ce traversau display-ul, corespunzătoare sunetelor produse de elice a dat răspuns clar la întrebarea dacă este sau nu un submarin ce se ascunde pe fund, în spatele *Arizonei.*

L-a privit pe Jacobs, cu un zâmbet larg pe chip.

— Cred că l-am găsit.

Jacobs a aprobat.

— Cred că *tu* **l-ai găsit, a subliniat el.**

Zâmbetul i s-a adâncit, până a ajuns să semene cu un rânjet.

— Dar o să-l distrugem – împreună!

— Sonar, *Conn.* **Am nevoie de o soluţie de tragere imediat! S-a auzit vocea comandantului.**

— O calculăm acum, sir. Gata, a răspuns Pencehaven. Cerem *wepons free.*

— Wepons free. **Foc de voie. Inundaţi tuburile trei şi cinci – al vostru e, băieţi. Bine lucrat.**

Pencehaven a reverificat soluţia, cu degetul pe butonul de tragere. Apoi, privind la Jacobs i-a luat mâna şi i-a apăsat-o ferm pe buton.

— Primul foc îţi aparţine, prietene, a spus. Şi mulţumesc.

Un bubuit slab a cutremurat submarinul când torpila a fost lansată din tub. A apărut imediat pe display-ul acustic, imediat ce zgomotul i-a saturat căştile. Controlul automat al intensităţii sunetelor, a intervenit, reducându-l la un nivel tolerabil.

— E bine, e bine, îngâna Jacobs încetişor, urmărind indicaţiile aparaturii. Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde.

Şi, într-adevăr, era un adevăr pentru torpila Mark 38 ADAC. Era dotată cu capabilităţi atât acustice, cât şi *wake homing,* **precum şi cu un discriminator logic care o ţinea departe de propriul submarin. Odată ce a stabilit primul contact cu obiectivul-ţintă, era practic imposibil ca să fie evitată.**

Pencehaven şi Jacobs vedeau cum torpila descria un cerc larg, apoi traiectoria a devenit dreaptă când a stabilit contactul ce apărea acum pe ecranul lor ca un simbol romboidal verde strălucitor.

— Recomand trecerea pe sonar activ, *sir,* **a spus Pencehaven.**

Nu mai exista niciun avantaj în a menţine sonarul pasiv pentru depistarea contactului. Celălalt submarin ştia acum că ei se aflau acolo. După lansarea torpilei, nu puteau ajunge la altă concluzie decât că nu sunt singuri în zonă.

Pe când supravegheau, o perdea de zgomote a acoperit ecranul. Contactul a dispărut, sub bruiajul sonic.

— *Sir,* **trebuie să trecem pe activ, a spus Percehaven cu o notă de urgenţă în glas.**

— Am auzit, am auzit – treci pe activ, a ordonat *captain.*

Evident, submarinul inamic a detectat torpila – şi cine n-ar fi făcut-o, după cât zgomot producea în apă – şi a lansat câteva momeli-dispozitive producătoare de zgomot. Acestea se roteau frenetic prin apă, eliberând jeturi de bule de aer sub presiune, şi probabil că aveau în interior şi generatoare de sunete. Întregul spectru pasiv a fost inundat cu frecvenţe noi, linii strălucitoare ce se agitau frenetic, acoperind total submarinul inamic.

Au putut vedea cum torpila este distrasă către dreapta de o astfel de *momeală.* **Jacobs a făcut automat corecţia, îndepărtând-o de ea şi readucând-o pe cursul iniţial.**

— Cât mai este? a întrebat Pencehaven.

— Încă cinci sute de metri, a răspuns Jacobs.

După care, cablul-cordon ombilical care conecta torpila la submarin era tăiat, telecomanda încetând.

— Dom le, uite cum fuge. Cât are, patruzeci de noduri?

— Cam aşa, a aprobat Jacobs. Propulsia lui trebuie să fie.

— Hai să mai lansăm una, băieţi, a ordonat vocea comandantului. N-are sens să riscăm.

— A doua lansare, *aye, sir,* **a confirmat prompt Pencehaven.**

Fără ca măcar să se uite, ştia că Jacobs stabilea soluţia de tragere pentru a doua lansare. Asta va fi a lui, doar a lui. A aşteptat ca Jacobs să confirme, apoi a apăsat butonul. Încă un tunet înfundat a străbătut submarinul, însoţit de şuieratul aerului comprimat ce era expulzat din tub.

— *Shit*! **au exclamat simultan amândoi.**

— Se apropie! a strigat Pencehaven. Torpilă, torpilă în apă, direcţia relativă 0-0-0. Distanţa zece mii metri. Proceduri evazive.

S-a ţinut zdravăn de mânerele scaunului când submarinul a virat strâns către dreapta.

— *Momeli,* **a ordonat.**

Deodată, a fost la fel de plină de sunete, precum fusese mai înainte contactul inamic. Submarinul a lansat o torpilă către ei, iar în timp ce americanii au trimis şi ei una pe aceeaşi direcţie contrară, problema lor principală în acest moment nu era să ghideze torpila către ţintă, ci să evite a fi ei înşişi ţintă. Jacob a largat cablul de ghidaj şi s-a rugat pe tăcute ca torpila să-şi atingă obiectivul.

Submarinul naviga acum pe o direcţie diferită cu o sută optzeci de grade faţă de cursul său de bază. Vira din

când în când puternic către tribord, apoi către babord, întretăindu-şi de câteva ori chiar propriul siaj. În sfârşit, adâncimea fundului oceanului a crescut sub un unghi abrupt. Pencehaven supraveghea indicatorul de adâncime şi observă că submarinul se mişca sub termoclină, intrând într-o zonă a apei unde undele sonore sunt reflectate mai degrabă spre fund, decât spre suprafaţă. Schimbarea de adâncime a fost căutată pentru a ascunde zgomotul făcut de submarinul american, faţă de cealaltă torpilă.

— Nu poate fi mai mult de o singură torpilă, a şoptit Pencehaven, cu o voce abia audibilă. Uite, s-a luat după prima *momeală.*

Şi, într-adevăr, ecranul îi confirma observaţia, în timp ce mica torpilă zgomotoasă lansată de minisub se îndrepta direct către unul dintre generatoarele de zgomot. Treizeci de secunde mai târziu, amândoi şi-au dat jos căştile pentru a evita să fie asurziţi de zgomotul exploziei.

— Mă întreb câte torpile are la bord, a spus Pencehaven, cu o voce niţel mai tare.

— Nu pot fi mai mult de una sau două, a observat Jacobs. E prea mic pentru a fi dotat cu mai multe.

— Înapoi la vânătoare, băieţi, s-a auzit vocea comandantului pe circuit. Ne ridicăm la adâncime mică – vreau încă două torpile în fundul ticălosului.

Termoclina era un fel de curvă, una care te şi ajută, dar te şi fentează rău, reflectă Pencehaven. Sigur, îţi ascunde propriul zgomot faţă de un submarin inamic, dar, în acelaşi timp, blochează ecoul transmisiilor propriului sonar activ, deşi păstrau tăcerea pe navă în timpul manevrelor evazive. Cea mai bună vânătoare era atunci când ambele submarine se aflau în acelaşi strat acustic.

Când au ajuns la adâncime mică, contactul inamic a reapărut pe ecrane.

— Am soluţie de tragere, a anunţat Jacobs.

— Nu se lansează, nu se lansează! a strigat captain. Suntem prea aproape de portavion. Pencehaven a înjurat în gând. Portavionul îi apărea pe ecran ca un romb mare, verde, cu o semnătura acustică inconfundabilă, atât pe display, cât şi în căşti. Numai un portavion avea acest chugehug specific, lovituri ritmice ce însoţeau operaţiunile de pe puntea de zbor, şuieratul şi scârţâitul caracteristic pompelor de răcire ale reactorului.

— N-avem cum să lansăm, a subliniat el.

— Cel mai bun lucru pe care-l poate face portavionul ar fi s-o taie de-aici, a spus Jacobs, dând din cap cu frustrare. Mai avem, totuşi, două torpile în apă. Poate că una dintre ele...

În timp ce supraveghea ecranul, contactul submarin a dispărut.

Viking 701

1621 ora locală (Zulu-10)

Rabies lăsă să-i scape un strigăt de încântare.

— OK, fraţilor, e timpul să ne justificăm solda. E-al nostru.

Desron tocmai confirmase ridicarea interdicţiilor pentru cele două elicoptere ASW şi pentru S-3. Torpilele lor erau, practic, de acelaşi tip cu cele din dotarea submarinului, iar cu două elicoptere în contact cu obiectivul inamic – ceea ce asigura o localizare precisă – soluţia de tragere era de cinci ori mai precisă.

— Cine atacă primul, elicopterele sau noi? a întrebat TACCO.

— Helo sunt mai aproape, dar nu chiar la distanţa

minimă, a precizat copilotul. Cred că elicopterele.

Edificat asupra situaţiei, ceva mai târziu, TAO de pe Desron a ordonat:

— Paddyhawck 6-0-1, atacă ținta cu torpile.

Lui TACCO i-a scăpat un mormăit de frustrare.

— A fost al meu, numai al meu, spuse poticnindu-se. Doar dacă...

Rabies a adus avionul S-3 într-un viraj / y strâns, îndreptându-l spre helo de atac. Au privit cum torpila a fost largată, plesnind

zgomotos la contactul cu suprafaţa. Prin apa limpede ca cristalul, îi puteau urmări traiectoria către adâncime. Lui Rabies i se păru chiar că vede conturul minisub-ului, o pată întunecată pe fondul coralilor şi al nisipului alb de pe fund.

Dar, stai aşa. Asta era o...

— Homeplate, aveţi o torpilă ce se apropie de voi, spuse cu o voce calmă, în ciuda tensiunii care-i provoca crampe. Repet, torpilă pe curs de apropiere!

— Am depistat-o, Hunter, a izbucnit TAO.

Rabies a văzut cum Jefferson a început să vireze. Era o manevră evazivă ASW standard, deşi, probabil, ineficientă în aceste ape.

În primul rând, portavionul era prea masiv, şi-i lua prea mult timp ca să înceapă o schimbare de direcţie. Raza sa de viraj măsura câteva mile.

În al doilea rând, distanţa era prea mică. Nu era timp nici măcar ca pupa să reflecte schimbarea cursului, şi cu atât mai puţin să fie o măsură eficientă.

USS *Centurion*

1630 ora locală (Zulu-10)

— Cu o ţintă atât de mare, nu poate rata, a spus Pencehaven.

Privea geometria atacului, cu groaza invadându-i inima. Sigur, nu nava sa era cea care urma să fie torpilată – faptul îl bucura. Dar ce se va întâmpla cu cei şase mii de oameni de la bordul portavionului? Şi nu era acesta punctul central al întregului plan – să aibă capabilităţi aero pentru a stabili superioritatea aeriană pentru trupele ce vor interveni pe uscat?

O idee i-a trecut prin minte şi, fără să se mai gândească, a acţionat comutatorul sistemului de comunicaţii.

— *Captain,* recomand curs 2-4-0, viteză maximă posibilă, a spus cu fermitate. *Sir,* dacă ne putem apropia suficient de aproape, putem lansa nişte *momeli* în calea torpilei. Am văzut deja că e o torpilă „proastă” – o putem păcăli, *sir.* Sunt sigur de asta.

— Portavionul are şi el propriile momeli-generatoare de zgomot, a subliniat *captain.*

Pencehaven a negat, dând din cap.

— Va fi prea aproape, *sir.* Chiar dacă ar reuşi să distrugă torpila, se va întâmpla prea aproape de pupa portavionului. Unda de şoc a exploziei ar putea avaria elicele. Ştiu că are patru, dar va pierde din manevrabilitate, şi atunci.

Pencehaven nu a mai trebuit să-şi termine gândul. Toţi cei de la bordul submarinului ştiau ce înseamnă să pierzi o elice – o drastică diminuare a manevrabilităţii. Iar dacă portavionul nu putea manevra, nu putea să vireze *în vânt* pentru lansarea/aterizarea avioanelor.

— Recomand lansarea de *momeli* pentru protecţia portavionului, a concluzionat Pencehaven.

Nimeni nu ajunge la comanda unui submarin dacă este şovăitor în luarea deciziilor. Răspunsul comandantului a fost instantaneu:

— *Roger, conning officer,* vino la tribord, pe curs 2-4-0, viteză maximă. Mecanic, dă-mi tot ce poţi. Vom grohăi mai tare decât porcu, dar trebuie să vedem ce poate face „tava” asta veche.

Ştiu eu de ce e în stare „tava” asta, *se gândi Pencehaven.* ***Doar abia a fost modernizată, ce mama dracu’. Dacă a fost vreodată un moment potrivit ca să scoată viteză maximă, acum este.***

În spatele lui, Jacobs era abătut.

— Iar ne băgăm în raza de acţiune, a spus. Şi zgomotoşi ca o mâţă în călduri.

— Nicio problemă, Renny, a spus Pencehaven cu mai multă încredere în glas decât avea. Cum am zis, astea sunt nişte torpile „proaste”. S-au mai luat după momeli – o vor face şi-acum. Şi ştim amândoi că subul are în dotare probabil numai două. După figura asta, va trebui să o şteargă rapid, şi-atunci ne luăm noi de el.

— Până acum nu prea ne-am descurcat, a subliniat Jacobs.

Pencehaven a scuturat din cap, abţinându-se un moment.

— E al meu, Renny. Numai al meu.

Pe măsură ce submarinul se apropia cu maximum de

viteză posibil, în interior totul vibra. Ape se scurgea pe corpul lui ca un fluid vâscos, dens, sunetele pătrunzând prin coca hidrodinamică, vortexurile stârnind zgomote când apa trecea pe vreo protuberanță. Subul a fost construit pentru a fi silențios, dar era imposibil să înaintezi în linişte şi la viteză maximă. Echipamentul necesar menținerii reactorului nuclear, apa la contactul cu coca, chiar şi vibrația periscopului în tub, toate contribuiau la cacofonia ce se răspândea acum în apă.

Pe când îl supravegheau, contactul a virat la 1800, venind direct către ei.

— OK, şmechere. Să vedem la ce te duce mintea, a spus Pencehaven cu voce joasă.

Celălalt submarin a accelerat, la rândul său, la viteză maximă. Nicio torpilă nu a mai fost lansată în apă. O clipă, Pencehaven s-a mirat. Ar fi trebuit să lanseze, nu? Dar, numai două torpile, atât au avut. Iar acum era neînarmat şi se grăbea să găsească un adăpost. Dar nu-l va găsi, nicăieri în acest sector subacvatic, nu atât timp cât USS *Centurion* este aici.

— *Captain,* se îndreaptă înapoi spre *Arizona,* a spus Pencehaven. Recomand să-l lăsați să creadă că l-am pierdut, apoi executăm manevra recomandată de pe

portavion.

— *Roger,* acesta este planul, spuse vocea fermă a comandantului. Treci pe sonar activ în modulcăutare. Imediat ce vom pierde contactul. Să-i lăsăm să creadă că nu avem niciun indiciu despre poziţia lor. Apoi, la comanda mea, opreşti sonarul şi ne apropiem de *Arizona.*

TFCC
USS Jefferson

1645 ora locală (Zulu-10)

A fost rândul ofiţerului din Army să devină confuz, în timp ce ceilalţi – din Navy şi Coast Guard – adunaţi în jurul mesei păleau îngrijoraţi. Se uită în ochii fiecăruia, încercând să găsească o explicaţie, apoi a privit din nou ecranul tactic.

— Ce-i cu simbolul acela haios?

Într-un târziu, Magruder a răspuns.

— O torpilă inamică. Şi este direcţionată fix către noi.

— Dar ce face *Centurion?* a intervenit Green.

O încruntare îi stăruia pe chip, apoi ochii i s-au luminat. S-a întors spre Lab Rat şi a precizat cu demnitate.

— Se pare că nu suntem singurii de pe-aici care avem idei bune.

Cu toţii se uitau insistent la ecran, în timp ce *Centurion* sprinta spre nava lor, vectorul ce-i indica viteza crescând la o lungime aproape de neimaginat pentru un submarin. Noi simboluri au fost afişate pe ecran, marcând faptul că a lansat *momeli.* În timp ce priveau, simbolul torpilei a virat brusc la stânga şi s-a îndreptat către una dintre ele. La fel de brusc, *Centurion* şi-a schimbat cursul, apoi a dispărut de pe ecran.

— Ok, îi sunt dator o bere omului acesta, a spus batman încet.

Apoi şi-a redirecţionat atenţia către TAO.

— Câte avioane de luptă mai avem de lansat?

— Încă şase, *sir,* a precizat TAO. Toate sunt în *stand-by* şi gata de lansare.

Batman s-a întors către Tombstone.

— Ca-n vremurile bune, nu-i aşa?

— Nu chiar, a răspuns Tombstone. Acum nu suntem în carlingă.

21

USS Centurion

1700 ora locală (Zulu-10)

— *Conning officer*. Vreau să mă asculţi cu foarte, foarte mare atenţie. Vocea *captain-ului* era calmă, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de nervozitate. Va fi ca atunci când facem o apropiere la cheu. Doar că nu-l poţi vedea. Vom folosi aceleaşi viteze şi aceleaşi mici corecţii de curs. Iar la semnalul meu, transmite celor din sala maşinilor că vreau un „marche arrière" cum n-a mai făcut nava asta în viaţa ei.

***Conning officer* a aprobat dând din cap agitat şi a privit către *Chief of the Boat*[204], aflat în spatele celor de**

[204] Chief of the Boat – COB – subofițer de la bordul navei care acționează ca un consilier al comandantului şi secundului, în problemele referitoare la disciplina şi ordinea echipajului.

la cârmă şi planuri[205]. *Chief* a confirmat.

— Floare la ureche, *Captain,* a spus COB, mai mult pentru *conning officer* decât pentru comandant. Pot face treaba asta şi-n somn, de o sută de ori.

***Captain* a mormăit.**

— Păi, dacă ţi-ai propus să tragi un pui de somn acum, eu zic să-l laşi pe mai târziu.

Deşi glumiţa era slabă, neconvingătoare, a mai atenuat nervozitatea din micul compartiment, stârnind câteva chicote tăcute printre membrii echipajului.

— OK, băieţi – începem. Drept înainte o treime, rotaţii pentru un nod.

Mişcarea submarinului era imperceptibilă, dar cu toţii priveau cadranul vitezometrului al cărui ac indicator urca încet. Tremura, abia ridicându-se deasupra semnului „zero" şi a rămas acolo.

— Bună treabă, mecanic, a spus încet comandantul, reţinând cât de bine au menţinut, cei din sala maşinilor, presiunea aburului în turbina principală. Artă şi precizie.

Au înaintat cu viteza aceea minimală un timp care li s-a părut cât o eternitate, apoi *captain* a ordonat:

---

205 Planesman – marinar ce acționează comenzile planurilor de profunzime de la prova şi pupa submarinului.

— Stop motoarele.

A privit de jur împrejurul centrului de control, apoi a ordonat:

— Sună alarma de coliziune.

O lumină roşie a început să palpite într-un ritm specific, anunţând o coliziune iminentă, deşi aceasta era intenţionată.

— Tot echipajul pregătit pentru şoc, a continuat comandantul, cu vocea joasă.

Deodată, submarinul s-a cutremurat. Mişcările violente nu erau specifice submarinelor, şi chiar şi membrilor experimentaţi din echipaj li s-a tăiat răsuflarea. Un scrâşnet oribil a răsunat precum un clopot spart, iar tot echipamentul fixat în suporturi a zdrăngănit puternic. Apoi, unul dintre marinari a lăsat să-i scape un geamăt de panică.

— Calm, calm, a avertizat comandantul. Ţineţi minte, facem treaba asta intenţionat, cu un anumit scop.

Zgomotul şi vibraţiile păreau a continua la infinit, crescând în intensitate şi forţă pe măsură ce carena submarinului făcea contactul tot mai dur cu vechea epavă aflată demult pe fundul Pacificului. Într-un târziu, s-a simţit o încetinire perceptibilă a mişcării. Apoi a

încetat la fel de brusc cum începuse.

La sonar, Jacobs şi Pencehaven îşi scoseseră căştile de la urechi pentru a nu-şi afecta auzul. Ascultaseră zgomotele produse de coliziune prin difuzoarele aflate sus, deasupra capului, apoi şi-au pus căştile la loc imediat ce s-a făcut linişte. Slab, dar perfect perceptibil, auzeau geamătul vechii epave ce-şi modifica poziţia, tone şi tone de metal de pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial mişcându-se din locul unde zăcuse atât amar de ani. *Arizona* nu s-a rupt nici acum, dar nu exista nicio îndoială că manevra lor a avut efectul scontat.

— Îl aud! a strigat Jacobs, urechea-i sensibilă prinzând primul semn al unui nou zgomot. Elicele se-nvârt – încearcă s-o şteargă!

Dar, chiar în timp ce vorbea, putea afirma că e degeaba. *Arizona,* odată ce a început să se mişte, avea o forţă inexorabilă. Iar micul submarin inamic se plasase – pentru protecţie – într-o poziţie prea apropiată de bordul ei.

TFCC

USS Jefferson

1702 ora locală (Zulu-10)

— L-am distrus, a răsunat o voce pe circuitul SEAL.

Batman s-a întors s-pre difuzor, cu un zâmbet larg pe faţă. Apoi la privit pe Tombstone. Fostul lui comandant a dat din cap, apoi a ordonat:

— *Weapons free* asupra tuturor unităţilor chineze. Vreau nava aia să fie spulberată, doar o pată neagră pe apă, o epavă în flăcări, m-ai înţeles?

— *Aye-aye, Admiral,* a răspuns Batman, cu vocea plină de bucurie sălbatică. O epavă în flăcări va fi. S-a întors spre Bam-Bam, cu o privire arzătoare.

— Transmite ordinele.

EPISODUL

USS Louis B. Puller

1703 ora locală (Zulu-10)

Lieutenant Brett Carter privea în continuare difuzorul ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi că vorbele ce veneau de acolo erau adevărate. *Chief operațions* din subordinea sa îşi pusese oamenii „în priză”, anticipând următorul ordin ce va fi dat de *lieutenant.*

În sfârşit, Carter a ridicat microfonul şi a răspuns.

— Puller, roger. Out.

S-a întors spre Chief, cu gura uşor întredeschisă.

— Ai auzit.

— Într-adevăr, am auzit.

Un val de foc păru să treacă prin venele ofițerului. A fost o zi lungă, mai lungă decât oricare alta din cariera sa, încărcată de incertitudini şi de neaşteptate provocări la adresa comenzii. A fost decizia lui de a o scoate din port pe *Puller* la primul semnal de pericol, în loc să aştepte ordinele superiorilor. La acel moment, a avut parte de crampele provocate de incertitudine, alternativ cu convingerea că a dat-o-n bară atât de rău, încât, la întoarcerea la cheu, va fi aşteptat de *Shore Patrol*[206].

[206] Shore Patrol – serviciu militar ce asigură asistență şi securitate pentru membrii US Navy, US Coast Guard, US Marine Corps atunci când sunt debarcați pe țărm/în porturi. Au şi atribuții de poliție militară. Principala îndatorire a lor este să se asigure că marinarii nu

Iar acum asta. Răzbunare, exact ce avea nevoie.

— Gata pentru deschiderea focului, a ordonat, vorbele venindu-i pe buze parcă de la sine.

Cele trei nave chinezeşti erau deja desemnate în sistem ca fiind ținte ostile şi a fost o chestie simplă să li se aloce câte două rachete antinavă Harpoon pentru fiecare. Şase rachete au țâşnit din tuburile montate pe lateralele navei.

În timp ce Carter privea noile simboluri apărute pe ecran – fiecare s-a îndreptat direct către ținta desemnată – a simțit un val de mândrie. Provocări, responsabilități, crize – toate la un loc, erau ceea ce-şi imaginase a fi o zi obişnuită „de lucru” atunci când se înrolase în Navy. Nu conta cum va fi următoarea misiune-tur, oricum vor mai trece destui ani până va avea – fie şi temporar – comanda unei nave de război. Iar după ziua de azi, ştia că nimic altceva nu ar putea măcar egala o asemenea experiență.

Tomcat 204

1705 ora locală (Zulu – 10)

---

depăşesc *măsura.* De asemenea, asigură asistență în eventualele „întâlniri” ale marinarilor cu Poliția locală.

— Kelly, dragă, eşti gata pentru treaba asta? a întrebat Bird Dog pe canalul tactic. Aruncă o privire către noul său *wingman,* ridicându-şi o clipă ochii de pe heads up display.

— Acum ai ocazia să devii *blooded*[207]*,* fato.

După patru ore petrecute la Infirmerie, susținând cu toată forța bojocilor că sunt în perfectă stare, Bird Dog şi Gator au primit aprobarea pentru zbor. Desigur, aveau ceva vânătăi şi zgârieturi, dar nu mai rău decât la alte catapultări anterioare. Gator a insistat chiar, că datorită propriei lor experiențe, erau mai calificați decât doctorii ca să decidă asupra stării lor de sănătate.

— Sunt gata, spuse cu voce calmă noul său *wingman.* La fel şi Tits.

— Al dracului nume pentru un RIO, a strigat voios Gator. Tu Tits, eu Gator – cum se potrivesc astea?

— Poate că dacă te-ar fi chemat şi pe tine Theodore Irving Turner, ți-ar fi spus şi ție Tits, s-a auzit vocea profundă de bas a celui din spatele lui Green. E aşa cum ți-a spus adesea mămica ta – nu te juca cu țâțele.

Gator şi-a reprimat un fornăit de dezgust. Avea fața

---

207 Blooded – însângerată – în argoul piloților: să doboare un avion inamic, deci să intre în rândul piloților cu palmares de luptă.

îngropată în manşonul de plastic ce acoperea ecranul radar, iar mintea îi calcula instinctiv unghiuri de zbor şi de cabraj, viteze relative şi *kill ratio*[208]. Patru MiG-uri veneau direct spre cele două Tomcat şi două Hornet – da.

Şansele erau în favoarea lor, nu-i aşa? Totuşi, după umila părere a lui

Gator, Bird Dog nu lua niciodată destul de în serios asemenea lucruri. Ba chiar deloc. Şi, după cât se putea vedea, nici Lieutenant Kelly Green, sau RIO-ul său, Tits.

— *Thor,* dă-te aproape şi preia prima pereche de inamici, a spus Bird

Dog. Eu şi Kelly luăm înălțime şi picăm peste a doua. Te descurci cu ei?

— Oh, cred că doi Marines sunt mai mult decât suficienți ca să se ocupe de două MiG-uri, s-a auzit vorba tărăgănată, cu accent sudic, ce venea din Hornet 106. Hellman[209] o să-şi aducă şi el contribuția.

— Ok, *weapons free,* a ordonat Bird Dog. Nu ştim cine mama dracu e-n nava aia de jos, dar e evident că chinezii sunt la fel de interesați de ea, ca şi noi. O vor, dar nu o vor

---

208 Kill ratio – Raportul dintre avioanele inamice doborâte şi cele proprii.

209 Hellman – în argou: cel mai grozav individ.

avea. Asta-i regula jocului.

— Ai de gând să ne bagi în joc sau nu? a întrebat Gator din spate. Ori mica Asociație de Admirație Mutuală n-are timp de aşa ceva?

Drept răspuns, Bird Dog a aruncat Tomcat-ul într-o urcare pe verticală, cu postcombustie. Gator a icnit când forța G l-a zdrobit, trăgându-i sângele dinspre cap, spre picioare.

— Fi-ți-ar... găoază! a scrâşnit, în timp ce executa manevra M-1[210] menită să forțeze întoarcerea sângelui la creier. Simți cum i se activează costumul anti-G în jurul picioarelor şi al trunchiului, dar Gator nu era omul care să se bazeze numai pe sistemul automat de contracarare a pierderii cunoştinței datorită manevrelor la accelerații mari.

— Credeam că te grăbeşti să ajungi undeva, spuse Bird Dog inocent, dar a tras înapoi maneta de gaze, reducând viteza ascensională. AMRAAM imediat ce suntem în poziție optimă.

— Cam peste cinci secunde, lansez, spuse Gator, acum

---

210 Manevra M-1 – (în argou: „grunt" sau „Hick maneuver"), tehnică de respirație forțată ce are ca scop împiedicarea „scurgerii" sângelui în membrele inferioare şi apariția leşinului datorat forței G sporite în timpul virajelor strânse.

respirând mai uşor, pentru că forța G a revenit la 1. Atenție – ACUM!

Radarul ATG-71, de tip avansat tehnologic, menținea un contact solid pe *bogeys*[211] ce se apropiau. Avionul s-a cutremurat uşor când racheta AMRAAM s-a desprins de sub aripă, dar avionica avansată l-a redresat automat.

— Fox One, Fox One, a strigat Bird Dog codul desemnat rachetelor cu rază medie, precum AMRAAM ŞI Sparrow.

— Se mişcă bine.

— Nu destul de bine, a răspuns Bird Dog, activând din nou postcombustia. Hai să ne dăm mai aproape pentru o luptă cu cuțitul[212].

Hornet 106

1706 ora locală (Zulu – 10)

Bird Dog nu era singurul care zbura cu un coechipier

---

[211] Bogey – termen-cod ce desemnează un contact radar sau vizual neidentificat.

[212] Confruntarea avioanelor din imediata apropiere *(dogfight)*, în care se foloseşte tunul de bord. Un fel de „corp-la-corp”.

neexperimentat, dar pentru pilotul de pe Hornet problema era mai deosebită. În Tomcat, pilotul îl avea pe RIO în scaunul din spate, gata să verifice orice manevră planificată şi să-l susțină da că acesta era copleşit de informații. Nu acelaşi lucru se întâmpla în Hornet – pilotul, fiind singur la bord, prelua toate îndatoririle lui RIO.

Deşi încrezător, cum se arătase Thor pe canalul tactic, el avea propriile dubii referitoare la *wingman-ul* său. *First Lieutenant*[213] „Hellman" Franks era la primul său tur de misiune pe mare, încă învățând faptul că există piloți bătrâni, există piloți cutezători, dar nu există piloți cutezători bătrâni.

Nu că Thor ar fi avut ceva împotriva „sângelui din instalație". Nici pomeneală de aşa ceva. La urma urmei, amândoi erau Marines, e clar? Ba, mai mult, Marines *şi* piloți de vânătoare.

Şi nu că Hellman nu ar fi fost un pilot al dracului de bun. Era, aşa cum îl observase Thor în timpul exercițiilor de luptă şi bombardament. Trecuse prin antrenamentele de bază, şi

---

[213] First Lieutenant – aceşti piloți de pe Hornet fac parte din US Marine Corps, în care – deşi face parte din US Navy – gradele sunt diferite de cele din Navy. Sunt la fel cu cele din Army; deci: cod NATO OF-1, echivalent *locotenent.*

prin selecțiile succesive şi a ajuns printre primii din clasa sa, înregistrând rezultate aproape miraculoase la exercițiile de bombardament, fiind considerat de către toți drept un pilot dat dracului. Dacă va trăi destul de mult, va avea parte de cea mai rapidă avansare din Corps.

Totuşi, omu avea o limită care-l neliniştea pe Thor. Desigur vrei să zbori şi să-ți dobori adversarul repede şi dur, dar vrei să o faci şi „curat”. Îți încerci norocul, dar numai când şansele sunt în favoarea ta. Şi ai în vedere tot timpul că ți-ai fixat curu în chingi într-un avion care valorează multe milioane, pe care Unchiul Sam îl vrea adus înapoi acasă intact.

— OK, Hellman, exact ca la antrenamentele de întreținere, a spus Thor pe canalul tactic, comutând pe frecvența ce le fusese alocată. Cunoşti MiG-urile şi nu este ceva deosebit de cum e la antrenamente. Doar că nu sunt permise greşelile.

— M-ai văzut greşind vreodată, Thor? a întrebat cu accentul lui de Virginia. Oriunde?

— N-ai mai participat niciodată la o confruntare reală, i-a trântit-o direct Thor. Taci şi-nghite, *Marine,* şi luptă aşa cum te-am învățat.

— Nu-ți face griji în ceea ce mă priveşte pe mine, bătrâne, a ripostat Hellman. Am să-ți păzesc fundul.

„Bătrâne” – n-ar fi mai bine ca afurisitul să... Thor înlătură gândul, reținându-l, însă, pentru altă dată. Compartimentarea, aceasta era cheia supraviețuirii în aer. Te concentrai doar asupra misiunii – nici măcar o băşică plină neputând să te distragă de la ceea ce aveai de făcut.

— I-a înălțime, a ordonat sec. Urmează-mă. Îl atacăm pe primul cu AMRAAM, pe al doilea cu Sidewinder.

— Sau cu tunurile, a adăugat Hellman.

— Avortonu ar face bine să fie mort înainte de a ajunge noi la distanța de foc cu tunul, spuse Thor. Şi-acu'... mută-ți curu la altitudine.

Helman a alunecat lateral şi şi-a antrenat Hornet-ul într-un cabraj aproape vertical. Thor s-a cutremurat gândindu-se la cât combustibil consuma micul avion în timpul unei asemenea manevre. Un alt fapt pe care-l învățai încă de la început, când pilotai un Hornet. Aveai o manevrabilitate şi o viteză pe care Tomcat nu o putea atinge, dar – Doamne! – cât de *însetat* era acest tip de avion. Economiseai combustibilul oricând puteai, ştiind că putea trece mai mult timp decât ai fi vrut până la următoarea realimentare în aer.

— *Tally ho!*[214] a strigat Thor pe canalul tactic,

[214] Tally ho! – vechi strigăt de vânătoare / atac.

prevenindu-l astfel pe controlorul traficului aerian din CDC de la bordul lui Jefferson că are contact vizual cu *bogeys* ce se apropiau. Hornet 1-0-6 angajează primul *flight* de MiG-uri.

MiG numărul 8

1708 ora locală (Zulu – 10)

Second Lieutenant[215] Tai Huang şi-a încleştat mâna pe manşa MiG-ului, bucuros că mânuşile subţiri de bumbac absorbeau transpiraţia ce-i umezeau palmele. Ca şi lider de *section,* dar şi de *flight,* era responsabilitatea sa să ordone dispoziţia forţelor, asistat de controlorii de trafic de la bordul portavionului chinezesc. Era un stil nou de lucru, cu care niciunul dintre cei patru nu era încă deplin familiarizat, chiar şi după nenumărate antrenamente efectuate înainte de a pleca în această misiune. Chiar şi după două sute de ore de coordonare aeriană concentrată, tot se simţea inconfortabil fără controlul de la sol, care să-l ghideze prin

[215] Second Lieutenant – autorul foloseşte denumirea gradului din US Air Force (cod NATO OF-1; echivalent *sublocotenent);* corect ar fi *Kong Jun Shao Wei.*

radio şoptindu-i în cască datele de ghidaj. Dar, dacă cei de la GCI[216] puteau învăța cum să-şi facă treaba, atunci putea şi Tai. Nu conta că GCI nu era nevoit să se concentreze asupra „dansului" puternicelor avioane din aer, să evite rachetele, şi în general, să rămână în aer, în timp ce se gândea la dispunerea forțelor. Ar fi fost o sarcină imposibilă cu vechile MiG-uri, dar 33 era atât de avansat, încât realmente gândea el în locul lui. Controlul automat pentru trimere[217], heads-up display pentru a nu fi nevoit să-şi mute privirea de la avioanele din fața sa, şi un complex electronic de arme şi instrumente care efectiv puteau duce lupta pe cont propriu.

Aproape, dar nu complet. Atât timp cât în cockpit-ul inamicului se aflau oameni, trebuiau să fie oameni şi în cockpit-ul lui MiG-33.

Ca acum. În timp ce avionica de pe MiG sugera ca secțiunea de două avioane din urma sa să fie dirijată către Hornet-urile ce se apropiau, Tai ştia mai bine. Huan Tan, liderul *flight*-ului doi, era un pilot excelent şi un maestru de

---

216 GCI – ground control intercept – coordonatorul de zbor aflat la sol; dirijează avioanele la interceptarea inamicului.

217 Trimer – compensator aerodinamic a suprafețelor de comandă mobile: eleroane, profundor şi direcție.

primă mână al complicatei geometrii spațiale prin care un avion mai uşor şi mai manevrabil – precum MiG-33 – se confrunta cu un monstru ca Tomcat. Lui Tai nu-i plăcea să recunoască, dar era una dintre responsabilitățile sale ca şi comandant de secțiune.

Pe de altă parte, el însuşi excela prin acțiuni reflexe rapide, prin zborul ca al unui bondar când întâlnea în aer un adversar cu calități egale, prin deciziile luate în fracțiuni de secundă când MiG-ul se confrunta cu un Hornet la fel de agil. Da, manevra corectă era să-l trimită pe Huan Tan după Tomcat-uri, în timp ce Tai şi *wingman*-ul său se vor ocupa de Hornet-uri.

Şi-a transmis ordinele pe circuitul tactic al celor patru avioane, în timp ce câştiga altitudine şi schimba uşor cursul direct către Tomcat-ul din US Marine. Sau US Navy? Era prea departe pentru a fi sigur. Nu că ar fi avut vreo importanță. Oricum, Tomcat trebuia distrus. Wingman-ul său, Chan, vorbea încet pe canalul tactic, ținându-l la curent cu evoluția situației pe măsură ce lua altitudine în urma lui Tai. Se poziționau în formație *loose deuce,* formația de luptă favorită a piloților de vânătoare americani, încă de acum câteva decenii.

— La semnalul meu, a spus Tai.

Nu se referea la o comandă verbală, ci la semnalul pe care avionica l-ar fi transmis prin *link,* sistemul electronic automat de schimb de informații între avioane, atunci când Tai va lansa prima rachetă. Tai a comutat selectorul de armament în poziția optimă, aşteptând o fracțiune de secundă, apoi l-a acționat.

Racheta a țâşnit drept înainte, coborând repede, focul din coadă strălucind ca un phoenix pe cer. Câteva secunde mai târziu, şi-a auzit *wingman*-ul strigând exultat când, la rândul său, şi-a lansat racheta, prima în misiune de luptă reală.

— Ia înălțime, a strigat Tai, cabrând la rândul său chiar în timp ce vorbea.

Altitudinea însemna siguranță, lăsând avionului spațiu de manevră în caz de greşeli fatale, forțând Hornet-ul să se angajeze în luptă pe orizontală.

Un bâzâit de alarmă a răsunat în căşti şi simbolul unei rachete a răsărit pe heads-up display. O AMRAAM, una dintre modernele rachete cu rază medie de acțiune cu care era dotat Hornet. Biiine, în curând pilotul de pe Tomcat va fi foarte ocupat să se îngrijoreze datorită atacului impetuos al rachetei lansate de Tai.

Şi lansă avionul într-un viraj extrem de strâns, apoi a

pivotat aşteptând undeva chiar lateral şi în urma lui Tomcat, în timp ce acesta urca. În spatele său, îl putea auzi pe Huan Tan fredonând încetişor în timp ce se năpustea asupra celor două Hornet.

Aşteptarea li se păru lungă de câteva minute, deşi, în realitate, trebuie să fi durat doar două secunde. Tai a executat o manevră evazivă dură, lansând în acelaşi timp contramăsuri, *flăcări şi pleavă,* apoi a virat departe de grămada arzândă şi de norul metalic de bruiaj care spera să abată AMRAAM de la traiectoria mortală. S-a întors înapoi către Tomcat şi a văzut cerul gol, chiar şi pe heads-up display...

Stai! Acolo! Cum dracu a reuşit asta? Se holba la heads-up display, privind repede când la simbolul afişat acolo, când la racheta reală din cer ce se năpustea spre el cu viteza de peste Mach 1. Înainte de a pricepe ce anume cauza discrepanța, Tomcat era peste el, în zbor pe spate, apoi a revenit în zbor normal, orizontal, într-o poziție pe care Tai sperase că o va ocupa el.

— Nu, nu, nu NU, NUUUUUU!!!

Vocea *wingman*-ului său era un urlet demențial, plin de teroare. Heads-up display îi arăta motivul – o AMRAAM se îndrepta şi spre el. Lansase un nor de *pleavă* şi *flăcări,* dar

Tai putea vedea deja că nu va avea niciun efect.

— Degajează! Picaj! Picaj! a răcnit Tai, încercând frenetic să-şi dirijeze wingman-ul într-un zbor defensiv clasic, încercând în acelaşi timp să-şi imagineze cum să scape de Tomcat-ul ce se afla acum în spatele său.

O altă AMRAAM? Nu, nu se putea în acest unghi. Mai bine o Sidewinder, mica, dar puternica rachetă concepută pentru lupta de aproape, pe timp de noapte. Sidewinder era ghidată pe infraroşu şi căuta cel mai fierbinte spot de pe cer, cum ar fi ajutajul motorului. Nici *pleava,* nici *flăcările* nu erau suficient de *calde* pentru a o distrage de la țintă odată ce era lansată. Exista doar o singură posibilitate – pe care o încercaseră de atâtea ori la antrenamente – de lansare. Încă o secundă, apoi.

Tai a răsucit avionul violent, ignorând controlul automat al avionicii, pentru a-şi aduce MiG-ul într-o vrie plată. Era una dintre cele mai mortale manevre de urgență pe care le putea face un pilot, mai ales într-un aparat de zbor precum MiG. Petrecuseră nenumărate ceasuri în *ready room,* discutând cum să redreseze din vrie, exersaseră repetat pe simulator, dar chiar şi cei mai dotați dintre ei au reuşit numai în 50% din cazuri să iasă din vrie la această viteză.

Totuşi, un procent de 50% era mai bun decât certitudinea

de a-i lua dracu într-o explozie de foc şi fum. Dacă va putea redresa, la momentul exact, ar avea o şansă.

Cerul se învârtea ameţitor în jurul său, iar Tai se lupta să nu leşine. Era important să-şi păstreze cât de cât simţul de orientare, cam unde se afla în spaţiu, orientarea faţă de soare, dacă Tomcat lansase o altă rachetă.

Chiar atunci când simţi că cenuşiul dispare, instinctiv, a recunoscut configuraţia spaţială corectă soare-Tomcat-MiG.

S-a aruncat în jos, cu MiG-ul într-un picaj la verticală. O manevră aproape mortală, care, de obicei, însemna o cădere necontrolată din cer, terminată cu un impact cu solul. Dar era singura lui şansă.

Îl va urma Tomcat jos? Nu, probabil că nu. Se va duce să-şi ajute *wingman-ul* să doboare MiG-ul rămas, fiind convins că niciun pilot nu putea supravieţui căderii abrupte prin aer.

Dar Tai putea. Se gândise la această fază de foarte multe ori, iar acum simţea instinctiv care sunt manevrele corecte ce trebuie să le execute. Un freamăt a trecut prin structura de oţel a avionului şi – fără să se atenueze – prin oasele sale. Nu mai era o entitate separată, ci o componentă a avionului, un tot cu fuselaj şi aripi, aflat acum într-o orientare absolut bizară faţă de cer şi pământ. Mări unghiul de picaj şi simţi

cum mişcarea de rotație se încetinea pe măsură ce MiG-ul lupta pentru ceea ce era proiectat să facă, să mențină un profil aerodinamic în curenții de aer.

Încă puțin, încă puțin... mângâie uşor manşa, acționând suprafețele de comandă, fără a mai ține seama de controlul automat al trimerelor. Rotația a început să se încetinească. Într-un târziu, când a simțit că botul a ajuns pe direcția corectă, a călcat tare pe palonier, contracarând brutal şi ultimul rest de inerție de rotație. O clipă MiG-ul s-a cutremurat, sunete de protest auzindu-se de la structura asupra căreia forțele G acționau dincolo de orice parametri de toleranță pentru care fusese proiectată. Atunci, ca şi cum ar fi avut voință proprie, MiG-ul a ieşit pe traiectoria dreaptă.

Altitudine. Simți o crampă în stomac când a văzut cât de mult se prăbuşise în timpul încercării de a recâştiga controlul avionului. Două mii cinci sute de metri, nici mai mult, nici mai puțin. Şi abia a reuşit să redreseze.

A tras tare de manşă, cerând, rugându-se cu fiecare atom al ființei sale ca MiG-ul să-i asculte această ultimă solicitare. *Sus, sus, şi-i vom ucide pe cei ce au făcut asta,* se rugă pe tăcute. *Sus, sus.*

Suprafața apei se îndepărta de el cu o viteză amețitoare.

Tomcat 204

1709 ora locală (Zulu – 10)

— L-am doborât, a strigat Bird Dog pe canalul tactic. Ai văzut, Kelly? Uite aşa se face treaba.

L-a auzit pe Gator suspinând în scaunul din spate, dar l-a ignorat.

— Am văzut. Doar o întrebare, Bird Dog, spuse Kelly cu o voce de gheață. Ce ai de gând să faci cu camaradul lui care încearcă să ajungă la fundul tău?

MiG 6

1710 ora locală (Zulu – 10)

Chan a văzut spirala lui Tai în jos, către ocean şi a înjurat crunt. Şi aşa aveau prea puține avioane, şi nici nu exista vreo sursă pentru înlocuire aflată la mai puțin de trei mii de mile. Cu atât mai necesară devenea distrugerea Tomcat-ului ce-l doborâse pe *wingman-ul* său.

Acum, Tomcat era chiar în fața sa. Făcea *wingovers*[218], dansând în jurul *wingman-ului* său ca un bondar. Ce fraier, să piardă un asemenea avantaj tactic doar pentru un singur avion doborât. Va fi ultima greşeală pe care a făcut-o acest pilot american.

Chan s-a fixat pe american, luându-l ca țintă. Un *beep* de avertizare lansat de echipamentul ESM[219] a fost primul indiciu că ceva nu este în regulă. A degajat, îndepărtându-se de la cursul anterior, în căutarea pericolului ce-l amenința.

Fără veste, un Hornet a picat peste el ca un şoim ce se năpusteşte asupra prăzii. Se ascunsese mai sus, în stratul de nori, supraveghind acțiunea de dedesubt, în aşteptarea unui astfel de moment. Era oare posibil ca Tomcat să fi simulat intenționat neatenția, tocmai pentru a-l atrage pe el în această poziție? Nu, sigur că nu – americanii nu erau subtili şi se ştia că au o frică aproape patologică să nu aibă pierderi de vieți. În timp ce Chan l-ar fi riscat pe Tai într-o manevră asemănătoare, ştia că americanii nu ar fi făcut-o.

---

218 Wingover (wing-over-wing / crop-duster turn / box-canyon turn) – figură acrobatică (ranversare).

219 ESM – Electronic Support Measures – echipament pentru detectarea, interceptarea, identificarea, localizarea surselor de radiație electromagnetică.

Chan a pierdut ceva altitudine, virând în acelaşi timp strâns spre dreapta. Se afla între soare şi Hornet, fapt ce complica folosirea împotriva sa a unei rachete ghidate în infraroşu. Mai mult, se plasase în spatele fraierului de Tomcat şi se afla într-o bună, ba chiar perfectă poziție de tragere. De asemenea avea Tomcat-urile între MiG-ul său şi Hornet, iar acesta doar nu era atât de nebun încât să tragă printre camarazii săi doar pentru a doborî un MiG.

Racheta, când a venit, a fost o surpriză absolută. A auzit tonul de avertisment şi a mai avut doar o secundă ca să privească în jur înainte de a o vedea, plecată de sub aripa altui Hornet care, şi el, se năpustea din nori. Ştiu că era o lansare ucigătoare chiar din momentul când a văzut-o, şi – cu doar o clipă înainte de a se înfige în ținta fierbinte ce era ajutajul motorului său – Chan s-a catapultat.

MiG 8

0712 ora locală (Zulu – 10)

Tai se rostogolea către ocean. Într-un târziu, în ultimul moment, a simțit cum aripile se „sprijină" din nou în aer, iar comenzile răspund, deşi cu vibrații puternice. Apoi fileurile

de aer au început să curgă laminar pe extradaosul aripilor, Mig-ul zburând din nou.

Cât de departe se afla acum? Nu îndrăznise să privească altimetrul în timpul prăbuşirii nebuneşti din cer către ocean, ştiind că dacă ar fi văzut rotirea demențială a cifrelor de pe cadran în timp ce se lupta să redreseze avionul, n-ar mai fi crezut în veaculvecilor că va reuşi. Şi totuşi, a făcut-o. Acum, când avionul a ajuns în zbor orizontal, a aruncat o privire la altimetru. O sută treizeci de metri deasupra suprafeței avide a oceanului. La doar câteva microsecunde cu viteza ce o avea. Adrenalina i-a invadat fiecare celulă din corp, când a realizat cât de aproape de moarte se aflase.

Din ceea ce ştia el, niciun pilot nu a mai reuşit să se redreseze dintr-o cădere în vrie plată. Nu avea egal în acest petic de cer. Iar acum dorea să-i dovedească Tomcat-ului câtă dreptate avea.

Hornet 106

1713 ora locală (Zulu – 10)

Thor se uită câteva momente după zăpăcitul de chinez care a pierdut controlul avionului său, apoi s-a concentrat

pe celălalt MiG. Îl vor doborî şi pe acesta, nicio scofală. Două Hornet contra un MiG nu era o luptă egală.

Dar nimeni n-a susținut vreodată că lupta aeriană ar fi ceva cavaleresc, cu reguli cinstite. Nu acesta era scopul – țelul era să te angajezi, să rezolvi problema şi să te întorci acasă întreg, cu toți camarazii din *squadron,* evident.

Privind spre Hellman şi spre celălalt MiG, a lăsat să-i scape un suculent *„shit”.* La manevra inițială a MiG-ului, Hellman – în loc să se năpustească de sus pentru a lua poziție în spatele inamicului a comis greşeala fatală de a încerca un viraj strâns în interiorul razei de viraj a MiG-ului. Nu i-a mers – cei doi erau prea egali pentru a reuşi asemenea figură în timp ce luptau în plan vertical. Cel mai bun lucru ar fi fost să degajeze din yo-yo[220], să se îndepărteze, apoi să revină în poziție de atac.

Dar cum mama dracu a reuşit MiG-ul să-i ajungă din nou în spatele cozii? Nu conta – se va face analiza tacticii la şedința de informare a *squadron-ului,* iar Hellman va avea şansa de a da explicații în fața unui grup de aviatori experimentați. Thor obosise bătându-l la cap în legătură cu

---

[220] Yo-yo (low, high) – manevre complexe, de înaltă acrobație efectuate de avionul atacator în timpul unui *dogfight.* Scopul: ajungerea în poziție de tragere (în spatele inamicului).

tacticile periculoase. Poate că observațiile venite de la *schipper-ul squadron-ului* vor reuşi să ajungă la neuronii tânărului *jarhead*[221]. Deocamdată însă, era timpul să-şi scoată *wingman-ul* din budă, înainte ca acesta să dea de dracu.

Hellman şi MiG-ul erau prinşi într-o suită de *looping*-uri, vânându-se unul pe altul în spirale tot mai strânse. Hellman continua să încerce viraje strânse în interiorul celor făcute de inamic, abuzând de postcombustie şi de cantitatea de combustibil din rezervoare. Thor a înjurat pe tăcute. Chiar dacă reuşea să-l scoată din rahat, avea mai puțin de 50% şanse să ajungă la tanker pentru realimentare, dacă mai risipea gazul în asemenea hal.

Cei doi se aflau la 1.500 m deasupra sa, aşa că Thorn s-a apropiat printr-un viraj lung, în cabraj treptat, planificându-şi intersectarea *looping-ului* lor aşa încât să cadă cu precizie chiar în spatele MiG-ului. Aproape că a reuşit fără ca MiG-ul să observe, dar în ultima clipă, Hellman a cabrat puternic şi a încercat o jumătate de tonou care să-l plaseze în poziție. Abia acum a băgat de seamă revenirea coechipierului său.

— Shit!

---

[221] Jarhead – una dintre poreclele puşcaşilor marini americani.

Thor a virat strâns la dreapta, pe o aripă, apoi s-a răsucit pe spate. L-a pierdut din vedere pe Hellman dincolo de marginea canopiei, şi a simţit un fior rece de teamă trecându-i prin vene. Ce treabă împuţită, să termini un MiG, iar apoi să te radă propriul tău *wingman.*

— Unde dracu e avortonu?

În aceeaşi clipă, Hellman a ţâşnit peste el, cu postcombustia activată în continuare şi cu canopia la doar câţiva metri de a lui. Thor a răcnit un set întreg de înjurături, neîndrăznind să ia mâinile de pe comenzi pentru a-i adresa un cald salut cu degetul mijlociu. Şi unde dracu era MiG-ul? Acolo – venind de sus, Thor mult în afara poziţiei, Hellman complet pe dinafară în ceea ce priveşte imaginea tactică. Thor, mai experimentat, a început instantaneu să gândească geometria spaţială. A tras tare de manşă, înscriindu-se într-un *looping* strâns, prin care a evitat la mustaţă coliziunea cu MiG-ul. Chiar în clipa când se aflau la cea mai mică distanţă, Thor a trecut comutatorul de armament pe tunuri şi a tras o rafală scurtă. A văzut cum vârful uneia din aripile mig-ului se spulberă în şrapnele. Unul i-a lovit canopia lui, cu un sunet parcă de clopot, iar Thor a reînceput repertoriul său de înjurături, alternativ cu rugăciuni ca nu cumva să fi încasat vreo

lovitură şi în sistemele hidraulice. Sau în suprafeţele de control.

A revenit în poziţie normală când a ajuns în partea de sus a buclei şi a văzut MiG-ul că îl are în colimator pe Hellman. Prea aproape pentru AMRAAM şi un unghi prea periculos pentru propriul coechipier pentru a încerca cu o Sidewinder. Nu, va trebui să-l atace personal şi din apropiere.

— Hellman – degajează dreapta! Dreapta! a răcnit Thor.

Imediat, avionul lui Hellman s-a aruncat într-un picaj abrupt către suprafaţa oceanului. Pentru prima dată de când decolase de pe portavion, Thor a acţionat postcombustia şi a simţit cum acceleraţia îi presează spatele în scaunul de catapultare. Forţa l-a făcut să ridice bărbia, iar pielea feţei s-a întins la colţul ochilor şi a gurii. A început să respire scurt şi îndesat, pentru a-şi oxigena cât mai bine puţinul sânge ce mai ajungea la creier, în timpul picajului de şoim asupra MiG-ului.

— Virează şi vino după mine, a ordonat Thor, aflat acum aproape de MiG. Vino după mine, vino după mine.

Se întrebă dacă tânărul Marine cu capul înfierbântat îl va asculta. Era exact genul de situaţii pe care Hellman le ura, să fie înlăturat de la ceea ce el considera că trebuie să fie victoria sa.

Dar, în aer nu era loc pentru mândrie, nu una de acest fel. Când nu eşti în poziția optimă de a deschide focul, iar *wingman-ul* tău este, îl laşi pe el să tragă. Dacă pierzi secunde prețioase argumentând cine trebuie să obțină o victorie, sunt toate şansele să faci o greşeală.

Thor a țipat de bucurie când Hellman a eliberat direcția de tragere pentru racheta sa Sidewinder, iar el a lansat-o cu un strigăt de victorie. A privit-o cum se îndepărtează şi loveşte chiar în ajutajul arzând din coada MiG-ului.

Pilotul acestuia a realizat pericolul prea târziu. *Pleava* şi *flăcările* au fost lansate, iar Thor a auzit în căşti şi *ciripitul* aparaturii ESM ce indica faptul că MiG-33 era echipat cu oarece echipament electronic sofisticat pentru contramăsuri. Dar Sidewinder era o rachetă relativ simplă, concepută pentru un singur scop, să caute cea mai fierbinte sursă din apropiere şi să intre în ea.

În timp ce privea, silueta lungă, suplă, păru să alunece chiar în interiorul ajutajului cu acea grație înşelătoare specifică armelor. Apoi, cu aripioarele scurte din coadă încă vizibile, a detonat.

Thor a cabrat spre înalturi, pentru a evita un alt duş de şrapnele. Deja ştia că precedenta explozie îi avariase ceva, poate doar una dintre suprafețele de control.

Hornet-ul se simțea uşor cam leneş sub mâna sa, ca şi cum voia să execute fiecare comandă, dar era cam obosit.

În stânga sa, murdărind cerul, creştea o minge de foc. În centru de un alb incandescent, galben-roşie către extremități şi înconjurată de fum negru. A auzit *pingping*-urile ascuțite ale şrapnelelor ce loveau fuselajul şi s-a rugat ca niciunul să nu lovească în rachetele aflate încă acroşate sub aripi.

— De ce naiba ai făcut asta? a întrebat Hellman furios. Puteam să-l dobor eu.

— Lasă textu'. După ce ne întoarcem la bord, a spus Thor tăios. Cum stai?

— Ce contează? Eu... *Shit!*

Bravada a dispărut instantaneu din vocea lui Hellman când a realizat cât de puțin combustibil mai are.

— Dom le, sunt în tot rahatu'...

— *Jeff,* aici Hornet 1-0-6. Am nevoie imediată de *tanker,* adică în maximum cinci secunde, a anunțat Thor pe canalul tactic.

Îi displăcea profund să sublinieze în public gafa *wingman*-ului său – piloții își „spălau rufele murdare” doar între cei patru pereți din *ready room* – dar trebuia să se asigure că li se va acorda prioritate absolută la realimentare.

— Hornet 1-0-6,1-0-6, vino dreapta, curs 2-3-0, distanța șapte mile. Texaco în așteptare.

— Wingman-ul meu vine primul, Jeff, a spus Thor încet.

A comutat pe frecvența radio alocată secțiunii și i s-a adresat lui Hellman.

— Ai auzit?

Dar putea deja să vadă pe heads-up display că Hellman își modificase cursul către *tanker*.

— Ai doar o încercare de cuplare, Hellman.

— Până acum n-am ratat niciun cuplaj, a ripostat Hellman.

— Doar când trebuia să dobori MiG-ul ăsta, a observat Thor. E timpul să lași nasul mai jos, amice. Dacă îți pierzi avionul în luptă cu un MiG, ai șansa să supraviețuiești ca aviator. Dar să-l pierzi pentru că ai rămas în pana prostului... atunci mai bine a-i renunța la zbor. Vezi-ți de lungu nasului și realimentează, ai priceput?

Vocea lui Thor nu avea niciun gram de milă. Nu acum.

— *Yes, sir,* a confirmat scurt.

Thor se rotea deasupra, supraveghindu-l pe Hellman cum îşi dirija Hornet-ul direct către *coşul* conductei de realimentare din *tanker,* prin care a supt rapid 2500 l de JP8.

Iar acum era rândul său să se cupleze la Texaco – 106 avea mai puțin gaz decât era necesar pentru întoarcerea pe portavion.

Oceanul Pacific

1900 ora locală (Zulu – 10)

Chan se uita la cer, la primele stele ce începeau să licărească în umbrele serii. Ar putea fi – se gândea – ultimul cer de noapte pe care-l mai vedea vreodată şi se simți mulțumit că măcar era senin.

Nu avea nevoie de contact radio cu portavionul său pentru a şti cât de rău se terminase întreaga lor misiune. Coloanele negre de fum unsuros ce se înălțau spre cer, vizibile încă în asfințit, îi spuneau tot ce trebuia să ştie. Dacă va exista o acțiune de salvare, ea va veni din partea forțelor americane. Chan ştia cum s-ar fi comportat el cu un pilot american doborât, dacă situația ar fi fost inversă, aşa

încât nu era prea sigur că doreşte să fie salvat. Nu cu un asemenea preț.

O secundă mai târziu, însă, a fost convins că ar suporta orice fel de maltratări şi torturi pe care le-ar fi venit în minte americanilor, numai să fie salvat. Apoi s-a întâmplat din nou – ceva tare şi aspru s-a frecat de piciorul său, ceva masiv, a cărui mişcare aproape că l-a săltat cu totul din apă.

A treia trecere, de data asta mai insistentă, iar Chan a început să urle rugăminți către fiecare dumnezeu care-i venea în minte, pentru îndurare, pentru o altă soartă decât cea care se apropia atât de repede.

Trecerea celui de-al patrulea rechin n-a mai fost doar o tentativă ca a celorlalți trei şi a durat ceva mai mult.

23

The Lucky Star

Şase zile mai târziu

1600 ora locală (Zulu – 10)

Lucky Star, cu ofițerul din Coast Guard aflat la comandă, naviga către un punct situat chiar deasupra epavei USS *Arizona.* Echipa lui Tombstone, împreună cu Tomboy şi cei doi Simpson, se aflau la pupa. Nimeni nu ordonase aşezarea în formație conform gradului, dar se simțea solemnitatea momentului prin liniştea subliniată de vocile sobre şi de ținuta rigidă.

— Am ajuns, Admiral, a raportat Captain Henry. Gata pentru executarea ordinelor.

— Menține nava la punct fix, a spus Tombstone. Nu vreau să ancorăm. Cred că *bătrâna doamnă* a încasat destule insulte la locul ei de veci.

— Nava la punct fix, *aye, sir,* a repetat ofițerul din Coast Guard.

În liniştea de pe puntea-pupa, vizitatorii puteau auzi comenzile repetate mai întâi de ofițerul de punte, apoi de timonier.

Motoarele lui Lucky Star şi-au redus turația până la un murmur înfundat. Funcționau atât de încet, încât abia se puteau simți vibrațiile transmise punții, în contrast net cu sunetele aspre pe care le scoseseră cu o săptămână mai înainte.

E uimitor ce poate să facă Coast Guard, se gândi Tombstone. *Mă întreb unde au găsit fonduri ca să lustruiască această „puştoaică”.* Dar, după un moment de reflecție, a hotărât că repararea motoarelor nu era neapărat o problemă de bani. Nu, era sigur că pe o rază de o mie de mile nu exista niciun marinar care să nu fi insistat, implorat, sau chiar văitat, numai să i se permită onoarea de a lucra la reparațiile acestui yacht. Piesele necesare au fost procurate prin contribuția camarazilor din Navy. Nu au fost necesare intervenții ierarhice, şi – o clipă – a zâmbit amintindu-şi de miile de marinari din Coast Guard şi Navy care se îmbulzeau pe cheu rugând să li se permită să ajute la repunerea în stare de funcționare a micului vas.

Iar *Lucky Star* merita acest lucru. Deşi încă nu era nimic sigur, auzise de la unchiul său că senatorii şi *congressmen-ii*

de Hawaii făceau lobby pentru desemnarea lui *Lucky Star* drept escortă de onoare permanentă pentru USS *Arizona.*

Aveau navele suflet? Poate camarazii săi marinari erau mai în măsură să răspundă, dar Tombstone credea că au. Oh, poate nu o viață atât de incandescentă ca a unui Tomcat, atât de rapid şi sigur în manevre la fiecare comandă a ta. Nu, dacă se gândea bine, o navă avea un suflet mai matur, mai cavaleresc – şi, poate, unul care ştia mai bine sensul zicerii „Să nu renunți niciodată”.

S-a stârnit o mică agitație pe punte, când o gardă de onoare a înaintat cu pas maiestuos, cu drapelul flancat fâlfâind mândru în bătaia vântului, un om ducând o ghirlandă simplă de flori. Li s-a făcut loc, permițându-li-se accesul la parapetul de la pupa. Tombstone a simțit în aer un miros de vopsea proaspătă şi a ştiut că nu doar motoarele au fost reparate.

Gornistul a păşit în față. Şi-a umezit buzele, şi tonurile triste ale „Taps”[222] a plutit peste ape. Notele alunecau uşor prin aerul marin dens, sclipind în lumina fierbinte a soarelui

---

222 Taps – semnal muzical militar (SUA) intonat de trompetă, la coborârea drapelului şi la ceremoniile funerare. Mai este cunoscut sub numele *„Butterfield's Lullaby”,* sau – după primul vers – *„Day is Done”;* echivalent *„Stingerea”.*

şi păreau că se scufundă singure în ocean. Tombstone spera că, într-un fel, marinarii care au navigat pentru ultima oară la bordul *Arizonei* aud şi ştiu – camarazii lor de azi păstrează convingerile.

Un capelan a păşit înainte şi a rostit o scurtă rugăciune acompaniat de o trompetă ce intona *Navy Hymn.*

De câte ori a auzit Tombstone cuvintele imnului, în diverse circumstanțe? Ele reverberau adânc în sufletul fiecărui marinar, dar niciodată n-au avut o mai profundă semnificație decât în acest moment, stând pe puntea cochetului yacht, înconjurat de bărbați şi femei care s-au evidențiat în aceste zile, exact cum o făcuse şi *Lucky Star.*

Tombstone abia mai auzea vorbele capelanului în timp ce privea fix în apa limpede, la locul final de odihnă pentru atâți oameni bravi. Şi-au făcut datoria atunci, şi au avut încă o dată ocazia să se ridice din mormânt la chemarea la datorie.

Într-un fel, ştia că ei ar fi fost mândri că nava lor, USS *Arizona,* a participat la o ultimă bătălie pentru patria ei.